

mascarada

OANA STOICA-MUJEA

OANA STOICA-MUJEA mascarada

CRIME SCENE PRESS

„Orice autor şi-ar dori să poată crea un personaj ca Iolanda Ştireanu."
George Arion

mascarada
Al cincilea volum din seria
Iolanda Știreanu.

Gina Gros este o femeie frumoasă și inteligentă. Și absolut normală, dacă nu s-ar fi dus de bună voie într-un ospiciu privat din apropierea Bucureştiului. Mai mult, declară că a comis o crimă și nu mai vrea să trăiască în libertate. Nu poate să spună pe cine a ucis. Nici când sau unde a făcut-o. Ancheta poliției nu descoperă nicio victimă și aproape nimeni nu mai crede în vorbele femeii. Doar Mihai Iordache, încăpățânatul comisar din precedentele volume ale seriei, consideră că are un caz.

Atunci intră în scenă Iolanda Știreanu – Lala, pentru apropiați. Și nu oricum, ci infiltrată în sanatoriu de către Iordache, cu diagnosticul de schizofrenie. Doar că Lala are deja o reputație în rândul psihiatrilor. Face terapie, încercând să se pună pe picioare după ce a fost în comă șase luni, în urma unei tentative de omor. Doreşte să-și înfrângă fricile și să înțeleagă ce i s-a întâmplat de fapt. Cu toate astea, când i se propune să intre sub acoperire în ospiciu, acceptă fără să stea pe gânduri.

Este oare Lala capabilă, în starea ei, să dezlege ițele unei afaceri vechi de ani de zile, în care granițele dintre realitate și delir, dintre prefăcătorie și adevăr, sunt ca nisipurile mişcătoare?

Oana Stoica-Mujea
Mascarada

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STOICA-MUJEA, OANA
Mascarada / Oana Stoica-Mujea. – București: Crime Scene Press, 2016
ISBN 978-606-94185-2-9

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: mai 2016
Tipărit în România, FED PRINT

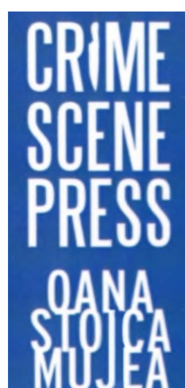
Carte apărută cu sprijinul *Fundației Premiile Flacăra*

Colecție coordonată de **Alexandru Arion**

Oana Stoica-Mujea

Mascarada

– 2016 –

Oana Stoica-Mujea s-a născut pe 20 mai 1981 în Ștefănești, jud. Argeş. Pasiunile autoarei sunt dintre cele mai diverse, oscilând între științe exacte și literatură. Astfel, a terminat Facultatea de Electronica Aplicată dar, ulterior, s-a canalizat pe scris și relații publice. A fost jurnalist pentru o scurtă perioadă și scenarist la Media Pro Pictures.

A început să scrie încă din anul doi de facultate, iar prima carte apărută a fost în 2002, la editura *Napoca-Star* din Cluj. Are numeroase colaborări ca redactor la reviste culturale.

Până în prezent a publicat șaisprezece cărți, *fantasy, crime, thriller* la care se adaugă alte șase pentru colecția „Evenimentul Zilei". Membru al Uniunii Scriitorilor din București, secția „Copii și Tineret". Cel mai cunoscut roman *fantasy* este „Regina Elfã", din seria „Dinastiile" apărut la editura Tritonic, în 2009 (premiul pentru „Cea mai bună carte pentru adolescenți a anului" acordat de Biblioteca Județeană din Deva).

Tot în 2009, Oana Stoica-Mujea publică primul roman *mystery&thriller* – „Indicii anatomice" *(Crime Scene Publishing).* Volumul devine rapid un succes de public, fiind unul dintre puținele romane polițiste românești traduse în limba engleză (*Profusion,* Londra, 2012). Seria inaugurată de „Indicii anatomice", în care personajul principal este Iolanda Știreanu, un criminalist agorafob și cu metode neconvenționale de anchetă, este continuată de volumele „Parfumul văduvei negre" *(Crime Scene Publishing,* 2010), „Greșelile trecutului" *(Crime Scene Publishing,* 2012) și „Jucătorul" *(Crime Scene Press,* 2015)

Seria Iolanda Știreanu

Indicii anatomice

Parfumul văduvei negre

Greșelile trecutului

Jucătorul

Mascarada

Noaptea de Sfântul Andrei

ZODIA COPILĂRIEI I

Şi nebunii au dreptul să fie apăraţi

Leagănul se zguduie cu putere. Copacii par mai aproape și frunzele își doresc să o pălmuiască. Plânge. Îi e teamă. Copacul acela mare unde e improvizat leagănul nu o vrea acolo. O urăște. Doar că nu-i poate striga asta. Nu o vrea. O urăște. Își simte membrele încordate. Maxilarul i se încleștează și dinții îi scrâșnesc. Îi va rupe dacă tatăl nu se va opri. Dar el râde. I se pare amuzant. Gina plânge. Leagănul se oprește brusc și, parcă, de undeva, nevăzut, iese și soarele. El o ia în brațe și-i zâmbește.

— Prințesei mele nu trebuie să-i fie frică de nimic atâta timp cât mă are lângă ea.

Dar ei îi era frică. Îi era frică de insecte, de copaci și mai ales de frunze. În special vara, când se strângeau în jurul coroanei și formau ochi, gură și nas. Strigau la ea. O batjocoreau. Era Gina cea urâtă. De cele mai multe ori stătea în casă și cânta la pian. „Zânele” de Wagner, una dintre operele mai puțin cunoscute. O făcea să viseze. Mama îi spunea că e prea mică, că nu înțelege. Dar ea știa. Zânele trăiau în copaci. Adesea se certau cu frunzele, dar dacă n-ar fi fost zânele, frunzele nu ar mai fi înverzit niciodată. Lumea nu ar mai fi înverzit niciodată. Ele făceau magia. Wagner știa, ea știa. Numai mama nu știa. Pentru că nu înțelegea lumea așa cum era ea. Lumea nu are o singură culoare. Dar culorile sunt periculoase. Sunt peste tot. Trebuie să știi în care să ai încredere. Zânele creează culorile, de aia Wagner le-a compus opera. El le-a văzut, le-a cunoscut. Rele, bune, cu incantațiile lor magice…

— Ajunge, Gina!

Muzica s-a oprit. Pianul a încremenit și Gina a început să plângă.

— Uite ce-ai făcut, o apostrofează tatăl pe mamă. Ai făcut-o iar să plângă.

Femeia părea nervoasă, Gina o percepea mereu supărată.

— De ce nu poate să cânte și ea „Für Elise”, ca orice copil normal? Melodia asta mă întristează.

— Sufletul omului e în cel al copilului, spuse tatăl, lăsând-o pe Gina să înțeleagă că mai bine ar lăsa-o moartă pentru moment. Mama era bolnavă. Tata îi spusese.

— Suferă cu nervii, nu e bine să-i creăm disconfort sau tristețe.

Gina nu voia decât să cânte, dar, în același timp, nu voia să o întristeze pe mama. Dar mama nu știa că și ea e tristă. Că vrea să se joace cu zânele. Că vrea să le atingă, să le vorbească, să înțeleagă de ce o urăsc frunzele și toate gâzele acelea care se repezeau spre ea făcând-o să urle. Uneori le visa. Frunze înconjurate de diverse insecte care râdeau de ea și voiau s-o sperie. Doar s-o sperie și s-o atingă puțin. Se scărpină nervoasă și o luă la fugă spre camera ei. Noroc că se putea încuia pe dinăuntru. Așa fusese construită casa. Tatăl îi povestise că aceea a fost casa unor oameni cu mulți copii, iar unii dintre ei, mai rebeli, au ales să-și facă încuietori pe dinăuntru pentru ca părinții să nu intre pe neanunțate. Îi plăcuse și ei ideea când a decis că aceea avea să-i fie camera. Atunci când simțea nevoia să plângă, Gina își dorea să fie singură.

Uneori nu știa nici ea de ce plânge, dar părul roșu îi intra în ochi și i se întindea pe obraji umplându-se de lacrimi. Cineva spusese, dintr-o eroare, că unii s-au născut suferinzi. Așa e natura lor. Suferă din orice, iar de cele mai multe ori, habar nu au nici ei care e motivul. Suferă pentru că suferă. Poate că e o modă. Dar Gina era prea mică pentru a urma vreo modă. Gina avea doar șase ani și își plângea propria soartă.

OSPICIUL I

— A cerut o oglindă, a spus asistenta mignonă, care se ținea cu pas grăbit după doctorul Simion. Spune că vrea să cânte în oglindă ca o pasăre ținută în colivie.

Doctorul s-a oprit. Dintr-o dată culoarul i s-a părut nespus de lung și de alb. Și-a șters ochii cu ambele mâini. Era prea obosit. Suferința din locul acela îl copleșise. Uneori i se părea că simte exact ceea ce trăiesc și pacienții lui. Unii dintre ei. Pentru că pe Gina nu o înțelegea. Mărturisea crima, dar nu exista nicio dovadă că aceasta ar fi fost comisă. Nu aveau nicio dovadă că bărbatul ăla a existat măcar. În urma controlului ginecologic se dovedise că avuseseră loc mai multe contacte sexuale. Dar părinții ei susțineau că Gina nu mai ieșise din casă de la cincisprezece ani. Stătea și asculta Wagner și, uneori, când credea că nu o aude nimeni, cobora în salon și cânta chiar ea la pianul mare. Învățase să-l acordeze de una singură și se enerva atunci când vreo notă o lua razna. „Zânele" lui Wagner. Se certa mereu cu ele. Le dojenea pentru neputința lor de a-i aduce fericirea.

— Nu-i putem oferi o oglindă! s-a revoltat doctorul. Se poate sinucide.

— Se simte închisă.

— Scoate-o în grădină.

Asistenta oftă enervată.

— De ce facem asta?

Doctorul s-a întors încet spre ea, pentru a-i induce efectul de teamă interlocutorului. Dar cu Andra nu funcționa. Din contră, nu făcea decât s-o scoată din sărite. Dar deja îi intraseră în ADN întoarcerea și privirea. Constată imediat că femeia bătea nervoasă din picior.

— Zânele, da, spuse el, cu glas moale.

Ea ridică din sprâncene.

— Nu știu, e aici de doar două zile. Încă nu îi pot oferi nimic. Am nevoie s-o cunosc mai bine.

Andra a tăcut și i-a făcut semn doctorului să meargă mai departe, iar el s-a supus. O ura pe femeia asta. O angajaseră de șase luni și deja se credea mai bună decât doctorii. Încă mai urma Facultatea de Psihiatrie, în maximum un an avea să-i devină colegă, iar asta îl enerva

și mai tare. S-a oprit brusc în fața unei uși capitonate în alb. Oricum, acolo totul era la fel – alb sau capitonat în alb.

— Poate ar trebui s-o preiei tu, i s-a adresat fetei fără a se întoarce spre ea. Mai bine mă duc să vorbesc cu Gina.

Andra simțea că-și pierde controlul. Mâinile ei aveau să i se încolăcească în jurul gâtului și urma să-l lase acolo fără suflare.

— Fără supărare, domnule doctor, dar directorul a fost foarte precis că nimeni nu va discuta cu ea fără să fiu prezentă.

Simion nu înțelegea. Tratase peste o sută de pacienți și optzeci la sută ieșiseră întregi de acolo. Scăpaseră de fobii, de nebunie, de orice i-ar putea trece cuiva prin minte. Avea cele mai bune rezultate din punctul ăsta de vedere și abia împlinise patruzeci de ani. Nu avusese niciodată nevoie de nimeni care să-l asiste, dar nu, pentru Gina trebuia să fie Andra. Mereu. Vizibilă sau invizibilă, trebuia să fie acolo.

— E cumva teza ta? întrebă el pe un ton neutru.

— Nu, a spus fătuca sec.

Nu avea rost să pună următoarea întrebare pentru că știa răspunsul: „Dacă vrei să afli trebuie să vorbești cu domnul director”. O ura pe ea și-l ura pe director, dar, mai ales, o ura pe Gina. Pentru că avea impresia că femeia își dorise cu tot dinadinsul să fie închisă acolo. Liniște, cameră proprie, sală de lectură, pian, grădină, mâncare. Până și el, din când în când, simțea nevoia să se ascundă în una dintre camerele acelea capitonate și să uite de întreaga lume. Să uite chiar și de propria existență.

— Mi-aș dori să știu ce e în mintea ei. Aș vrea să pot fi doar eu cu ea.

— Mă puteți ignora, spuse Andra neclintită.

A scos mănunchiul de chei și a descuiat. Era un război pierdut din start și nu înțelegea de ce. Trebuia să vorbească cu directorul. Femeia asta avea să-l omoare până la urmă.

Ușa s-a deschis larg. Pacientul era un bărbat trecut de cincizeci. Stătea întotdeauna într-un colț al patului privind pe jumătate de fereastră, întotdeauna spre cer. Spunea că doar cerul nu-l caută. Doar el îl înțelege. Dacă ar fi fost după doctorul Simion, l-ar fi trimis acolo, dar

trebuia să-l trateze. Însă știa că acesta este unul dintre cei pierduți. Îl prezentă asistentei:

— Marian Stancu, are cincizeci și trei de ani și suferă de mania persecuției.

Bărbatul nu a reacționat în niciun fel. Doctorul a ținut să explice în șoaptă:

— Se comportă adesea în acest mod. Crede că vreau să aflu ceva de la el, așa că preferă să tacă. Și dacă l-aș tortura, el ar îndura cu stoicism. Presupun că asta e una dintre acele zile în care se va preface că nu exist.

Andra, cu părul ei blond răvășit și privirea aceea pierdută, se puse drept în fața lui. Omul a tresărit.

— A, te-au trimis pe tine. Cred că dacă ești… frumușică, o să spun?

— Nu mă interesează ce ai de spus, a zâmbit ea nonșalant. Știu ce se petrece aici. Știu la fel de bine ca și tine.

Apoi a plecat, ieșind ușor pe lângă doctor.

— Stai! strigă pacientul. Stai!

Dar ea nu s-a oprit. Pacientul striga în continuare, iar doctorul nu știa ce să facă. Femeia asta era diavolul pe pământ.

Încercă să-l oprească, dar pacientul nu voia să vorbească decât cu ea. Apoi, de parcă totul ar fi fost un vis, s-a oprit.

— Ai văzut-o și tu, nu?

Doctorul oftă.

— Da, sigur că am văzut-o.

— Atunci…, bărbatul s-a oprit. Atunci, cine e ea?

Un joc, și-a dat seama doctorul. Un joc. Ăștia mici învățau tot felul de tâmpenii la facultatea aia.

— Poate un înger, a răspuns.

— Crezi că se va mai întoarce?

Disperarea din glasul bărbatului îl făcu pe Simion să se clatine.

— Da, sunt convins de asta. Într-o zi va reveni.

A ieșit din cameră bulversat. Asistenta îl aștepta, rânjind, la capătul holului.

— Dă-le un impuls, doctore, și vor dori să spună tot.

A zâmbit și el, dar deja se gândea la câteva moduri de-a o ucide.

Nu avea să moară nimeni în seara aceea și Andra știa asta, așa cum știa că, în curând, cineva tot avea să pășească pe lumea cealaltă. Era un fel de al șaselea simț al ei. Poate că era doar un copil spre deosebire de ceilalți colegi ai săi, dar avea tot timpul acest fel de premoniție. În plus, știa să se poarte cu pacienții, chiar și cu cei mai nebuni dintre ei, tocmai de aceea atrăgea o grămadă de antipatii. Doar directorul o plăcea. El îi înțelegea talentul. Pentru director, Andra era deja unul dintre psihiatrii de top. O vedea departe. Așa mică, cu părul ei blond și răvășit, privirea pierdută care o făcea mereu să pară căpiată. Dar el știa că dincolo de aparențe e vorba de o inteligență nativă. Talent. Ceva destul de rar în psihiatrie.

Andra mergea înaintea doctorului Simion, era nerăbdătoare să o vadă pe Gina. O plăcea. Știa că ascunde ceva, dar nu avea să afle ce până la urmă. Gina era o femeie deșteaptă. Avusese o copilărie nefericită. Mama îi spusese mereu că e bolnavă și nu are voie să se supere. Așa că Gina a fost educată acasă, încercând să nu-și supere mama sensibilă. Andra nu credea că la treizeci și opt de ani, o femeie atât de frumoasă și educată a venit la ospiciu fără un motiv anume. Nu credea în totalitate nici în faptul că povestea ei e inventată, ceva era adevărat, dar ce anume?

Doctorul Simion și-a făcut loc pe lângă ea și a deschis ușa. Gina stătea liniștită în pat. Nu și-a întors privirea așa cum făcea de obicei.

Camera ei era destul de colorată și plină de cărți. O lăsau să aibă cărți, Andra îi convinsese pe toți că nu va încerca să se sinucidă cu hârtia și avusese dreptate. Gina avea nevoie să citească. Asta știa să facă, asta făcuse toată viața. Era lumea ei specială și așa avea să rămână până la sfârșitul vieții.

— Ultima vizită, anunță doctorul Simion ridicând ușor glasul.

Gina nu a tresărit. S-a ridicat în șezut și a fixat-o pe Andra.

— Sir Arthur Conan Doyle a căutat toată viața să vadă zânele, le-a văzut, știi asta?

Andra s-a așezat lângă ea și a prins-o de mână, spre disperarea doctorului. Se documentase și ea. Știa ce vrea Gina să audă.

— Da, a spus Andra. Le-a văzut, fotografiate în cuibul lor de frunze dintr-un tufiș, într-un sat din nordul

Angliei.

— Erau și gnomi și spiriduși, continuă Gina încântată, doar că erau poze false. Dar el nu s-a lăsat și a tot investigat pentru a dovedi că există cu adevărat.

— Și-a dorit ca totul să fie real, a intrat din nou Andra în joc. Și, cine știe, poate chiar e. Gândește-te câte lucruri nu cunoaștem pe lumea asta. Multe sunt reale doar că noi nu le percepem, niciodată nu iese fum fără foc, nu?

— Doamnelor, a intervenit doctorul, aș dori să discut cu Gina despre ziua de azi.

Femeia s-a întristat brusc. Părul ei roșu, și așa răvășit, i-a căzut pe frunte acoperindu-i ochii. A început să-și miște mâinile haotic. Mama ei spunea că s-a născut neliniștită. Tot timpul dădea din mâini și din picioare părând că umple întreg spațiul disponibil dintr-o încăpere. Andra știa că acum nu o mai putea liniști. Simion îi făcea rău. Doar când îi auzea glasul se enerva. Nu era vina ei, ajunsese așa din cauza mamei. Trebuia să treacă într-un fel peste asta, să învețe să trăiască singură, fără părinți. Doar că ajunsese la treizeci și opt de ani și nu știa cum e să stea pe propriile picioare.

— Am citit, am cântat la pian și am fost în parc, a spus femeia cu răceală.

— Ce ai cântat?

— Canon-ul lui Johann Pachelbel, a răspuns fără nicio ezitare, făcându-l pe doctorul Simion să rămână cu gura căscată.

— De ce tocmai asta? Ce s-a întâmplat cu Wagner?

Ea a privit spre Andra, o calma, o făcea să se simtă umană. A răspuns asemeni unei fetițe răsfățate, plictisită de întrebările fără sens.

— Wagner a fost în pauză.

Simion ar fi oftat dacă și-ar fi permis să-și arate slăbiciunile în fața pacienților. Nu știa să fie blând sau să aibă răbdare. Andra se întreba adesea cum reușise să aibă un portofoliu atât de vast la o vârstă atât de fragedă pentru genul acesta de meserie.

Andra i-a zâmbit Ginei, încurajând-o să continue, să nu-i acorde prea multă atenție doctorului. Nu făcea bine, știa. Dar altfel ar fi pierdut-o.

— Vrei să-mi mai povestești ceva despre crima pe care susții că ai comis-o?

Gina a smucit din cap, dar tot a vorbit.

— A ucis zânele, trebuia să moară.

Era aproape mereu la fel. Nu spunea decât că insul pe care l-a ucis a fost criminal la rândul său. Merita. Doar că nu exista nicio dovadă a crimei.

Doctorul Simion încercă să mimeze înțelegerea și blândețea.

— Gina, nu există nicio dovadă că ar fi murit cineva.

Ea a zâmbit, dar mâinile încă i se mișcau în toate direcțiile.

— Gnomii au făcut totul. Nu a rămas nicio urmă. Am recunoscut, de ce nu mă lăsați în pace?

— Așa ar fi corect, a intervenit Andra. Își ispășește deja pedeapsa.

Gina i-a fost recunoscătoare, dar doctorul i-a aruncat o privire ucigătoare. Însă asta nu l-a oprit.

— Gina, poliția dorește să discute cu tine.

— Gibon a vorbit deja cu mine.

Simion ar fi oftat din nou, dar s-a abținut.

— Gibon e un fost criminalist, acum paznic al secției de psihiatrie, nu e autorizat să facă o anchetă.

Gina a ridicat nepăsătoare din umeri.

— Bine, o să vorbesc cu poliția.

CU LALA LA PSIHIATRU I

M-am mutat cu Paul în casa lui de la Domnești, la o oră de mers până în centrul Bucureștiului într-o zi bună. Paul e iubitul meu și lucrează la SRI. Eu sunt un fost criminalist. Am avut un accident neplăcut în urma căruia am rămas, pentru o perioadă, paralizată și amnezică, plus șase luni de comă. S-a dovedit că înșiși colegii mei au vrut să mă ucidă. Am avut un glonț în cap și încă două în picior și mână, dar cel din cap mi-a fost aproape fatal. De aproape un an fac terapie fizică. Acum mă mișc aproape normal, dacă nu ar fi durerile de cap probabil că aș fi ca înainte. Nu mai lucrez în poliție, dar încă sunt consultantul lor. Inteligența mă ajută în astfel de probleme, le pot rezolva de acasă. Nu ar fi prima oară. Am rezolvat o crimă fiind agorafobă și o alta fiind paralizată și amnezică.

Poate că nu e neapărat inteligență, cât intuiție. Fostul meu șef, care mi-a fost ca un tată, Mihai Iordache, a insistat să merg la psihiatru de două ori pe săptămână. Înainte aș fi refuzat categoric. De când mi-a revenit memoria am înțeles cât de mult m-a schimbat experiența anterioară. Când ești atât de aproape de moarte, te schimbi. Și, totuși… oricât de mult aș simți teama acum, tot nu pot să stau liniștită. Caracterul nu se schimbă.

Am ajuns la psihiatru mai devreme. Îl plac pe Valentin. Are șaizeci și trei de ani și e de o blândețe ieșită din comun. Cabinetul lui este la Domnești, în casa lui, printre copaci mari și multă verdeață. E singur de mult timp. După ce i-a murit soția a refuzat orice altă femeie în viața lui. Ia pastile pentru a se menține cât de cât sănătos mintal: Seroxat. Aceleași pastile pe care mi le-a recomandat și mie. Trebuie să recunosc că mă simt bine luându-le. Înainte beam mult, fumam mult și uneori mă drogam. Ultimul lucru nu l-am făcut niciodată de drag, a fost doar prin natura meseriei. Acum nu mai beau și nu mă mai ating de droguri. Fumez în continuare, desigur, nu cu același aplomb, pentru că nu mai simt același stres ca înainte, dar dacă nu aș face-o, mi-ar lipsi.

Valentin Fieraru mă întâmpină cu zâmbetul pe buze. Curtea lui arată ca un parc. O menține așa în memoria

soției. E liniște și mă simt bine. Mă invită înăuntru și-mi oferă un ceai. Am renunțat și la cele șapte cafele pe zi, doar una de dimineață, în rest ceai. E trecut de ora prânzului și îmi știe obiceiurile.

— Ești tot mai frumoasă, îmi spune.

Și era adevărat. După operația la cap, părul mi-a crescut. Nu l-am mai vopsit, l-am lăsat natural. Blondul acela sidefat cu niște vagi șuvițe din loc în loc. Am un metru șaptezeci și unu și cincizeci și două de kilograme, aş putea deveni model pe podium chiar și acum. Am o figură copilăroasă, chiar dacă e mereu tristă. Seroxatul mă ajută să fiu eu, dar nu-mi poate lua tristețea din suflet. Unii oameni s-au născut, pur și simplu, triști. Viața mea a fost lângă o mamă schizofrenică și un tată care, până la urmă, a decis să se sinucidă. Bărbatul pe care chiar l-am iubit și pe care urma să-l iau în fața altarului a fost omorât de propria mamă. Toate astea aveau încă efect negativ asupra mea. Nu puteam trece peste durere, dar Valentin îmi spunea că e oarecum normal, chiar dacă trecutul ar trebui lăsat în urmă, uneori e mai bine să-l confrunți, dar eu nici asta nu făceam.

Am intrat în birou și m-am așezat pe fotoliul maron, din piele. De acolo vedeam exact fereastra și mesteacănul mare care umbrea aleea.

— Ce ai făcut? m-a interogat Valentin după ce am schimbat veșnicele formalități despre ceai, vreme și Fulg de Nea, pisoiul meu care s-a acomodat destul de greu cu viața la țară.

— M-am plictisit.

Nu mă studia ca pe un cobai în laborator așa cum au făcut alții înaintea lui, dar insista mai mult asupra mea.

— Explică-mi!

Nu mi-am luat privirea de le mesteacănul mare. E treizeci mai și e ziua mea. În afară de Mihai nu și-a amintit nimeni.

— Nu-mi place să sar agățată de o coardă elastică. Îți dă sentimentul că ești protejat și mi-am dat seama că nu-mi place protecția. E adevărat că s-au mai rupt câteva… accidente izolate. Nu mă lua drept nebună. Ieri am sărit de la etaj știind că jos este o movilă de nisip. Am vrut să experimentez căderea în gol.

— Și?

Mi-am răsucit o șuviță rebelă pe degetul arătător.

— Am înțeles că în viața asta, fără să sar cu adevărat, am făcut-o de multe ori. E același gol sufletesc, aceeași nepăsare în fața morții, dar acum simt o oarecare teamă. Nu, nu că aș muri, doar că aș putea rămâne acolo, în gol, golită de emoții și simțiri.

— Ce ai de gând să faci în privința asta?

— Am o grămadă de idei.

Eram în continuare fără viață. Îmi auzeam glasul de undeva din altă parte, apatic și plictisit.

— Ce fel de idei?

— M-am gândit să scriu o carte.

A tăcut. O făcea mereu când îl bulversam, iar liniștea aceea îmi ucidea spiritul.

— Ce fel de carte?

— Am multe idei. Toată ziua îmi zumzăie în cap. Știi crima de la abator?

Nu o știa, așa că am continuat fără să-i dau vreo explicație.

— Ceva în genul acela, dar aș vrea să fie crima mea. Păcat că le-am văzut și auzit pe toate. Dar nu se știe niciodată de unde vine o idee măreață.

— Ce e cu crima de la abator? Ai participat la investigații?

Chiar dacă-l plac, tot amator rămâne.

Soarele s-a strecurat ușor printre crengile mesteacănului fermecându-mi privirea.

— Sunt o grămadă de crime pe lume, am spus parcă împinsă de cineva invizibil. Unele mai oribile decât altele. Sunt oameni care ucid în timp ce compun muzică. Mi-ar plăcea să pot cânta Für Elise la pian. Oricum, cei de la F.J. din America, o unitate specială a FBI, au prins o tânără care ucidea pentru că nu-și găsea prințul. Se credea Cenușăreasa, pentru că asta îi citea tatăl ei când era mică, și ori de câte ori un bărbat voia s-o bage în pat, ea îl hăcuia. Au prins-o la fel ca în poveste, cu un pantof, nu unul de cristal, dar totuși un pantof.

Am sorbit ușor din ceai.

— De ce Für Elise?

— Cu unsprezece ani în urmă, fiind prima din facultate, m-au repartizat direct la Criminalistică. Abia începusem, era a doua mea zi. Am fost la Liceul „Mihai Eminescu” pentru a le vorbi copiilor despre efectele violenței. Am intrat cu Mihai într-o sală. Erau copii de la mai multe clase, de vârste diferite. Unul dintre puști m-a

întrebat dacă mi-ar face plăcere să-mi cânte – aveau un pian acolo. Am fost entuziasmată și am acceptat, așa că el mi-a cântat Für Elise, ceea ce m-a impresionat cu adevărat plăcut. Zece minute mai târziu am intrat în toaleta băieților. L-am găsit pe băiat ucis cu un șpiț de gheață. Îi fusese vârât direct în cap. Am vomitat toată ziua.

— Și crima de la abator?

— Da, aceea.

Am tăcut. Știam că voia să spun ceva, dar nu era mare lucru de povestit.

— Mihai mi-a spus că dacă nu-mi țin voma pentru mine mă trimite la circ…

— Eviți întrebarea.

— Dă-o încolo, am conchis, sec. S-a petrecut în anii optzeci la două luni după ce m-am născut. A fost un caz secret.

— Atunci cum de știi despre el?

— Pentru că citesc arhivele când nu mă arunc de la etaj. Am prieteni acolo care mă lasă să mă informez, am adăugat șoptit.

— Ai putea la fel de bine să citești o carte.

— Treizeci pe an, am spus.

— Hm? făcu ușor șocat.

— Citesc treizeci pe an.

— De ce tocmai cifra asta?

— Citeam o sută, o sută și, înainte. Apoi lucrurile s-au aglomerat și am fost nevoită să reduc lectura, așa că am convenit această cifră.

— Cum e relația ta cu Paul?

Era prima oară în două luni când mă întreba asta. Așteptam să o facă.

— Plictisitoare.

— Dezvoltă.

— E bun, drăguț, dar plictisitor. Nu facem nimic împreună. Când e acasă doarme tot timpul sau stă pe internet, mă obosește doar văzându-l așa, ca pe o legumă stricată.

— Să înțeleg că nu îi vei accepta cererea în căsătorie.

Am zâmbit.

— Nu vreau să mor de plictiseală.

OSPICIUL II – JURNALUL GINEI GROS

18 iulie 2015 Dimineața

Am văzut aflorimentul înainte ca tata să mă tragă de acolo. Era acolo un inelar din câte am putut observa, dar aveam doar zece ani și tata m-a trimis în casă.

„Cântă! Fă ce vrei, mama nu e acasă. Eu am puțină treabă”.

Nu m-am dus în casă, am așteptat ascunsă după niște tufe pe care nimeni nu se deranja să le îndepărteze. L-am văzut săpând în pământ. Avea mâini mici, nu păreau să fie muncite, cu toate că erau. Acum observ totul mai bine. Câinele fugit de la vecini m-a zărit, dar nu a zis nimic, de parcă mi-ar fi fost complice. A pornit mai departe pe drumul lui, oricare ar fi fost ăla. Eu am rămas înțepenită. Învățasem să fiu așa încă de la naștere, dacă trecea o zi în care mama nu țipa la mine sau nu era nemulțumită, însemna că în ziua respectivă îmi ținusem suficient de mult timp respirația.

Am învățat să îmi țin respirația încă de la trei ani, uneori mă învinețeam, până când tata îmi dădea o palmă și mă trimitea în camera mea. Nu plângeam. Nu-mi aduc aminte să fi plâns vreodată, dar eram furioasă. Încă din pruncie am simțit furia. Aș fi putut ucide, dar cum să ucizi atunci când iubești animalele? Și, da, le iubeam, dar mama nu mă lăsa în preajma lor. Aveau microbi, aveau căpușe, aveau tot ceea ce era mai rău pe lume.

Divaghez, știu. Nu pot rămâne coerentă asupra unui singur gând, pentru că am prea multe. Toate acele gânduri umblă prin capul meu. Se ciocnesc unele de altele și încep să zumzăie, iar eu trec de la o amintire la alta…

Tata, da, tata. Imaginea s-a mutat acolo. Scormonea. Câinele plecase, iar eu îmi țineam respirația. Acum știam să o dozez în așa fel încât să nu mă învinețesc. Știam, învățasem să aștept și voiam să înțeleg. Când s-a mișcat brusc, am luat-o la fugă. Inima îmi bătea ca a unui iepure speriat. Abia mai târziu am aflat că inima poate să-ți bată în felul acesta și de la excesul de alcool.

Aveam șaisprezece ani când am băut prima și ultima oară. Am crezut că o să mor, dar cel mai rău e că nu-mi păsa, moartea era, dintr-o dată, o variantă mult mai plauzibilă decât viața pe care o duceam, pe care o duc. Dar toți trebuie să ne ducem crucea într-un fel sau altul, iar eu nu vreau să-i dau vieții dreptul de-a mă manipula.

Știu ce am văzut. Știu ce am făcut. Eu l-am cărat. L-am aruncat dincolo de pădure. Cel mai probabil l-au mâncat vulpile sau, cine știe, încă putrezește sub un morman de pământ. Îl iubeam! Îl iubisem. Nu, încă îl iubeam. Am acea patimă în mine care mă doboară. Îl simt intrând și ieșind din mine cu furie, cu blândețe, uneori cu jind și alteori cu durerea că nu o să mai fie a doua oară. Până la urmă a avut dreptate. Au fost mii de dăți, dar într-o zi l-am găsit mort. Secerat. Avea gâtul aproape desprins, nu ca al Călărețului fără Cap, încă se mai ținea acolo într-o chestie roșie și scârboasă. Stomacul, de asemenea, fusese secționat bine, iar încheieturile mâinilor îndepărtate. Mâinile acelea care m-au atins peste tot, care m-au dezmierdat și m-au făcut să uit, să simt, să visez la viață, să sper.

L-am găsit acolo, la marginea pădurii. N-am plâns, doar m-am uitat la el, l-am recompus ca pe un puzzle și l-am târât dincolo de pădure, în râpă. Atunci am simțit ceva ce nu mai trăisem. Durere, neputință, ură nemărginită, furie oarbă, dar mi-am ținut respirația șase ani, până când mintea mea a pledat vinovată pentru tăcere, pentru tăinuire, pentru durere. Am venit de bunăvoie la ospiciu. Știam că îmi pot cere singură internarea, eram majoră și nebună. Dar nu sunt nebună. Sunt doar un om cu o traumă. Însă pot fi cât de nebună vreau aici, nimeni nu și-ar da seama. Sunt toți prea preocupați să mă convingă că nu există niciun mort. Niciun dispărut. Lasă-i să caute, lasă-i să mă chinuie. Lasă-i să înnebunească așa cum am făcut-o și eu. Să-i doară! Să implore! Să cerșească ceva ce nu va putea fi niciodată iertat.

CRIMINALISTICĂ I

Marius Gibon s-a așezat în fața lui Mihai Iordache. Îi fusese șef pentru o scurtă perioadă, dar el renunțase la criminalistică pentru că, atunci, în trecut, considerase alte lucruri mai folositoare decât meseria pentru care se pregătise. Acum era un simplu paznic la ospiciu. Îi plăcea acolo. Nebunii nu-l deranjau prea tare, iar unii dintre ei nici măcar nu erau mai nebuni decât restul lumii. Văzuse și auzise multe, dar știa, pentru prima oară în viața lui, unde îi este locul. Nu se băga, nu se amesteca decât dacă i se dădea ordin să o facă.

Mihai ridică un dosar gros pe care era scris numele lui: Marius Gibon. Literele erau mari și îngroșate, iar dosarul avea un număr care indica clar un polițist corupt „P102”. Oftă, dar nu avea cum să mai șteargă trecutul din filele acelea. Era ca și cum Dumnezeu îi scrisese pe o bucată de pergament sentința. De asta nu mai scapi în veci. Și nu era vorba doar de acea bucată de hârtie. Hârtiile luau foc, dispăreau, puteau fi tocate, rupte și câte și mai câte, dar sistemele informatice păstrau pentru totdeauna aceste informații. Doar cu un simplu click de mouse la un calculator oarecare, dintr-o instituție de stat oarecare, putea fi găsit în orice colț al lumii și catalogat. Trecutul e trecut, iar el nu avea cum să-l mai șteargă.

Mihai părea și mai bătrân decât era în realitate. Cu toate că între ei nu erau decât zece ani diferență, Marius considera că meseria asta, până la urmă, îl secătuise pe Iordache de toate forțele. Știa și el poveștile cu Iolanda. Chinul prin care trecuse șeful secției cu femeia aceea. Apoi auzise că a fost ucisă, ca mai apoi să se ridice din morți și să acuze doi criminaliști de tentativă de crimă. Ambii erau acum închiși pe viață. Gibon nu o văzuse niciodată pe acea Știreanu, dar știa despre ea cam cât știau și ceilalți, mult, dar, în același timp, prea puțin. Însă toată lumea cunoștea faptul că fusese protejata lui Mihai și că femeia, destul de dusă cu pluta, îi mâncase zilele.

— În ciuda dosarului tău, spuse Mihai cu glas tărăgănat, îți ofer posibilitatea de-a lucra pentru noi din interior.

Gibon știa la ce se referă vulpea bătrână. Sigur, nu era chiar o vulpe, avea, desigur, experiență cu grămada, dar omul din fața lui părea doar un moșneag sătul de întreaga existență.

— Șefu', femeia e sărită, nu s-a descoper…

— Știu, i-o tăie Mihai, cei mai buni oameni ai mei au condus ancheta. Oftă și privi dincolo de fereastră. Până și Gibon își putea da seama că nu urmărește culorile cerului. Continuă: Fac meseria asta de prea mult timp, domnule Gibon. Atât de mult timp că uneori am mai mare încredere în instinct decât în oameni. S-ar putea ca domnișoara Gros să spună ceva adevărat. Dacă este, într-adevăr, vorba despre o crimă, pe care a comis-o sau nu, femeia asta, nebună sau nu, ar putea fi în pericol.

Gibon își roase tacticos o pieliță de la unghia arătătorului. Cu degetul încă în gură îngână:

— Și vreți să stau cu ochii pe ea.

Bărbatul s-a întors și i-a aruncat o privire rece. Nu una care te taie sau te îngheață, doar una rece, fără vreun Dumnezeu anume, dar destul de enervantă. Din instinct, Gibon își lăsă ochii în podea.

— Nu, domnule Gibon, cred că e destul de în siguranță acolo, doar de aceea a apelat de bunăvoie la serviciile acestei instituții. Încearcă doar să te împrietenești cu ea și să afli mai multe.

Gibon se încruntă.

— Cu tot respectul, șefule, nu cred că pot face asta. Nu sunt psihiatru. Ea nu are încredere nici în curantul ei. E deosebit de ciudată, de ce mi-ar spune mie?

— Pentru că vrea să i se ia o vină de pe suflet, iar domnul Simion nu e chiar genul de om de la care ar aștepta ea izbăvirea.

— Și de unde știți asta?

Dintr-o dată privirea lui Mihai deveni melancolică și un zâmbet firav i se așternu pe chip.

— Nici Hanibal nu și-a dorit să fie tratat, nu? A sperat să fie prins.

Tăcerea mieilor nu fusese chiar unul dintre filmele de top ale lui Gibon, dar, chiar și așa, cine nu îl văzuse sau nu auzise de el? În anii nouăzeci filmul devenise aproape prima știre a țării, de parcă altceva nici n-ar mai fi existat pe lume.

— Șefu', cu toată stima, nu trăim din filme.

— Gibon, fără prea multă stimă, ești în stare sau nu să faci asta? Nu am oameni suficienți pe care să-i plasez acolo.

Gibon înghiți în sec. Iar îl luase gura pe dinainte. Nu era bine să te pui cu Iordache, era ca și cum te-ai pune cu însuși Dumnezeu. Părea el trist, îngândurat și supus, dar era tocmai opusul. Iordache, da, e adevărat, nu le făcea cu mâna lui. Dar băga mâna altuia în foc până scotea cenușa și nu se lăsa până nu afla adevărul și de-ar fi fost să calce peste capete încoronate.

— Da, domnule, pot să încerc.

Mihai se întoarse din nou către fereastră.

— Du-te la Ioana. Îți va da să semnezi o declarație de confidențialitate și un contract de colaborare în urma căruia vei fi și plătit. Presupun că suma propusă va fi suficientă, ținând cont că nu ai nici experiența necesară și dosarul oricum nu ți-ar permite să intri într-o anchetă oficială.

Gibon ar fi vrut să ofteze. Mereu dosarul acela. Mereu trecutul care se întorcea și-l izbea de toți pereții, de toate zidurile din mintea lui.

— Sunt convins că totul este suficient de satisfăcător, spuse Gibon înainte de-a ieși din biroul lui Iordache, destul de ușurat.

IOLANDA I

M-am târât spre grădină când am auzit motorul vechii mele Honda poticnindu-se în poartă. Fulg de Nea a sărit pe lângă mine și a zbughit-o direct în casă. Nu îi plăcea prea mult pe afară. Era pisoi de oraș, iar gâzele, iarba, florile, îl făceau să devină agitat. Am închis ușa în urma lui și am rămas privind dincolo de orizont. Vedeam rar florile care creșteau în jurul meu sau buruienile din jurul lor, pentru care Paul mă apostrofa zilnic. De când era cu mine, spunea el, nu mai avea timp de nimic. Trebuia să muncească, să vină acasă, să facă ordine, să gătească. Ceea ce, firește, în viziunea lui era perfect adevărat, dar în realitatea oricui altcuiva, nu era decât o frustrare cu mari doze de închipuiri.

Nu făcea curat, nu gătea, de fapt, la drept vorbind, nu făcea nimic. Doar aducea plasa plină cu alimente din oraș și o trântea pe blatul din bucătărie. Apoi, fără să-mi adreseze vreun cuvânt, se tolănea ori la televizor, ori la laptop, ori direct la somn. De data asta chiar nu voiam să-l întâmpin. Poate că nu mai aveam calitățile de altădată, dar încă eram o femeie al dracului de frumoasă, cu suficienți bani și destul de capabilă să-mi port singură de grijă.

Sigur, Paul se sacrificase cumva pentru mine, dar, de fapt, din câte înțelegea psihologul meu portabil, mai mult o făcuse pentru el. Eram un trofeu care, odată primit, nu mai avea importanță. În cele din urmă, Paul s-a dovedit a fi doar un bărbat cu un trofeu. Ok, fie, eram un trofeu aproape mort atunci când a pus mâna pe mine, dar nici măcar nu a fost nevoie ca el să mă repare, pentru că tot singură am făcut și asta, el doar observând și arogându-și meritele.

Am auzit scârțâitul ușor al ușii. Nu m-am mișcat. Privirea mi-a rămas ațintită spre cer. Mâna lui s-a proptit pe umărul meu. Nici de data asta n-am reacționat. Cealaltă mână mi-a încolăcit mijlocul. Apoi i-am simțit răsuflarea în ceafă și buzele apropiindu-se de jugulara mea. M-am strecurat ușor din acea meschină declarație de dragoste și m-am întors spre el. Părea ușor dezamăgit, dar nu suficient, cum ar fi fost un adevărat îndrăgostit.

— Mi-a fost dor de tine.

Avea glas distant, de fapt, nu, era mai mult, un fel de voce autoconvinsă.

— Mă bucur, i-am răspuns sec.

— Nu te bucuri.

— Nu, am confirmat. Nu îmi pasă.

De data asta i s-a întipărit o dezamăgire veritabilă pe chip.

— Ești din nou rece și distantă.

Un șoc, ca un fulger, îmi străbătu trupul. Dacă aș fi fost pisică m-aș fi zbârlit toată și i-aș fi sărit la jugulară. Dar învățasem să-mi păstrez calmul. Am tras aer în piept și am rostit apăsat și încet.

— Paul, de ce te-ai băgat în povestea asta? Unde sunt eu în toată nebunia asta?

S-a îndreptat spre casă. Avea trupul aplecat ca al unui om vinovat. Nu s-a mai întors și în seara aceea am știut că nici nu o va mai face. Mi-am scos o țigară din buzunarul blugilor largi pe care-i purtam în casă și am aprins-o. Încă nu am scăpat de acest obicei. Fumez mai rar și doar atunci când simt că nu am ce face cu mâinile și nu știu încotro mi se duce mintea. Dar, în schimb, nu mai beau. Nu mai simt nevoia de-a lua halucinogene sau de-a fi în altă lume, o lume pe care nici eu nu o înțelegeam în totalitate, dar îmi aducea un fel de liniște sufletească.

Nu, nu era o liniște sufletească. Era tot un fel de închipuire de-a mea. Pricepusem, oarecum, că aveam nevoie să mă înțeleg, să mă accept, să mă cunosc.

Cumva, o făceam.

Valentin Fieraru era primul psihiatru pe care-l plăceam și primul care mă făcea să mă simt bine lângă el. Reușise să mă facă să-mi reamintesc aproape toată viața. Erau secrete, desigur, pe care mintea mea refuza să le readucă în fața avalanșei adevărului. Îmi aminteam, când și când, episoade fugitive. Flash-uri, ca într-un film prost, alb-negru. Dar toate dispăreau. Uneori visam. Nu știu dacă sunt amintiri din vechea mea viață, dar așa simțeam undeva în sufletul meu.

De un singur lucru eram sigură, instinctul meu de criminalist rămăsese. M-am retras din poliție pentru a mă repune pe picioare, dar și pentru a scăpa de dependențele nefaste pe care le căpătasem în ultimii ani, mai ales acei ani în care tot acceptasem misiuni sub acoperire.

M-am așezat pe pământul nisipos și am vârât restul țigării în țărână. Îmi făcusem un obicei din a „semăna" mucuri de țigară. Alt lucru care-l dispera pe Paul. Dar adevărul trist era că îmi cam plăcea să-l enervez. De ce să nu o fac? Același lucru îl făcea și el zi după zi. Nu, nu îl iubeam. Probabil că atunci, după accident, m-am atașat de el pentru că am crezut că mă poate iubi chiar și în condițiile date. Eram, totuși, o femeie semiparalizată. Ce puteam să mai sper de la viață? Asta până în ziua în care creierul și trupul s-au pus de acord și am reînceput să merg, să mă mișc, chiar să fug. Sigur, mușchii mei erau încă atrofiați, dar zi de zi, cu fiecare exercițiu, deveneam mai bună. Corpul meu redevenea ceea ce fusese înainte. Poate că aerul de la Domnești chiar îmi făcuse bine. Dar de-acum știam că trebuie să mă întorc acasă. Trebuia să fac la modul serios fizioterapie și să încerc să-l ajut pe Mihai cu cazurile suspendate din cauza mea. Nu voiam să mi se atrofieze și mintea.

M-am ridicat ușor chiar când telefonul fix începu să zbârnâie. Nu m-am grăbit, pentru că nu voiam să-mi forțez mușchii. Am deschis ușa și am apucat telefonul care stătea agățat pe un perete alb.

— Știreanu, am răspuns.

— De ce nu ai sunat? m-a luat Mihai la rost.

Am rămas încurcată, de ce să-l fi sunat?

— Nu știu, am răspuns asemenea unui copil tâmpit. S-a întâmplat ceva?

— Hmm, îi spun lui Paul de două zile să mă cauți.

Mi-a scăpat un oftat ușor.

— Nu mi-a spus… nu prea ne vorbim… nu știu… nu contează. Ce s-a întâmplat?

— Cred că am nevoie de tine într-un caz fără buget, dar cu potențial.

Inima mi-a tresăltat de bucurie.

— Asta nu înseamnă că întrerupi ședințele la psihiatru sau că nu le începi pe cele de fizioterapie. Și vreau să te întorci acasă. Lala, nu ești fericită acolo.

De data asta tonul lui era asemănător cu cel al unui tată.

— Voi fi bine imediat ce încep să fac ceva.

— Poate, răspunse el, dar nu e chiar o misiune simplă.

— Nu trebuie să beau sau să mă droghez?!

— Nu, nu, a spus răspicat Mihai.

— Atunci nu e nimic complicat.

Am simțit că a zâmbit dincolo de aparat.

— Te aștept mâine. Ne vedem la tine. Am vorbit deja cu Carmen. Te așteaptă și ea. Să nu-l uiți pe Fulg de Nea.

— Și Paul? am întrebat ușor neîncrezătoare.

— Pe el poți să-l uiți sau nu, e treaba ta.

Am râs. Mihai mă făcea să râd pentru prima oară după mult timp.

OSPICIUL III

Andra și-a rotit privirea prin cameră. Dintr-o dată toată agitația din corpul ei parcă dispăruse. Energia și vitalitatea s-au pierdut undeva unde ea nu putea ajunge. S-a lăsat pe scaunul din lemn, cu spătar gros, dar incomod și a rostit, în gând, o rugăciune. Uneori, când se simțea copleșită, se ruga în sinea sa. Avea nevoie să creadă că o susține cineva, acolo sus. Fusese prea mult pentru o singură zi, iar doctorul Simion ținuse cu tot dinadinsul să-i facă în ciudă.

A trimis-o de patru ori să stea de vorbă cu Gina, dar ea nu a făcut-o niciodată. Știa regulile și mai știa și ce urmărește doctorul. Nu o voia acolo pentru că era, pur și simplu, un ghimpe în coastele lui. Știa că imediat ce ar fi intrat în rezerva Ginei de una singură, Simion i s-ar fi adresat directorului, iar ea ar fi încălcat regulamentul. Obosise, iar adevărata vizită la Gina abia de acum începea. Infirmiera a intrat tăcută și i-a întins cafeaua. Andra a zâmbit și i-a mulțumit. Trebuia totuși să accepte că erau și ființe mai copleșite decât ea. Infirmierele, practic, făceau tot ceea ce nu făceau doctorii și asistentele. Spălau bolnavele, le curățau, aveau grijă de curățenia ospiciului și, în plus, mai trebuia să le și cânte tuturor în strună. Toate astea pentru un salariu de câteva sute de lei. Ele erau, de fapt, furnicile care făceau roata să se învârtă.

A băut cafeaua și și-a reluat tura încercând să pară detașată.

Simion a zărit-o pe holul lung și i-a făcut semn să-l urmeze. Nu avea de gând să tacă la nesfârșit și doctorul știa asta, dar acum era prea obosită să-i mai pese.

— Vino! Vino! o grăbi el.

Andra a mărit pasul fără niciun chef. Părul ei blond, de obicei răvășit, acum i se electrizase și stătea în toate direcțiile. S-a privit o fracțiune de secundă într-unul dintre geamurile securizate și aproape că s-a îngrozit: „Cred că o să înnebunesc și eu”, gândi ea.

— Gina nu acceptă să vorbească cu mine, se lamentă doctorul. Parcă ți-am spus să o faci tu.

Andra nu i-a răspuns, și-a reluat mersul înțepat și l-a depășit ușor, mergând spre rezerva Ginei.

— Nu mă asculți, spuse doctorul pe un ton calm, dar destul de impunător.

Într-adevăr, nu o făcea și nici nu avea de gând. A scos teancul de chei din buzunar și din prima a nimerit-o pe cea bună. A descuiat ușa și a oftat.

Gina stătea într-un colț al patului strângându-și genunchii la piept și privind aiurea prin cameră. Abia când a zărit-o pe Andra mâinile i s-au descleștat din strânsoare și șuvoaie de lacrimi i-au inundat chipul. Simion a rămas în cadrul ușii urmărind un spectacol pe care-l considera neprofesionist. Andra s-a repezit spre femeie și a luat-o în brațe. Fără nici un chef, slăbănogul a închis ușa în urma sa fără să scoată niciun sunet.

— Ce s-a întâmplat? i-a șoptit asistenta în ureche.

Femeia se zgudui din nou sub un potop de lacrimi. Ușor, ușor Andra a reușit să o calmeze. Apoi s-a lăsat o tăcere apăsătoare, dar asistenta nu a slăbit-o din strânsoare până când pacienta nu a îmbrățișat-o la rândul ei și i-a mulțumit șoptit. Apoi, cu glas stins, apăsat de atâtea lacrimi, a spus:

— L-am visat!

— Spune-mi numele lui, o îndemnă Andra.

Încă de când s-a internat, cu toții o întrebau cum îl cheamă pe cel pe care l-a ucis, dar ea nu avea de gând să spună nimic. O singură dată îi șoptise Andrei că nu-și amintește. Uneori asistenta o credea, dar, de cele mai multe ori, știa că minte.

— Te rog, nu te pot ajuta dacă nu știu cum îl cheamă.

Femeia și-a șters lacrimile cu mânecile halatului alb și și-a fixat un punct în perete.

— Nu-mi amintesc. Știu doar că am făcut ceva oribil. Șase ani de vinovăție.

Simion stătea tăcut într-un colț și nota ce vedea și auzea. Încerca să descifreze ceva din gesturile Ginei, dar femeia aia nu era ca și ceilalți. Nu știa cum să o diagnosticheze. Nu știa nici măcar dacă e sau nu nebună. Nebunii nu spun asta în gura mare.

— Gina, Gina! o strigă Andra. Te rog, spune-mi. Ce ai visat? Ce ai văzut?

Femeia a prins-o de mână fără să-i arunce vreo privire.

— Stătea acolo, mă aştepta. Avea ochii aceia care-mi spuneau să tac. Buzele lui fremătau după ale mele, dar nu m-a lăsat să mă apropii. Mă dorea, dar nu mă voia. Apoi a strigat spre mine încordând mâna și ridicând arătătorul: „Tu ești de vină!”.

A suspinat din nou, dar a continuat, parcă în transă.

— Nu era chiar o acuzație. Poate că… nu știu, poate că nu asta a vrut să spună.

Și a început o nouă repriză de suspine. Doctorul a ieșit ușor din încăpere și s-a îndreptat agale spre biroul directorului. Se auzeau murmure înăuntru așa că nu s-a sinchisit să mai bată. Acesta era în fața unei femei în vârstă care încerca să-i explice ceva, dar nu apucă să spună nimic pentru că Simion i-a luat-o înainte.

— Am nevoie de o doză de calmante, altfel o vom pierde pe domnișoara Gros între suspine.

Bărbatul aprobă tacit și-l concedie cu un gest, însă privirea bătrânei rămase ațintită asupra doctorului.

— De ce? îl întrebă ea pe director. De ce s-a ajuns aici?

Dar bărbatul nu avea niciun răspuns, nu voia să aibă niciunul.

Două minute mai târziu Simion s-a întors în rezerva Ginei. Nimic nu părea schimbat. Pacienta plângea de se zguduia cu pat cu tot, iar asistenta nu știa cum să-i facă față. Fără niciun avertisment, doctorul a înfipt acul în umărul femeii și a împins lichidul incolor. Inițial Gina s-a oprit din plâns fiind șocată, panicată, ba chiar înfricoșată, apoi, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, și-a reluat rolul de femeie isterică. Abia după cinci minute a adormit ca un bebeluș.

— Chiar era nevoie să faci asta?! îi strigă Andra fără a mai ține cont de faptul că-i era superior.

Simion a zâmbit ștrengărește.

— Directorul a dispus, du-te și ceartă-te cu el.

Andra oftă neajutorată. Fusese o zi lungă și poate că era mai bine așa. Până la urmă, ea nu avea ce face. Gina avea nevoie cu adevărat de ajutor. Numai dacă n-ar mai fi mințit, atunci ar fi știut să o ajute mai bine. Nu a spus asta de față cu Simion, doar și-a luat geanta din vestiar și a pornit spre ușă. Avea nevoie de un duș rece și un vin tare. Mâine avea s-o ia de la capăt și, asemenea doctorului, trebuia să-și construiască și ea strategia.

ZODIA COPILĂRIEI II

Copilăria e inima tuturor vârstelor
– Lucian Blaga

Gina a luat mâinile de pe clape imediat ce tatăl i-a făcut semn că e suficient. Se întorcea mama și niciunul nu voia s-o supere.

Ar fi trebuit să învețe istorie întreaga zi, până când mama avea să apară de la muncă, cu sacoșele pline de cumpărături. În timp ce pregăteau cina amândouă, pentru bietul tata, dar și pentru ele, mama avea s-o asculte. Gina spera să fie ceva simplu. Învățase destul la istorie, iar ei îi plăcea să cânte. Îi plăcea atât de mult, că avea nevoie să facă asta zi de zi, altfel simțea că s-ar pierde. Nu-și găsea un reper exact în viață. Avea doar nouă ani, dar chiar și așa simțea că ar fi trebuit să fie în altă parte, nu acolo, ascunsă de restul lumii.

Îl întrebase pe tata de multe ori dacă e o monstruozitate, dacă are cumva vreun defect, poate că nu semăna cu restul copiilor și atunci, asemeni cretanilor, era aruncată în labirintul minotaurului. El doar a râs de ea și a întrebat-o de unde îi vin asemenea idei. Îi veneau din cărți, singurele ei prietene în afara muzicii. Singurele care o ascultau și o călăuzeau. Mama o punea să citească tomuri tot mai grele, dar ea le înțelegea și le asimila repede. Mama nu voia ca ea să aibă capul îmbuibat de „prostiile din Biblie", trebuia „să cunoască adevărul istoric, dar, în același timp, să fie și pioasă". Gina nu înțelegea; cele două adevăruri se întrepătrundeau prea rar, însă mama voia ca ea să le adopte pe ambele.

Când femeia a intrat în casă, fiecare era deja la „postul" său. Gina stătea pe scaunul din bucătărie cu manualul de istorie în față, în timp ce tatăl cioplea, afară, o altă unealtă care avea să le fie nefolositoare.

Mama a sărutat-o ușor pe frunte și i-a zâmbit.

— Nu trebuie să te încrunți la carte, draga mea, dacă nu înțelegi ceva subliniază și întreabă.

Chipul copilei s-a destins.

— Sunt doar puțin indecisă, a spus ea.

Femeia a pus cumpărăturile într-un colț și a mângâiat-o ușor pe frunte. O șuviță rebelă s-a zbătut printre degetele femeii și i-a căzut pe ochiul stâng. Gina a îndepărtat-o ușor cu arătătorul, înainte ca mamei să-i vină ideea de-a o tunde din nou.

— Spune, ce te face să fii indecisă?

— Aici spune că povestea lui Noe începe în Mesopotamia și că a fost scrisă pe tăblițe de argilă în scrierea cuneiformă. Povestea relatată este apropiată de cea din Biblie, dar nu tocmai exactă.

Mama a zâmbit și s-a întors la plasele pline, desfăcându-le rând pe rând și așezându-le într-o ordine doar de ea înțeleasă.

— Da, draga mea, pentru că apostolii care se presupune că ar fi scris Biblia erau analfabeți; cei care au scris-o cu adevărat au fost nevoiți să apeleze la texte mult mai vechi decât ceea ce aveau ei atunci.

— Acum înțeleg, a spus simplu copila.

— Dacă-mi răspunzi la o întrebare, corect, punctă femeia, poți să te duci să cânți sau să faci orice altceva, iar eu voi pregăti cina de una singură.

Gina simți o furnicătură în trup. Una atât de plăcută și de simplă, că putea înnebuni de plăcere, dar, cu toate astea, parcă îi era teamă să nu fie cumva o capcană. Era ezitantă, dar așteptă supusă ca întrebarea s-o lovească în moalele capului.

— Spune-mi numele celui mai cunoscut sculptor al Greciei antice.

Copila s-a arătat ușurată și a răspuns ușor, suav, nu ca și cum libertatea ei ar fi depins de asta.

— Fidias.

Mama s-a arătat mulțumită și a lăsat-o să cânte, dar, cu toate astea, o interdicție tot exista: nu avea voie să cânte Wagner.

CU LALA LA PSIHIATRU II

— Confucius considera că toți oamenii se nasc buni și raționali, că bunătatea și bunul-simț se află în adâncul ființei noastre.

Doctorul Fieraru m-a privit iscoditor. Știam că o să urmeze aceeași întrebare așa că l-am întrerupt la fix.

— Nu, nu are legătură cu crima de la abator. Nimic nu se leagă de acea crimă. Oricum nu am participat la anchetă, aveam doi sau trei ani, pentru Dumnezeu!

A zâmbit atoateștiutor.

— Știu, știu, încerci să creezi niște conexiuni în mintea și în inima ta, dar nu știi cum. Te-ai agățat de un dosar vechi pe care-l studiezi…

— Scriu, am șoptit. Vreau să scriu despre crima asta.

Am tăcut amândoi pentru câteva secunde. Apoi el a exultat.

— Iolanda, dar asta este minunat! Te-ai gândit să începi o nouă carieră?

M-am fâstâcit și cred că am roșit ușor. Nu era chiar așa, adică nu aș fi vrut să fac altceva, era doar o completare a ceea ce făceam deja.

— Nu, nu chiar, adică da, într-un fel. Vreau să și scriu, dar să rămân și în poliție.

— Ai voie să scrii despre o crimă reală?

— Sigur, am spus fermă, m-am interesat deja. Nu numai că am voie, dar… știți cum se spune, mă mănâncă degetele și mintea mea freamătă, vrea să intre în acțiune. Simt nevoia să scriu în fiecare zi.

— Ai scris ceva până acum? m-a întrebat el foarte serios.

— Am schițat câte ceva.

— Iolanda, dar e minunat, fă-o, scrisul te ajută să te eliberezi. Îți scoate la iveală rănile și apoi ți le vindecă, e ca un pansament gastric.

Era o analogie cel puțin ciudată, dar am fost de acord, în sinea mea, să o accept.

— Da.

Își învârtea pixul printre degete cu o dexteritate demnă de un ventriloc – desigur, altă analogie nepotrivită.

Pentru câteva clipe lucrul ăsta m-a fascinat și m-a făcut să devin relaxată. Gura mi s-a deschis fără voia mea.

— Mă întorc acasă. De aici plec direct acasă, nu mai merg la Paul.

Chipul doctorului a rămas nemișcat în același timp cu degetele, momentul de magie a dispărut.

— Crezi că e mai bine așa?

— Cel puțin pentru un timp, până când Paul se va lămuri față de el și poate și eu față de mine.

— Ești încă nepregătită să fii cu cineva.

Am oftat și m-am aplecat spre măsuță pentru a sorbi din cana cu ceai.

— Nu, nu e asta. Am fost foarte pregătită, poate mai mult decât mi-aș fi dorit, dar acum sunt… nefericită. Nu mai simt nimic stând lângă el. Mai mult simt dragostea pisoiului decât pe a lui. Mă simt stingheră, singură, dată la o parte fără niciun motiv serios.

— Ai nevoie de mai multă atenție?

Am tresărit. Mâna mi-a tremurat ușor pe cană. Am împins-o la loc pe masă și m-am afundat în fotoliu.

— Nu. Am nevoie de un om care să mă asculte, să stea de vorbă cu mine. Chiar dacă-mi împărtășește sau nu ideile, să fie prezent, să am cu cine mă contrazice. Noi nu mai avem niciun fel de conversație, nici măcar din cele simple, din cele politicoase. Și nu știu când am trecut peste etapa asta.

— Crezi că Paul are pe altcineva?

Asta era una dintre acele idei care nici măcar nu-mi trecuseră prin cap.

— Habar nu am, am murmurat. Nici nu m-am gândit la asta.

— Iolanda, ai încercat măcar să porți o discuție cu el? Să-l întrebi ce l-a îndepărtat?

— De mai multe ori, am recunoscut. Dar m-am plictisit. Nu pot să trag de el să vorbească dacă nu-și dorește. Sunt obosită. Înțeleg că încă nu fac nimic productiv pentru mine, dar nu mă poate trata așa.

Doctorul Fieraru și-a întins mâinile peste birou. Abia atunci am observat că are mâini mai lungi decât ale unui om normal.

— Te simți inferioară?

Întrebarea asta m-a lovit cumva în plex. Poate că nu realizasem până în acel moment, dar acesta era cuvântul.

— Da, cred că da.

— Crezi că e o decizie bună?

Am zâmbit.

— Este perfectă. Mihai mi-a propus ceva. Nu știu încă despre ce este vorba, dar măcar știu că ei, cei de la secție, încă mai au nevoie de mine. Sau așa îmi doresc să cred.

— Nu te-ai gândit niciodată că ești genul de om pe care doar munca îl împlinește?

— În procent de șaptezeci la sută este adevărat, dar numai atât. Am nevoie de ceva complet în viața mea.

Fruntea i s-a descrețit și am reușit să surprind urma unui zâmbet. A frunzărit niște foi și a spus aproape ca un învingător:

— Te-ai schimbat, domnișoară Știreanu. Dacă te-aș fi întrebat în urmă cu doi, trei ani ai fi spus că bărbații sunt făcuți doar pentru plăceri trupești.

De data asta am roșit de-a binelea. Totul se redusese la sex în viața mea. Niciodată nu am vrut nimic serios, nu după ce acela pe care trebuia să-l iau de soț a fost ucis. Am exploatat bărbații, exact la fel cum fac ei cu femeile, dar, exact când am simțit că s-ar putea naște ceva serios, am rămas profund dezamăgită.

— Poate, am suspinat.

— Poate, a spus și doctorul, poate că nu Paul e cel care îți e destinat, dar, cel puțin, acum știm că aștepți pe cineva în viața ta.

— Poate, am spus din nou, dar cu mine nu se știe niciodată.

— Dă-ți jos zalele alea și armura, atunci o să vină. Sigur că se știe și cu tine. Dă-le oamenilor o șansă.

Am dat ușor din cap, dar nu eram convinsă. Nu aveam ce șansă să le dau. Le dădusem prea multe de-a lungul vieții și toți m-au dezamăgit într-un fel sau altul. Acum voiam să fiu mai deschisă, dar nu prea mult. Nu simțeam nevoia să-i las pe ceilalți să intre cu bocancii în sufletul meu și să mi-l noroiască din nou. Am găsit o oarecare liniște și acceptare în mine, eram perfect conștientă că, dacă m-aș simți din nou rănită și trădată, vechea Lala avea să se întoarcă pentru totdeauna și nu-mi plăcea prea mult de ea.

— Poate, am rostit din nou, de data asta mai firav, ca o șoaptă.

CRIMINALISTICĂ II

Marius Gibon cerceta secția cu privirea. Și-a mai luat o cafea și a sorbit-o ușor, ca o pisică abia atingându-se de lapte. Simțea că avea să se întâmple ceva ce nu îl va amuza prea tare.

Holul era îngust și puteai tăia fumul de țigară ce nu voia deloc să se înalțe spre tavan. Birourile de la etaj erau mici și înghesuite. Fostul birou al Iolandei Știreanu părea, mai degrabă, o debara îndesată cu un mic birou și câteva rafturi pentru cărțile de specialitate. Avusese ocazia să arunce un ochi când Ioana, secretara, a intrat lăsând ușa larg deschisă. Din câte își putea da seama, biroul acela era ca un fel de altar pentru Iordache și Miss Ioana, cum o poreclise Gibon în secret. Stătea chiar în fața „altarului" încercând cu o singură mână să scoată pachetul de țigări din buzunarul din față al blugilor. I-ar fi plăcut să iscodească puțin printre cazurile acelei femei. Era un fel de *rock star* în rândul poliției, dar și oaia neagră a instituțiilor statului.

Însă Gibon nu se simțea chiar în măsură să o judece. El făcuse lucruri mai rele la viața lui. Sigur, nu împușcase pe nimeni mortal. Încă mai leșina dacă vedea sânge și nu a fost niciodată în stare să participe la o autopsie, dar existau situații și mai rele decât a omorî pe cineva.

Abia a reușit să scoată pachetul din buzunar fără să verse din cafea, când Ioana i-a făcut semn s-o urmeze. Nu s-a mai chinuit să-și îndese pachetul la loc, trebuia să țină pasul cu secretara mignonă.

Femeia l-a invitat într-un birou la fel de înghesuit și plin de dosare, cărți de drept sau cursuri de criminalistică. Dintr-o dată, Gibon începu să se simtă ca într-o arhivă.

— De la atâta fum și atâta hârtie ați putea lua foc, mormăi el.

Ioana i-a aruncat o privire rece, goală care nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse de-a lungul vieții sale. Și văzuse multe, mai ales de când s-a angajat la ospiciu.

— Eu zic să-ți vezi de treaba dumitale, domnule.

Gibon chiar avea de gând să-i asculte sfatul. Nu înțelegea cum o secție întreagă poate fi oripilată de acea

Ştireanu, când diavolul lucra zi de zi acolo. Ioana e o femeie mignonă, cu un smoc de păr roşu, faţă rotundă şi ochi negri, reci şi perfect rotunzi, ca două mărgele lăsate în întuneric. Părea energică sau poate era nervoasă. Gibon încă nu reuşea să facă diferenţa între cele două stări. Avea mâini mici şi osoase, ca ale unui lemur. Lucrul ăsta l-a înspăimântat atunci când ea i-a întins contractul de colaborare.

— Citeşte-l cu atenţie, dacă e ceva ce nu-ţi convine rezolvi cu Mihai, dacă e totul la locul lui, semnezi şi te cari.

Marius Gibon îi simţi vorbele ca pe un fel de acid turnat pe faţa sa. Cicatricea care pornea de sub ochiul drept şi se oprea la maxilar, începu să-l ardă. Instinctiv îşi duse mâna la faţă. Cu siguranţă aceea fusese una dintre cele mai urâte afaceri în care s-a vârât în viaţa sa. Îşi amintea de parcă ar fi fost ieri când Mihai l-a trimis să ia probe de la locul unei crime. Făcea parte din echipa tactică pe vremea aceea, dar nu era prea mulţumit de asta. Strânsul probelor nu era chiar ceea ce-şi dorise de la viaţă. Atunci voia aventură. Ploua, era toamnă şi undeva, în surdină, se auzea o melodie tristă. Când a ajuns la faţa locului a avut parte de aventura vieţii lui. Criminalul, ca mulţi alţii, s-a întors la locul crimei. A fost prins pe picior greşit, nu a apucat nici să îşi scoată pistolul când a simţit lama rece străpungându-i obrazul. Dacă colegul lui nu ar fi venit la timp, poate că astăzi ar fi fost mort. Şi încă îngropat cu onoruri militare. Nu fusese să fie.

A citit contractul în diagonală. Ştia bine că nu contează nici cât o ceapă degerată dacă-i convin termenii sau nu. L-a semnat, i l-a înapoiat Ioanei şi a dat să iasă.

— Nu vrei exemplarul dumitale?

— Dacă trebuie, bombăni bărbatul oprindu-se în cadrul uşii, aproape îngheţat.

Femeia i-a strecurat contractul printre degete, lăsând pachetul de ţigări parcă lipit de mâna lui.

— Sper să iasă ceva bun din asta! punctă Ioana ca pentru sine.

IOLANDA II

„Colivia” lui Fulg de Nea, așa cum îi spuneam eu, ateriză la picioarele mele. Taximetristul era nervos și grăbit, așa că aproape m-a aruncat în stradă, nu foarte departe de blocul în care locuiam. Aș fi vrut să-i spun câteva, dar am tras aer în piept, mi-am luat pisoiul și am pornit agale spre casă. Nu mai eram cea de odinioară. Trupul nu-mi era perfect refăcut și dacă aș fi intrat în vreun clenci cu vreunul ar fi trebuit, în cele din urmă, să-mi susțin cuvintele și cu pumnii, dar pumnii mei nu mai loveau cum trebuie. Nu mai aveau nici țintă.

Am încercat de câteva ori cu Paul să mă joc de-a boxul, dar am constatat repede că doar pe pistol mă mai puteam baza. Mi-am comandat un „Ruger Super Hawk 8”, cu butoiaș. Calibrul este de 6mm BB, iar pistolul are o lungime totală de 345 mm. Este semiautomat, ceea ce îmi place destul de mult. Ușor din toate punctele de vedere. Sigur, țeava e poate cam lungă, dar nu contează, încă găsesc metode pentru a-l ascunde și încă am dreptul legal să port armă.

M-am târât cu Fulg de Nea cu tot până la scara blocului. Am scos cheile înainte de-a forma codul din patru cifre care să-mi permită accesul în scară. Era unul dintre puținele blocuri cu cod personal și recepție. Marian, paznicul blocului, m-a întâmpinat cu un zâmbet.

— Domnișoară Știreanu, nu v-am mai văzut de multă vreme!

— Vremurile se întorc, am spus sec.

Băiatul s-a repezit să mă ajute, așa că a luat cușca lui Fulg de Nea și mi-a chemat liftul.

— Nu aveți bagaje, a constatat el.

— Nu, am spus. Îl am doar pe el, am arătat consternată spre pisoiul nebun care începuse să se agite și să facă spume la bot.

— Să aveți o zi minunată, s-a auzit entuziastul paznic când ușile liftului s-au închis.

Era o zi minunată numai datorită faptului că mă întorceam în bârlogul meu, ca un urs obosit ce a hibernat toată iarna pe unde a apucat. Da, avea să fie o zi minunată. Ușa liftului s-a deschis și, în același timp, s-a

făcut auzită și ușa care stătea străjer între apartamentul meu și restul holului. Era singurul apartament de la ultimul etaj, pentru că nu simțeam nevoia să mă deranjeze cineva. Carmen m-a întâmpinat bucuroasă. Aproape că mi-a rupt toate oasele când m-a îmbrățișat, după care a dispărut cu Fulg de Nea în sufragerie. Mihai mă aștepta pe canapea cu un surâs aproape isteric.

— Iat-o că s-a întors!

— Aveai dubii?

M-a ajutat să mă așez. Draperiile erau trase. Le spusesem deja că a început să mă deranjeze soarele și nu mai vreau să-l simt pe piele o perioadă și nici să-mi joace în ochi cu sclipirile lui răutăcioase. Carmen, ca de obicei, s-a conformat. Fulg de Nea a sărit nervos din cușcă drept pe biroul meu, după care și-a găsit un colț în care să se ascundă.

— Nu îi plac călătoriile, a concluzionat Carmen.

M-am așezat lângă Mihai. Trupul meu începea să simtă oboseala așa cum nu o mai făcuse până atunci. Nu puteam face prea mulți pași fără să obosesc, iar eu îmi doream să reintru în „circuitul de K1”. Trebuia să accept evidențele, pe lângă faptul că îmbătrâneam nu mă mai țineau nici mușchii. Mihai și-a pus o mână pe piciorul meu.

— O să-ți revii complet.

— Acum îmi citești gândurile?

— Am făcut trei feluri de mâncare, cafea, ceai și ți-am cumpărat o sticlă cu…

Am oprit-o cu un gest al mâinii. Știam ce avea să spună.

— Un timp, fără alcool. Abia m-am lăsat.

— Atunci o să beau singură, s-a alintat ea.

Am dat ușor din cap, dar Carmen deja uitase de mine.

— O să mă ocup de Fulgișor, pare atât de traumatizat!

— Cum e să fii iar acasă? m-a întrebat Mihai.

— Încă nu mi-am dat seama, am spus. Nu am o percepție clară a ceea ce înseamnă asta.

Mihai cercetă cu privirea.

— Nu i-ai spus că pleci, nu?

Dovezile mă incriminau, de fapt lipsa lor.

— Nu.

— Sper că ai suficiente haine aici.

— Dacă nu am, îmi cumpăr.
— De ce nu i-ai spus?
— Îmi place să-l surprind.
A râs apăsat. Trecuse multă vreme de când nu-l mai auzisem pe bătrânul meu mentor râzând, chiar mai multă decât îmi aminteam.
— Când te-am văzut prima oară am crezut că ești o copilă răsfățată, mi-a mărturisit el. Stăteai strâns legată de piciorul regretatului tău tată și te holbai la mine cu ochii aceia mari și verzi.
— Pot s-o fac și acum.
Mi-a mângâiat ușor părul ca un părinte atent.
— Mă bucur tare mult că te-ai întors.
— Și eu, am mărturisit. Prefer să fiu singură aici, decât acolo, în doi.
— Hei, urlă Carmen la mine, aici nu ești singură!
Ceea ce era evident. Carmen e fata mea în casă. Nu știu câți ani au trecut de când, practic, am luat-o în grijă sau ea pe mine. Nu contează. Eu pur și simplu nu mă descurc la chestii muierești, dar ea se pricepe, așa că prefer s-o plătesc și să am totul pus la punct decât să mă mai agit și pentru asta.
— Da, am șoptit spre Mihai, aici n-am nici o șansă.
Ne-am zâmbit complice și am acceptat cafeaua pe care Carmen ne-a adus-o. Am scos o țigară din buzunarul vestei de vară și am aprins-o, Mihai a făcut același lucru.
— Am un caz, începu el. Și cred că ai fi bună pentru asta.
— Atâta timp cât nu trebuie să bat pe nimeni…
A lăsat cafeaua pe măsuța albă în timp ce chipul i s-a crispat.
— Până la finalul acestui caz vei fi în stare să bați măcar o femeie oloagă.
— O promisiune bună, am concluzionat.
— Nu e chiar ceva simplu, dar vei merge în continuare la psihiatru și vei avea parte de recuperare.
Era ceva în glasul lui care nu-mi plăcea. A lăsat fumul să-i iasă printre buze.
— Nu o să-ți placă, dar…
— Ok, am spus preluând frâiele, nu te mai smiorcăi ca o fetiță, spune, de aia m-am întors.
— Te vom interna la ospiciu a spus el dintr-o suflare.
Mi-a venit să râd, dar nu am făcut-o.
— E o ofertă tentantă, da, e.

— Nu prea e de glumă.

Îmi dădeam seama că nu glumea, doar că îi era oarecum teamă să mă bage în povestea asta.

— Scuipă tot, aş vrea să-mi fac o baie înainte de-a fi internată. Dar cum aţi ajuns la concluzia că acolo îmi e locul?

A schiţat un zâmbet.

— Nu te-ai schimbat prea mult, nu?

— Doar mi-am pierdut antrenamentul.

— Este vorba despre Ospiciul Lazăr, cel ridicat în urmă cu doi ani. O femeie s-a internat acolo de bunăvoie şi susţine că a ucis pe cineva…

Povestea a continuat vreo oră. Nu trebuia decât să-mi repun laptopul în funcţiune şi să aştept dosarul. Pentru mine lucrurile aveau să rămână simple. Doctorul Fieraru se va ocupa de dosarul meu şi de terapie. Spitalizarea, în teorie, avea să mi-o plătească o familie inexistentă, după regulile lor. Tot ceea ce mai trebuia pus la punct era partea mea de recuperare fizică şi, desigur, un loc în camera Ginei. Aşa că aveam măcar două zile la dispoziţie să mă reobişnuiesc cu casa şi să învăţ să mă târăsc cu ceva mai multă viteză. A, da, şi să-mi reamintesc să fiu complet nebună. Floare la ureche.

OSPICIUL IV

Gina s-a trezit fremătând ușor. Trupul părea că i se revoltă, dar în sufletul ei era calmă. Probabil îi injectaseră ceva cât timp dormise. Asta trebuia să fie explicația. Dar mai știa, de asemenea, că trupul trădează sufletul. Nu-și amintea exact ziua aceea. Da, știa detaliile, știa că a fost acolo și înțelegea ce și de ce a făcut ce a făcut. Însă nu știa cu precizie momentul în care s-a întâmplat. Avea anumite mustrări, dar uneori ele dispăreau de parcă nu ea ar fi fost cea implicată. Înainte să-și accepte soarta, a avut multe coșmaruri. L-a visat pe bietul om tăiat, feliat, ca un porc în abator. Îi visa, totuși, și mâinile mari care o mângâiau cât a fost în viață.

— Poate că m-a iubit, a șoptit ea.

O întrebaseră de multe ori cum se numește, dar ea nu mai știa. Își amintea doar că avea o soție, un copil, poate și un câine, dar de animal nu era convinsă. Poate că nu fusese nici însurat. Nu mai știa. Dar undeva în sufletul ei era convinsă de asta. Se certau din cauza acestui motiv sau poate că el, pur și simplu, mai avea pe cineva. Și cum îl putea ea condamna? Nu o putea face. Își condamnase mereu propria neputință de-a ieși din casa părintească și a fugi cu el. Asta își amintea clar. Nu visa, nu i se părea, doar își amintea cu precizie când el i-a propus să fugă împreună în lume. Nu a avut curaj, nu a avut niciodată curaj să se îndepărteze de mama. O ura pe mama.

Ușa s-a deschis brusc fără să o anunțe în niciun fel. O dâră de lumină s-a scurs pe parchet apoi s-a alungit pe perete. Putea să-l recunoască oriunde pe Simion, chiar dacă acum era doar o umbră acoperită de lumina din hol.

— Te simți mai bine?

Întrebarea a luat-o prin surprindere. Asta însemna că se simțise rău, dar ea nu își amintea nici asta.

— Nu înțeleg.

Simion aprinse veioza de lângă pat mergând ca o pisică, abia simțit.

Îi puse mâna pe tâmple și apoi îi căută încheietura. Chipul lui dojenitor deveni dintr-o dată calm.

— Se pare că nu mai ai convulsii.

Convulsii, se gândi Gina. Își simțea trupul de parcă luptase în arenele romane, dar nu știa mai mult de atât.

— Cred că uneori îmi pierd memoria.

Doctorul dădu ușor din cap în semn că înțelege. Acum o privea cu alți ochi, cel puțin așa i se părea Ginei. Acum o privea ca pe o femeie. Îi studia trupul și chipul, părând interesat de tot ceea ce are ea de oferit, iar Ginei îi plăcea asta. Imediat, parcă alarmată de o situație care nu avea loc, apăru și Andra. Părul îi era răvășit de parcă abia se trezise, în schimb, după privire, se putea observa că era cât se poate de lucidă.

— Se pare că azi cineva se simte mai bine.

— Azi? a murmurat pacienta.

Andra se așeză pe marginea patului, așa cum făcea de obicei, ignorându-l total pe doctorul Simion. Îi prinse mâna Ginei într-ale sale.

— Nu-ți amintești, nu?

Femeia aprobă.

— Ieri seară trupul tău a avut o reacție negativă, probabil la una dintre substanțele din pastilele pe care domnul director a decis să ți le administreze. Am reușit abia după o oră să oprim reacția. Acum, pentru un timp, va trebui să te ținem sub observație și să-ți facem câteva analize.

— Nu îmi amintesc să fi luat pastile de bunăvoie.

Chipul celor două cadre medicale se crispă.

— Gina, spuse ușor Andra, chiar tu le-ai cerut.

Dacă i-ar fi spus omul acela nu ar fi crezut, dar în ea avea încredere. De ce nu își putea aduce aminte?

— De când au început problemele tale cu memoria? o întrebă doctorul.

Gina își retrase brusc mâna dintr-ale asistentei și se ghemui în pat.

— Am o memorie foarte bună.

— Negare, a murmurat Simion.

O simți pe Andra retrăgându-se de pe marginea patului. Trase ușor pătura pe ea și oftă.

— S-o lăsăm să se odihnească, avem timp mâine să vorbim cu ea.

Doctorul mormăi ceva neinteligibil pentru Gina, dar Andra se grăbi să-i dea răspunsul.

— Directorul nu e aici și nu vom face nimic dacă el nu dă dispoziție.

— Trebuie supravegheată! s-a enervat Simion.

— Gibon va sta de pază toată noaptea. Dacă se întâmplă ceva, o să ne anunțe. Mai avem și alți pacienți, doctore.

O spusese pe un ton ferm, răutăcios și oarecum incriminator. Dar Gina nu voia să știe exact despre ce este vorba. Poate că Andra știa mai multe despre doctor. Poate că privirea aia a lui nu fusese doar o simplă fantasmă a ei. Dar nu voia să se gândească la asta. Omorâse un om, de asta era sigură. Un om care a iubit-o. Un om pe care nu și-l mai amintea. Da, oare de când avea probleme cu memoria?

OSPICIUL V – JURNALUL GINEI GROS

01 august 2015

M-am trezit îmbrăcată în rochia de vară a mamei. Nu înțeleg prea bine cum a ajuns în camera mea din ospiciu, dar bănuiesc că încă vrea să facă în așa fel încât să mă bântuie. Îi place când mă vede nervoasă. Îi place când mă vede înnebunind. Nu spun nimic, ar trebui, dar nu o fac. Nu îmi amintesc nici să o fi primit, nici să o fi îmbrăcat. Mă simt de parcă cineva ar avea tot interesul să mă facă să înnebunesc cu adevărat.

Am crezut că o să scap de tot acest coșmar dacă mă internez, dar mama pare să fie mereu prezentă, ca un presentiment de rău augur. Trebuie să rămân calmă. Ei mă întreabă mereu de când am probleme cu memoria, nu le răspund, pentru că nu vreau. Nu contează de când am probleme cu memoria, pentru că le-am avut dintotdeauna. Nu uit ceea ce am învățat, dar se pare că-mi uit viața în fiecare zi câte puțin.

Memoria. Uitarea. Cineva vrea să uit. Să uit crima, să-l uit pe el, să uit tot ceea ce a însemnat viața mea. Nu l-au găsit, îmi spun mereu asta. N-au găsit nici un trup, nimeni nu a reclamat nici o dispariție și totuși au trecut șase ani.

Dacă mi-aș aminti măcar o fărâmă! Cred că nu-i spuneam niciodată pe nume. Presupun că-l alintam cumva. Poate că nici nu am știut vreodată numele lui adevărat. Mă simt pierdută. M-am pierdut eu pe mine într-o încercare absurdă de-a face ceva folositor. Nu mi-am folosit niciodată, nici mie, nici altcuiva. Am fost propria mea prizonieră. Am fost prizoniera lor. Și chiar și acum când mi-am ales singură pușcăria, tot nu pot scăpa de fantasma mamei.

Mama, întotdeauna vie, dar mereu moartă. Nu am simțit-o niciodată ca pe o ființă iubitoare, înțelegătoare, nu, nu am simțit-o ca pe o mamă. Prima mea amintire cu ea e de când aveam patru sau cinci ani, până atunci parcă nici nu a existat. Pur și simplu într-o zi am deschis ochii și am văzut-o în pragul ușii. Era o ușă mare, maro, dar

camera mea era zugrăvită în nuanțe de roz. Aveam un pat de o persoană cu lenjerie albastră, desenată cu pictograme din desene animate. Nu văzusem acele desene niciunde, doar mi-am imaginat că asta ar trebui să fie. Mama nu mi-a permis decât după optsprezece ani să-mi cumpăr un televizor și, oricum, nu aveam voie să mă uit la orice post doream. Dar să revin la amintirea cu ea. Prima pe care o percep acum. Lenjerie albastră, pereți roz, ușă maro și o noptieră roșie. Ea stătea acolo, în prag, privindu-mă. O rază de lumină intra prin perdea și îi cădea direct pe chip. Știam cine e și mai știam și că îmi este frică de ea. M-am ridicat temătoare, dar ea m-a prins în brațe și m-a sărutat pe creștet, apoi mi-am amintit-o parcă din altă viață.

Wagner cânta din nou în mintea mea, până când am realizat că nu am voie. Amintiri din altă lume îmi șopteau în imaginație. Se învăluiau în trupul și inima mea. Nu, Wagner nu avea ce să caute acolo, acolo era mama.

Mi-a gătit în dimineața aceea și mi-a spus să repet tabla înmulțirii până se întoarce de la muncă. Tata avea să mă supravegheze ca de fiecare dată, dar „are și el treburile lui, nu-l tulbura”, a adăugat ea înainte de-a ieși pe ușă.

Nu l-am văzut pe tata în acea dimineață. De fapt nu am văzut pe nimeni. Țin minte de parcă ar fi astăzi, m-am așezat în fața pianului dar nu am putut să cânt, nu am putut nici să mă mișc. M-am gândit doar că era prima oară când o vedeam cu adevărat și inima mi s-a strâns ca un ghem.

CU LALA LA PSIHIATRU III

— Crezi că îți va face bine să fii acolo? Ospiciul Lazăr nu e tocmai ceea ce pare a fi.

Am stat și m-am gândit o clipă.

— Asta înseamnă că e bine de două ori.

— Cum așa? s-a crispat bunul psihiatru.

— Simplu, în primul rând sunt din nou în acțiune, ceea ce mi-am dorit și apoi e posibil să aflu lucruri mult mai interesante decât cazul care mi-a fost dat.

— Da, dar în…, și-a dres glasul și o ușoară jenă i s-a citit în priviri. În condiția ta nu crezi că e periculos?

— Îmi place adrenalina doctore, știi asta.

Da, știam că nu am cea mai bună condiție fizică. Un glonte în cap, șase luni de comă și aproape un an de recuperare. Multe luni în care mușchii mei nu s-au mișcat, s-au atrofiat. Am încercat să rezolv mai repede problema, dar când e vorba de mușchi e destul de complicat. Mă simt mică și neajutorată, așa cum nu m-am simțit niciodată, dar psihic sunt bine, ceea ce contează. Poate că e pentru prima oară în viața mea când am mintea limpede.

— Nu voi fi singură, am spus, pe de o parte pentru a nu-l face pe bietul om să se simtă prost, iar pe de alta pentru a-l asigura că voi fi în regulă.

Doctorul Fieraru m-a privit pe sub ochelari. Părea speriat de perspectiva asta.

— Eu nu zic că nu e bine să te întorci la treabă, dar… Știi, sunt povești. Ospiciul ăsta este o acoperire politică.

— Și abatorul a fost o acoperire politică.

Interesul lui a fost deturnat.

— Din nou abatorul… Ai avansat cu scrisul?

Mă bucuram că mă întreabă asta.

— Chiar am făcut-o. Am scris deja primele patru capitole aproape într-o noapte. M-am simțit bine, nu, m-am simțit minunat, vie.

— Ăsta este un progres real, domnișoară. Un miracol. Omul care descoperă arta este un om împlinit. Dar… trebuie să te întreb, ai vorbit cu Paul?

Nu mi-a pierit zâmbetul de pe față, dar cred că a fost undeva o ușoară încruntătură.

— Nu, i-am răspuns.

— Îți e frică de răspundere, mi-o trânti el.

M-am întins plictisită. Începuse să plouă mocănește, dar soarele încă ardea pe cer.

— Nu, am spus categoric. Doar că nu am ce să-i spun în momentul ăsta, doar să se ducă dracu' și nu cred că ar fi prea politicos.

— „Dacă vrem să scăpăm de durere, va trebui să scăpăm de noi înșine", cită el.

— Nu o să mă convingi că nu am dreptate amintindu-mi revelația lui Gautama.

A zâmbit, îi plăcea când făceam pe inteligenta.

— Foarte bine, primul Buddha.

— Da, da, am spus. Nu o să-i urmez exemplul și să plec de sub acoperișul meu în haine simple pentru a mă regăsi. Am tot ceea ce îmi trebuie acolo.

Am râs amândoi. Cu toate că, pe undeva, îl credeam capabil pe Fieraru să facă lucrul ăsta. Parcă puteam să-l văd cu ochii minții cum intră în casa lui din centrul capitalei, îmbracă hainele de salahor și, fără o vorbă, pornește de nebun în lume. Nu că ar fi fost de condamnat. Se spune, totuși, că aceia care cerșesc sunt suflete evoluate. Or fi, dar…

— „Nu te opri din mers,
deși nu ai unde să ajungi.
Nu încerca să vezi în depărtare,
Căci asta nu-i e dat ființei omenești.
Intră înlăuntrul tău, dar să nu te miști
după cum te îndeamnă frica", am citat sacadat din Rumi.

Doctorul Fieraru și-a lăsat pixul pe masă și m-a privit fix. Dintr-o dată camera părea mai spațioasă. Chiar dacă ploua din ce în ce mai tare, aveam impresia că întreaga lumină solară a pătruns în încăpere destinzând și în aceiași timp încruntând chipul doctorului. Avea atâtea mimici diferite într-un timp atât de scurt, că aproape mă speria. Nu credeam că e normal pentru un psihiatru, la drept vorbind, de-a lungul vieții trecusem prin mâna atâtor doctori de acest fel și niciunul nu avusese vreodată atâtea stări. Mă rog, majoritatea mă urau, așa că se comportau în consecință.

— Ești o femeie citită, Iolanda.

— Dacă nu citești ești un om mort. Nu ai viitor, nu ai imaginație și nu ai liniște.

— Admir asta la tine, a spus luând din nou pixul între degete.

Am zâmbit.

— Ai fi surprins.

S-a lăsat pe spate, destins total.

— Există o vorbă mare, nu intra cu prostul în polemică pentru că s-ar putea să nu-l mai poți scoate din discuție.

Eu mi-o aminteam puțin diferită, dar nu eram acolo să-i dau lecții.

— Aș fi curios cum te vezi tu pe tine, cea de acum.

Nu era chiar o întrebare complicată. Avusesem atâta timp la dispoziție să studiez, mai ales metafizica. Dintr-o dată mi s-a părut că trebuie să trec la ceva ce mi s-ar potrivi mai mult sau, de ce nu, ceva ce m-ar putea scoate din starea aceea de depresie a neputinței.

— Mă văd ca un magnet.

Nu am remarcat nimic pe chipul lui. A rămas calm și impasibil, de parcă nu mi-ar fi auzit răspunsul.

— Să înțeleg că știi legea atracției și o folosești pe propria persoană așa cum o face John Assaraf.

— Aș merge mai mult pe varianta lui Bob Doyle, care spune că legea atracției e de acord cu faptul că lucrurile asemănătoare se atrag, dar numai la nivel de gândire.

— Poate că ar trebui să te hotărăști, a spus tranșant. Poate că ambele sunt adevărate, dar nu poți fi și una și cealaltă. Adică nu poți aplica ambele legi doar pentru tine.

— Știi, doctore, e la fel ca depresia. Până la urmă e alegerea noastră.

Asta l-a făcut să mă privească cu alți ochi. Pupilele i s-au mărit. Nu-mi dădeam seama dacă e uimire sau un fel de refuz al lucrurilor pe care le spusesem.

— Foarte bine, Iolanda, foarte bine. Când ai simțit depresia pentru prima oară?

O întrebare fără esență care, totuși, m-a făcut să-mi rod pielițele unghiei de la degetul mare.

— Nu contează, pe mine m-a ajutat să nu devin mai violentă decât sunt de fapt.

Din nou uimire.

— Citești tratate psihologice?

Am recunoscut din priviri.

A lăsat din nou pixul pe birou și și-a prins capul în ambele mâini.

— Da, e adevărat, pentru cei violenți depresia ajută. Îți menține furia în frâu, dar trebuie lucrat la furie.

Știam că aici se va ajunge, iar pentru asta nu aveam niciun răspuns pregătit, pentru că știam că în mine încă clocotește un vulcan.

CRIMINALISTICĂ III

Parcă vedea pentru prima oară aglomerația din biroul lui. Hârtii pe jos, pe scaune, în dulapurile de fier din vremea comunismului, hârtii pe birou și pe sub birou. Dintr-o dată avu impresia că lucrează într-o cocină, deși porcii sunt niște creaturi curate sau, cel puțin, ordonate. Simți o depresie apăsătoare. Oare cum ajunsese să facă tot acel dezastru de unul singur? Unicul loc liber era fotoliul lui din piele pe care îl cumpărase din banii proprii. Măsuța de cafea pe care și-o atribuise nu avea hârtii, dar, în schimb, era ticsită de căni, pahare și câteva scrumiere pline de chiștoace.

Era vina lui. Nu o lăsase pe Ioana să facă ordine. Întotdeauna avea impresia că se descurcă în dezordine, dar acum parcă îl înghițea și-l sufoca. Ieși din birou și o rugă pe secretară să se ocupe de problemă, devenise, brusc, claustrofob. Intră în fostul birou al Iolandei, acolo unde nu mai pășise nimeni de multă vreme. Praf, întuneric și multe obiecte, dar lucrurile erau aranjate. Aprinse lampa de pe birou și analiză ultimul dosar rămas acolo. Era deja clasat, dar, cumva, uitaseră cu toții să-l trimită la arhivă.

Privea debusolat în jurul lui. Se simțea singur de când ea nu mai era în secție și Blid putrezea în închisoare pentru că încercase s-o ucidă. Mai avea câțiva oameni buni, dar intuiția lor era greoaie și, de obicei, nu vedeau ceea ce pentru Lala era evident.

Se așeză acolo unde stătea ea de obicei, pe marginea biroului, privindu-i pe toți de sus, de parcă ar fi stăpânit tot Universul. Poate că, într-adevăr, era o imagine bună. Poate că din acel colț vedea cu adevărat latura spurcată a lumii.

Gândurile i se îndepărtară. Iolanda avea acum o misiune, iar el cu doar câțiva oameni ceva mai pregătiți nu se descurca cu valul de crime care-l năpădise în ultima vreme. Prea multe omoruri într-o țară atât de mică. Într-un oraș care ar trebui să fie exemplu pentru celelalte. Dar acestea nu îl oboseau atât de tare cât o făceau crimele din împrejurimi, acolo unde nu exista educație, unde nu exista frică, iar Dumnezeu era doar o afacere a bisericilor.

Dosare din localitățile ilfovene tronau în biroul lui. Unele erau evidente, dar fără probe, nici chiar Iisus din cer nu putea trimite omul după gratii. Prezumția de nevinovăție, până la urmă, era doar un fel de-a-l face pe criminalist să scormonească în gunoaie chiar dacă știa că nu va găsi nimic. Și totuși, într-un final, se găseau și acele probe minuscule care să-l ducă pe nenorocit acolo unde îi era locul.

Mihai Iordache nu mai era la fel de sigur că luase o decizie corectă în ceea ce o privea pe Iolanda. Poate că era prea curând pentru ea să intre într-un ospiciu. Auzise și el câte ceva despre Lazăr și ospiciul lui. Desigur, nimic sigur. Se spunea că politicienii spală bani acolo. Acopereau urme cu ajutorul doctorilor și băgau oameni destul de sănătoși într-o altfel de închisoare pentru a fi siguri că într-un eventual proces, vor fi luați drept nebuni. Era posibil să fie adevărat. În România nu prea ieșea des fum fără foc, iar jocurile politice erau dintre cele mai murdare posibile.

Dacă Lala intra în ceva mai mare decât putea duce în acel moment, nu și-ar fi putut-o ierta niciodată. Dar, dacă anula misiunea, ea nu l-ar fi iertat niciodată. Trase aer în piept și ieși pe holul îngust. Tot ce putea să spere era ca Gibon să-și facă treaba așa cum trebuie, altfel… Prefera să nu se mai gândească.

OSPICIUL VI

Andra mușca din mărul verde, ușor acrișor, și se strâmba de fiecare dată, chiar dacă, în realitate, îi plăcea la nebunie gustul. Simion o îngropase în hârtii încă de la prima oră a dimineții. După tura de noapte își luase notițe pe care i le pusese pe birou. Ea trebuia să tragă concluziile și să le îndosarieze. Nu era de acord cu ce scrisese doctorul despre Gina Gros, așa că a decis să schimbe puțin faptele și să dea o notă mai lirică. Blestematul ăla de doctor nu înțelegea că femeia nu era nebună. Trecea prin niște traume. Andra era aproape convinsă că trecuse prin niște episoade violente și poate chiar a fost abuzată. O bănuia mai degrabă pe mamă. Nu de alta, dar femeia aia prea se grăbea să plătească spitalizarea și tratamentul după ce inițial a vrut să o scoată de acolo cu forța.

Tatăl Ginei îi păruse un bărbat prea împovărat de o viață tristă. Poate că și el suferise anumite forme de abuzuri. Poate chiar a fost nevoit să facă lucruri pe care nu ar fi vrut să le înfăptuiască, ceea ce, desigur, l-a marcat psihic. Mai grav i se părea Andrei că oamenii ăștia nu voiau să fie ajutați, pentru ei psihiatrii erau diavoli care-ți răscoleau mintea. „La Biserică ar fi trebuit să fie Gina, nu aici!", a urlat nebuna de maică-sa când a auzit că fata ei a cerut de bunăvoie internarea. Andra ar fi vrut să-i spună că din cauza religiei ajunsese aici. Fanatismul ucide creierul, nu-l dezvoltă, dar, cu toate astea, nu scosese o vorbă. L-a lăsat pe directorul Lazăr să calmeze situația. Nu-i poți cere unui pacient, care vine de bunăvoie, să plece. E dreptul lui. Da, desigur, și banii lui. Dar nu contează dacă e un ospiciu privat sau de stat, atâta timp cât omul se cere înăuntru pe proprie răspundere ești obligat să-l primești.

Asistenta credea o parte din povestea Ginei. De asemenea, era mai mult decât convinsă că pacienta uitase unele lucruri pentru că altfel creierul ei ar fi explodat de durere și chin. Dar, ca în orice poveste, nu totul era așa cum părea la prima vedere. Nu dădea vina pe Gina pentru asta, ea nu denatura adevărul voit. Erau lucruri care-i scăpau Andrei. Uneori simțea că în spusele Ginei se află

un adevăr mai mare decât poate fi dus de o singură ființă, dar se pierdea în detalii. Un om mort care nu exista. Nu-l dăduse nimeni dispărut. Câinii poliției nu au găsit nicio urmă din trupul celui presupus mort. Și, mai ales, nu știa nimeni care e numele lui.

Simion intră ca un vârtej în birou făcând-o pe Andra să tresară.

— Mâine ne vine un nou pacient. O altă nebună!

Andra s-a încruntat lăsând câteva riduri timpurii să-i deseneze fruntea.

— Parcă ai fi măcelar, nu psihiatru. Nu sunt nebuni, sunt oameni care au nevoie de ajutor.

Simion s-a calmat subit. Era felul lui de-a fi, trecea de la o stare la alta în câteva secunde. Erau stări bine controlate în funcție de interesele pe care le avea și pe Andra nu o putea păcăli. Doctorul a luat recipientul de la cafetieră și și-a turnat cu generozitate cafea într-o cană care părea mai degrabă o oală.

— Problema e alta, continuă el pe un alt ton. Femeia asta va fi mutată în rezervă cu Gina.

— Și care e, de fapt, problema? Gina are nevoie de cineva care să-i țină companie, poate și femeia despre care-mi spui are.

— Crezi? făcu el ironic. Gina trebuie ținută sub observație. Ai văzut bine că în ultimul timp o ia razna de tot.

Blonda nu mai avea chef să se contrazică cu el și oricum decizia îi aparținea directorului, așa că o lăsă moartă și se întoarse la hârțogăraie. Simion a dat câteva ture în jurul biroului mic apoi, pe nepusă masă, a spus:

— Am auzit că e o frumusețe tipa asta.

Andra și-a dat ochii peste cap dezaprobator, dar nu avea de gând să intre în jocul lui. Spera ca într-o zi unul dintre pacienții mai recalcitranți să-i taie jugulara.

— Poate îți găsești, până la urmă, jumătatea care să te suporte, nu se abținu ea.

Simion trânti cana cu cafea pe birou și ieși nervos. Andra zâmbi satisfăcută.

Se gândise de nenumărate ori de ce un bărbat ca el nu avea pe nimeni. Nu era chiar urât și avea o slujbă bună, dar, desigur, prea puține femei sunt dispuse să-și piardă viața lângă un fixist, narcisist și tâmp. Poate că el ar fi trebuit să fie primul pacient în cabinetul psihiatric. Secretara domnului Lazăr băgă ușor capul pe ușă. Avea

un zâmbet larg și vesel. Era o femeie frumoasă, cam prea frumoasă pentru o secretară. Ar fi trebuit date legi împotriva acestor femei dar, în cele din urmă, Veronica era o tipă de treabă, dezghețată și uneori avea idei mai bune decât ale lui Simion, ceea ce o făcea pe Andra să o placă mai mult.

— Domnul director v-a trimis o scrisoare, a spus ea și a întins mâna în care ținea un plic.

— Dânsul nu e aici? se interesă Andra.

— Astăzi nu.

A luat scrisoarea și a deschis-o, rupând, pur și simplu, plicul. Hârtia conținea date despre noua pacientă. Nume, prenume, data nașterii, datele din buletin, domiciliul, boala de care suferă, lucrurile normale de pe urma cărora se făcea dosarul, însă ceea ce i-a atras atenția Andrei aproape că a făcut-o să râdă. Femeia trebuia să meargă zilnic la recuperare din cauza unui accident, doctorul Simion nu are voie să o trateze, având un psihiatru propriu care o va vizita de trei ori pe săptămână. Singura care avea voie să interacționeze cu ea era Andra. A râs înfundat. De data asta Simion avea să moară de inimă, iar ei nu-i displăcea ideea absolut deloc.

IOLANDA III

Stăteam întinsă pe canapeaua din sufragerie cu Fulg de Nea pe pieptul meu și cu dicționarul de italiană undeva deasupra pisoiului, care, orice aș fi făcut eu, nu voia deloc să mă lase să citesc normal. Știu bine italiană sau, dacă mă gândesc mai bine, știam. Nu că nu m-aș descurca în conversații lungi și complicate, dar cum în țara asta s-au schimbat cuvinte pentru a le înțelege și maneliștii, cam așa s-a întâmplat și la ei. Desigur, citeam printre rânduri, sau cum ar spune italianul „leggere tra le righe”. Da, sună ciudat, dar, în același timp pentru mine italiana și rusa au muzică. Muzica mea, nu știu de ce toată lumea încearcă să mă convingă de contrariu. Am mai stat așa o jumătate de oră până când pisoiul a decis că a scos toți diavolii din mine și și-a văzut de drum. În fine, adevărul e că i se făcuse foame, dracii încă mai erau înlăuntrul meu.

M-am întors pe o parte pentru a nu-i mai da posibilitatea de-a mă chinui, cu toate că nici nu-mi displace, dar dacă stau prea mult într-o poziție trupul meu începe să urle de durere. În urma accidentului am dureri tot mai dese, iar recuperările fizice sunt abia la început. Iau pastile destul de tari atunci când simt că nu mai pot, dar, de cele mai multe ori, nici asta nu mă ajută. Citeam în continuare la dicționarul meu, dacă poți numi asta citit. Mai bine spus, răsfoiam în doi peri pentru că nu reușeam neam să mă concentrez. Atunci am auzit clinchetul calculatorului. Mi-aș fi dorit să nu mă ridic, dar nu prea aveam de ales, făcea așa doar când primeam ceva de la Mihai. Și cam știam ce mi se trimisese, misiunea mea se apropia.

M-am proptit în ambele palme pentru a reuși să mă ridic. Aveam o durere undeva la coloană, una pe care nu o puteam repera cu precizie, dar cu siguranță îmi încetinea mișcările și mă făcea să mă ridic cu greutate. Nu am obiceiul de-a mă văita. Am luat ceva bătăi la viața mea, dar niciodată nu m-am simțit de parcă aș fi fost ucisă. Am zâmbit. Da, aproape că am fost moartă, oare de ce mă mai mir?

Am deschis calculatorul și m-am așezat pe scaunul directorial din piele. Am dat drumul programului de mesaje. Nu, nu îmi era mai bine, dar măcar era distractiv. Fișierul a apărut pe ecran instantaneu. Era de un alb imaculat ceea ce m-a făcut să-mi feresc privirea pentru o clipă. Am strigat la Carmen să-mi aducă o cafea și două țigări, nu pot gândi dacă nu mă „droghez”.

— Nu mai urla ca nebuna, a spus ea, aproape aruncând cafeaua și țigările.

N-am reacționat, asta pentru că îmi era lene să îi spun ceva de dulce. Am sorbit din cafea și mi-am aprins o țigară. Minunat sentiment, acum puteam, în sfârșit, să deslușesc literele. Primul lucru care mi-a sărit în ochi – fără să mă doară – a fost faptul că de dimineață plecam spre ospiciu. Concediu, ce mai. Apoi am început să citesc dosarul. Noul meu nume avea să fie Diana Știrbei – nu-mi plăcea. Aveam treizeci și trei de ani – meschin, arăt de douăzeci și opt – și sufăr de schizofrenie nediferențiată. Minunat, Mihai știa mereu cum să-mi amintească de mama mea care suferea tot de schizofrenie, dar o altă formă. Mi se explica în detaliu ce înseamnă asta. Cum trebuie să mă port, ce trebuie să fac și să nu fac. Orele mele de recuperare fizică erau zilnice. Fieraru venea de trei ori pe săptămână – exagerat, ce Dumnezeu! – și singura persoană, în afara Ginei Gros, care avea voie să intre în contact cu mine era o anume asistentă Andra Eleonora Stan. Nu trebuia să vorbesc cu Lazăr orice s-ar fi întâmplat pe lume. Ok, dacă ia foc ospiciul o să mă bălăngăn liniștită în patul meu până mă fac scrum. Cel care-mi plătea spitalizarea, psihiatrul și recuperarea era tatăl meu, Daniel Știrbei. Nu trebuia să mi se spună, știam că e Mihai.

Aveam doar o jumătate de zi să-mi schimb culoarea părului, din nou. Iar brunetă. E ceva în aer cu brunetele astea. Lumea nu mai vrea blonde. Mie îmi place blondă. În fine, eram sub acoperire, trebuia să acopăr și inteligența. Nimeni nu-i perfect.

Am tras aer în piept și am început să-mi învăț lecția. Nu trebuia să dau greș, nu aveam voie să mă dau de gol. Sigur, aveam să fac asta în fața Ginei. Femeia aia ori se împrietenea cu mine și tăcea mâlc, ori urla ca nebuna că nu sunt ceea ce par, dar nu ar fi crezut-o nimeni. Îl mai aveam și pe Marius Gibon care trebuia să aibă grijă de mine. Să-mi deschidă ușa când nu mai era nimeni în

spital, să mă ajute să caut chestii murdare despre Lazăr și, mai ales, dosarul Ginei, despre care Mihai credea că e bine ascuns și cei de la vârf știu mai multe decât spun. Asta dacă Gibon ăla nu avea să mă trădeze. Da, trebuia să mă pun pe picioare. Acolo nu o să am arme, trupul meu se dezmembrează cu aproape fiecare mișcare, așa că nu mă pot baza decât pe un fost polițist corupt și trebuie să sper că dă bine cu pumnul și, în caz de nevoie, avea să-mi împrumute pistolul.

Imediat ce am terminat de studiat am auzit soneria. Fulg de Nea a alergat în bucătărie, nu, era doar un obicei prostesc pe care-l căpătase în niște împrejurări ciudate. Îl bănuiam pe Paul pentru reacția pisoiului, pot băga mâna în foc că atunci când nu eram prin preajmă încerca cumva să scape de el. Carmen s-a repezit spre ușă. Avea vreo șase oale pe foc, de ziceai că vine revelionul mai devreme. Mâinile îi erau pline de făină și șorțul alb avea acum diverse culori care formau un fel de curcubeu. A deschis ușa și a fugit spre bucătărie. Scenele astea se petreceau destul de ciudat. L-am recunoscut pe Mihai după pași. Călca apăsat, așa cum își ducea și povara sufletească. E ușor să cunoști un om după felul în care calcă.

— Dacă vrei cafea mă tem că vei avea nevoie de o drujbă.

Și-a dat jos pălăria și s-a așezat pe fotoliu.

— Să înțeleg că madam' Carmen e în ziua aia în care-și dorește să ucidă.

Am dat ușor din cap în semn de aprobare și i-am șoptit:

— În situația mea nu-mi permit să o enervez, nu mă pot apăra.

Am râs amândoi chiar în timp ce Carmen apărea cu o ceașcă cu cafea pe care i-a pus-o în brațe lui Mihai. Nici unul nu am scos niciun sunet până nu a dispărut din nou în bucătărie.

— Ei, zise Mihai, ai citit?

Am strâmbat din nas de parcă aș fi simțit un miros neplăcut.

— Îți dai seama că forma asta de schizofrenie mă obligă să joc o multitudine de roluri? Unde mai pui că, din când în când, va trebui să am căderi de cunoștință aproape de comă. Cum fac asta?

— Se va ocupa Fieraru, de aia am oameni în interior, să se asigure că faci ce trebuie fără să fii în pericol.

— Hmm, vorbești serios? Colegul meu a încercat să mă omoare, de unde atâta încredere în Fieraru, Gibon și cine o mai fi pe acolo?

M-a privit cu o seriozitate înduioșătoare.

— În mine trebuie să ai încredere. Eu sunt tatăl tău și păpușarul.

Mi-am aprins a doua țigară.

— Auzi, tată, trebuie să-mi faci rost de țigări, nu mă poți ține închisă fără pic de viciu pe care să-l folosesc în favoarea mea.

Fața i s-a descrețit.

— M-am ocupat și de asta. O să fie totul bine, important e să fii tu pregătită.

— La dracu', Mihai, nu sunt, dacă iau un bobârnac mă fac oase!

— Gibon va fi mereu în umbra ta.

— Ar fi bine să fie, altfel, așa ruginită cum sunt, o să-l ucid.

OSPICIUL VII

— Numele meu e Gina Gros și am ucis un om.

O spunea simplu, detașat, de parcă ar fi scris asta pe o foaie imaginară. Nu avea niciun fel de părere de rău, niciun regret. Ucisese un om și totul a fost atât de simplu! Atât de perfect de simplu! Era exact ca în sonata lui Wagner. Suna lin și neastâmpărat în același timp, dar atât de relaxant.

Simion și-a dat ochii peste cap, repeta asta de mai bine de o oră, iar el începea să-și piardă răbdarea. Nici un pacient până atunci nu-l făcuse să-și piardă calmul, dar Gina avea acel ceva care-l înnebunea. Ar fi torturat-o dacă ar fi putut, dar sistemele astea nu se mai foloseau, cel puțin nu așa, la vedere. Și, oricum, Andra era mereu lângă el, sfredelindu-l cu privirea într-un mod acuzator, de parcă ar fi știut tot timpul ce gândește. O ura. Le ura pe amândouă.

— Bine, a spus el, ridicându-se de la birou. Bine. Ai ucis un om, te numești Gina Gros, dar nu pari să ai niciun sentiment cu privire la ceea ce ai făcut.

Pentru prima oară Gina a tresărit, de parcă ar fi atins un buton invizibil. Și-a dat părul roșul din ochi și a privit în încăpere.

— Ai dreptate, a spus la fel de calm. Nu simt nimic, absolut nimic. De parcă nici inima nu mi-ar mai bate.

Andra a mângâiat-o ușor pe frunte, în timp ce Simion s-a întors brusc spre ea. Îi venise o idee și nu avea de gând să piardă asta.

— Poate că tu ești cea moartă. Te-ai gândit la asta?

Într-o fracțiune de secundă psihiatrul a văzut oripilarea de pe chipul Andrei dar aceasta, totuși, nu a spus nimic. În schimb, Gina a rămas la fel de impasibilă. Își strânsese buzele asemenea unei pungi pe care o legi la capăt și îl privea amenințător.

— Ești cel mai prost psihiatru posibil.

Doctorul simți că e momentul să se dea bătut. Căzu ca un bolovan în scaunul de piele, în timp ce Andra afișa un zâmbet învingător.

— Poate că ai dreptate, i se adresă el pacientei.

Pentru câteva fracțiuni de secundă nu s-a mai auzit nimic în biroul doctorului. Nici măcar respirațiile celor trei care-l ocupau. Apoi Andra a spart liniștea, dar a făcut-o șoptit:

— Poate ar fi bine să merg la plimbare cu Gina.

Simion le concedie dintr-un gest al mâinii. Era sătul de femeile astea, dar, în același timp, știa, nu-l putea păcăli. Gina îl dorea. Avea fantezii cu el, iar el începuse să se întrebe destul de serios dacă ar trebui să o facă, să meargă până la capăt pentru a afla adevărul. Nu ar fi fost prima pacientă care făcea asta, nu avea să fie nici ultima, dar ea era atât de… atât de…

Andra a trântit ușa în urma ei și a tras-o pe Gina după ea până în grădina spitalului. Câteva veverițe păreau că se bucură de companie. Nu era încă ora la care pacienții puteau ieși în grădină, dar Andra avea mână liberă de la director. S-au așezat pe prima bancă și asistenta a început să râdă pe neașteptate.

— Ești minunată, știi asta?

Gina a zâmbit și ea, dar era ceva absent, de parcă buzele i se lărgiseră fără voia ei.

— Chiar e cel mai prost psihiatru.

— Poate că e, a recunoscut Andra, dar ai putea totuși să-i dai puțin credit, mulți au plecat de aici cu mintea limpede datorită lui.

— Problema e că nu-mi amintesc, începu Gina, de parcă ceea ce spunea asistenta ar fi trecut pe lângă timpanul ei. Dacă mi-aș aminti toate detaliile m-ați crede. Ați ști că l-am ucis. Uneori regret, alteori nu simt nimic în legătură cu asta. Nu înțeleg. Nu mă înțeleg pe mine. Aș vrea să pot merge în sala de muzică, spuse într-o doară.

Ospiciul deținea mai multe săli pentru a stimula creativitatea pacienților și pentru a-i ajuta să se vindece în felul acesta. Încă de când venise acolo, Gina a fost îndrumată spre sala de muzică, dar a refuzat. Andra se aștepta ca până la urmă ea să vrea să meargă să cânte la pian, dar o făcuse prea într-o doară, prea fără nicio noimă.

— O să mergi, îi promise asistenta. Imediat după masa de prânz.

CRIMINALISTICĂ IV

Paul Avramescu a intrat în birou fără nicio introducere. Mihai și-a ridicat privirea, apoi și-a proptit-o înapoi în actele pe care le completa de zor. Nu l-a zărit prea bine pe vizitatorul său, dar nici nu trebuia, doar îl știa suficient și, până la urmă, el îi ceruse ajutorul.

— Ai putea totuși să bați la ușă, a spus el apatic.

Paul și-a aruncat șapca pe un morman de hârtii, apoi, cu o oarecare silă, a măsurat biroul din priviri.

— N-ar fi rău să mai faci curat din când în când.

Mihai nu a spus nimic, dar nici nu a fost nevoie, pentru că Paul părea să fie entuziasmat și asta însemna că avea să vorbească neîntrebat.

— Am găsit oasele unei palme. Stânga. În râpă, exact cum a spus ea. E palma stângă. Am vrut să o dau medicului legist dar ăsta m-a trimis la laborator. Până la urmă, am ajuns la un entomolog. Stai liniștit, tot ce aflu ți se va raporta. Deja mi s-a aprobat să lucrez cu tine.

Mihai scria în continuare la actele lui, de parcă ar fi fost singur în birou.

— Hei, mă auzi?

— Destul de bine.

— Și nu ai nimic de spus? Se pare că până la urmă femeia aia spune adevărul.

— Poate, completă Mihai destul de plictisit. Nu-nțeleg ce căutai cu oasele la entomolog. Ăștia se ocupă de insecte…

Paul a făcut un gest de lehamite și s-a așezat pe scaunul din fața biroului. Cu un gest simplu, calm, i-a ridicat lui Mihai stiloul, obligându-l să-l privească în ochi. Ceea ce pentru Iordache a fost un adevărat șoc. Bărbatul din fața lui era mai slab decât moartea și avea cearcăne cât pentru toată secția. Părul lui, altă dată prins cu grijă în coadă de cal, acum era răvășit și nespălat, până și mâinile îi erau mai aspre și ușor murdare.

— Arăți ca dracu'.

— Mi s-a mai spus.

— Asta mă liniștește oarecum.

— Am găsit ceea ce cauți de aproape o lună, nu te bucuri?

Mihai îi înhăță stiloul și își fixă privirea într-a lui.

— Parcă ai fi un începător. Am fost chiar eu la locul indicat. Știu cum arată și mai știu și că ai putea găsi orice acolo, inclusiv oasele unei palme care ar putea aparține oricui.

— Da, dar după ce entomologul își va face treaba, palma va fi dusă la legist. Vom afla cui îi aparține, dar sper să mai găsim și alte fragmente din cadavru.

Mihai părea destul de sceptic.

— Paul, fii logic. Chiar dacă e acel bărbat despre care vorbește domnișoara Gros, nu e singura care a știut de crimă. Palma aceea a scăpat din vederea celui care a mutat resturile cadavrului sau, de ce nu, a celui care l-a ucis cu adevărat. E posibil ca femeia să fi văzut crima, să fi reprimat amintirea și, într-o zi, să se fi trezit cu impresia că a comis-o.

Avramescu s-a încruntat, părând dintr-o dată bătrân și obosit.

— Poate că ai dreptate… De când… știi tu, mă cam ia valul. Dar… ea ce mai face?

Mihai nu i-a răspuns, doar i-a aruncat o privire care spunea mai mult decât o mie de cuvinte. Bărbatul a lăsat-o moartă.

— Nu-mi dau seama, a spus, în cele din urmă Avramescu, unde ar putea fi restul trupului. Au trecut șase ani de atunci, cine l-a mutat, dacă s-a întâmplat asta, ar fi putut avea orice în cap.

— Crezi?

Paul își micșoră privirea.

— Simt o oarecare iritare în vocea ta.

Mihai s-a ridicat. Părea nervos, iar el nu era niciodată nervos.

— Chiar dacă ar fi trecut o sută de ani, tu știi că ucigașii au anumite tipare de comportament. Dacă a vrut cineva s-o zăpăcească pe Gina Gros, atunci resturile din cadavru sunt pe lângă casă.

— Doar nu crezi asta cu adevărat!

Mihai și-a dat ușor cu palma peste frunte.

— Ce dracu' vă învață la SRI?

— De ce ar lăsa probele atât de aproape?

— Pentru a o înnebuni și pentru a o incrimina. Ți se par niște motive suficiente?

Paul căzu pe gânduri.

— Adevărul e că habar nu am. Nu m-am mai confruntat cu așa ceva.

— Dacă am ști mereu cu ce ne confruntăm, ar însemna că am ridica criminalul a doua zi din patul său.

Paul scoase o țigară, dar nu avea de gând să o aprindă. Doar se juca cu ea printre degetele lungi.

— Nu prea mai am acea gândire analitică. Mă simt obosit.

— Atunci lasă pe altcineva să se ocupe. Am nevoie de cineva cu mintea limpede.

— Fii serios, se enervă Paul. Crezi că ea are mintea limpede de o bagi în povestea asta?

Mihai s-a încruntat.

— E mai limpede decât oricând, asta pot garanta chiar și fără să fiu psihiatru. Ar fi fost înțelept să vezi și tu, dar ești prea plin de tine.

Paul ar fi vrut să-l contrazică, să țipe, să riposteze dar, până la urmă, știa că bătrânul are dreptate.

— O să-mi revin, a spus el. Nu las cazul. Mă macină.

— Și pe mine mă intrigă, a recunoscut Mihai. Pare a fi o chestie din aia din Zona Crepusculară.

ZODIA COPILĂRIEI III

Copiii sunt mâinile cu care ne prindem de Rai.
– Henry Ward Beecher

Și-a retras mâinile de pe clape. De când mama îi făcuse cadou o vioară părea mult mai interesată să afle secretul corzilor, al arcușului, al sunetelor pe care aceasta le poate scoate. Învăța singură în fiecare zi câte o notă. Le dibuia, nu știa exact cum face, dar le dibuia. Nu era chiar atât de complicat. Nici mama, nici tata, nu aveau un asemenea talent, dar poate bunicii… Nu știa nimic despre ei. Niciunul dintre părinți nu vorbeau despre cei care le-au dat viață. Gina întrebase odată, dar nu a venit niciun răspuns, doar priviri aruncate pe sub gene. Priviri reci și cercetătoare, apoi muțenie totală și fiecare s-a întors la treaba lui.

Pe la opt ani Gina a vrut să meargă la școală. Dar nu i s-a permis. Nu trebuia să iasă din perimetrul casei. Avea să învețe acasă tot ceea ce e de învățat. Nu avea nevoie de diplome pentru a fi deșteaptă. Nu avea nevoie decât de exercițiu. Mama o învăța istorie, latină, română și greacă, iar tata se ocupa de științele exacte. Îi cumpărau cărți de muzică pentru a nu se mai simți singură, dar ei nu înțelegeau că ea avea nevoie de compania altor copii.

Când singurătatea o apăsa insuportabil, cerceta pădurea din împrejurimi sau se retrăgea în cărți de ficțiune. Îi plăceau cele cu pirați. Visa ca într-o zi să fugă de acasă și să ajungă pe o astfel de navă. Să învețe să lupte cu spada și să prade comori. Să-și poată permite o viață de lux și nebunie.

Mai târziu a început să se gândească la dragoste. I se părea magică și uimitoare. Să iubești, să fii iubit, nu așa cum o fac părinții. Să te apropii de o altă ființă și să o descoperi treptat din toate punctele de vedere. Dar Gina știa că dacă nu va pleca din locul acela nu va avea niciodată parte de așa ceva. Iubirea era păcat, mâncarea în exces era păcat, tot ceea ce ținea de dorințele ei se transforma în păcat.

În fiecare duminică mama îi citea din Biblie, până când a ajuns să o învețe pe de rost. Îi plăcuse la început,

poveștile curgeau normal, firesc, dar după a treia, a patra recitire, deja devenise plină de semnificații morbide, reguli fără scop și răzbunări care nu își aveau locul într-o carte care ar fi trebuit să propovăduiască iubirea. Dar nu a spus asta niciodată cu glas tare. A început să se documenteze singură. A trecut prin politeism până a ajuns la monoteism. Nu-l plăcea pe Mohamed, dar nu-l plăcea nici pe Iisus, două figuri care, practic, au adus lumii învățături neșlefuite. Poate că pe vremea aceea nu știau să se facă înțeleși sau, de ce nu, poate că traducerile erau atât de proaste…

În schimb, îi plăcea Buddha. Învățase să-l cunoască, să-l adopte și să-l simtă în ființa ei. Ar fi vrut să aibă curajul lui. Să pună niște zdrențe pe ea, să traverseze pădurea și să iasă la strada principală, iar de acolo să se ducă în lume. Ar fi vrut să facă multe, dar știa că ei o vor găsi oriunde.

La douăzeci și unu de ani l-a întâlnit pe Marian. Prima oară a venit în ograda lor pentru a-l ajuta pe tata la tăiatul lemnelor. Era cu trei ani mai în vârstă decât ea. Era însurat, așa îi spusese mama, și urma să-i vină pe lume primul copil. Era un biet profesor de țară, așa că ajuta prin gospodării pentru un ban în plus. Mama nu-l plăcea, spunea că are privirea omului hămesit, iar cei săraci au o răutate greu de descris în cuvinte. Dar Gina nu văzuse în privirea lui decât tristețe și poate oboseală. Bărbatul a început să vină tot mai des la ei să-l ajute pe tata, dar nu avea voie să interacționeze cu Gina, chiar dacă aceasta îi mai surprindea din când în când câte o privire. Știa că dacă ar fi îndrăznit să-i vorbească, mama nu l-ar mai fi primit niciodată, așa că Gina se mulțumea să-l observe de la distanță și să-și imagineze ce fel de om era, ce fel de viață ducea. Oricât de grea ar fi fost viața lui, cu siguranță era mai bună decât a ei. Îl invidia pentru asta și, mai ales, îl detesta pentru că nu avea curaj să se apropie de ea, să-i povestească cum e lumea de dincolo de acea casă în care ea fusese prizonieră toată viața.

OSPICIUL VIII – JURNALUL GINEI GROS

5 august 2015

Astăzi mi-am amintit numele lui. Era Marian. Marian și atât. Nu l-am întrebat niciodată mai mult pentru că mi-a fost teamă ca într-o zi să nu plec în căutarea lui. Nu mi-a spus unde stă. De fapt, i-am poruncit să nu o facă, dar totuși a amintit că ne despart câteva zeci de kilometrii. Mi-a spus că proprietatea pe care-mi duc veacul e una dintre cele mai vechi din zonă și cea mai izolată. Era și o legendă despre ea. Se spunea că bunica mea, mama mamei, fusese ucisă și îngropată undeva acolo, pentru că într-o zi a dispărut și nimeni nu a mai auzit nimic de ea. Bunicul a crescut-o pe mama până a împlinit nouăsprezece ani, apoi a murit și mama s-a căsătorit, și-a urmat studiile și a decis să nu părăsească niciodată locul acela.

Totul e o enigmă în jurul acelei proprietăți, o enigmă pe care nimeni nu s-a gândit vreodată s-o dezlege. Asta pentru că oamenii nu dau importanță unor lucruri atât de banale. Nu s-a întrebat nimeni cu adevărat ce s-a întâmplat acolo înainte ca mama să se căsătorească. Chiar eu am căutat de atâtea ori prin ungherele casei dovezi despre bunicii mei, dar nu exista nici măcar o amărâtă de fotografie. Am reușit, cu ani în urmă, să deschid podul, care era mereu bine ferecat, dar nu m-a ajutat cu nimic această descoperire. Am găsit păpuși vechi, abandonate într-un cufăr mâncat de cari, câteva pagini colorate și hăinuțele unui copilaș. Păreau a fi haine de băiat, dar n-am îndrăznit s-o întreb pe mama dacă a avut vreun frate.

Poate că a avut și a murit sau poate a plecat. Mă gândeam să le cer celor de la poliție să afle asta pentru mine. Dacă aveam unchi pe undeva prin lume, poate mai aveam o șansă la o viață reală sau măcar o șansă de-a ști întregul adevăr.

Nu mă pot lăsa păgubașă, nu acum când sunt atât de aproape. Trebuie să rămân aici până aflu. Trebuie să fiu acel criminal, acea nebună care nu și-a mai suportat

propria conștiință. E singura mea șansă de-a fi liberă, chiar dacă închisă.

Ieri am fost în sala de muzică. Andra m-a lăsat la pian două ore. Am cântat mult, dar nu am putut să interpretez „Zânele”. Notele parcă nu mi se mai așază pe buricele degetelor. Wagner pare să-mi fi marcat, într-un fel pe care nu l-a dorit, viața.

Ieri am înjurat pentru prima oară în viața mea. Am mai înjurat în gând. Nu știu unde am auzit prima oară cuvintele, în niciun caz în casă, poate că mi-au venit firesc atunci când eram copil, dar ieri am înjurat tare, ca un birjar la drumul mare și m-am simțit atât de eliberată… Apoi am adormit fără să visez nimic. Pentru prima oară în viața mea nu am visat, iar asta mi-a oferit liniște și odihnă.

Dimineață, când au bătut clopotele micii biserici din curtea ospiciului, nu m-am trezit. Andra doar m-a întrebat dacă vreau să merg la slujbă, dar am refuzat. Am preferat să stau și să pictez, ba nu, să mâzgălesc pe o foaie albă în camera de artă. Lucrul ăsta m-a făcut să mă simt bine, chiar am simțit că lumea mea capătă un sens, iar apoi a căpătat și culoare. Nu am pictat nimic deosebit, nu sunt talentată la asta, dar mi-a plăcut să mă joc cu acrilicele și să-mi murdăresc planșa și degetele. Am citit undeva că trebuie să lași creativitatea să se joace cu tine, acum simt nevoia să scriu. Dar nu în amărâtul ăsta de jurnal, am nevoie să-mi scriu fiecare amintire din viață, sperând că astfel voi reuși să pun totul cap la cap. Dar, de asemenea, știu că nu pot face asta de una singură. Dacă l-aș convinge măcar pe tântălăul de Gibon! Ce-l costă să sape puțin în trecutul familiei mele? Poate doar timpul lui liber, dar, din câte îmi dau seama, oricum nu prea are ce face cu el. Un timp trecut, pentru el nu pare a exista prezent sau viitor, dar ar putea exista dacă l-aș convinge să facă o ultimă anchetă.

Da, știu totul despre el, m-am documentat despre toți atunci când am decis să fug de acasă și să mă internez aici. Singurul care încă rămâne un mister e directorul, dar asta nu face decât să mă intrige și mai mult.

CRIMINALISTICĂ V

Marius Gibon stătea crispat, așezat pe scaunul mic din biroul lui Mihai. Trebuia să apară, așa îi spusese Ioana cu o moacă acră, cu toate astea se oferise să-i prepare o cafea, dar el a refuzat politicos, uneori o bănuia pe femeia aia că i-ar pune cianură fără nicio mustrare de conștiință. N-a îndrăznit să scoată țigările, chiar dacă în biroul lui Iordache se fuma, totuși i se părea nepoliticos să o facă fără să ceară voie, poate omul nu avea chef și de fumul lui.

Nu s-a ridicat de pe scaun pentru că Ioana îl tot urmărea cu privirea, dar ar fi fost destul de interesat să arunce un ochi prin harababura de dosare. Își dădea seama că-i lipsea asta. Dosare peste dosare, cazuri în curs de desfășurare, dosarele pe care se punea crucea și cele care rămâneau deschise, dar, nimeni nu-și mai amintea de ele, decât prin vreo întâmplare atroce. Nebunia dintr-o secție de criminalistică, nebunia care te ține mereu în mișcare. Colaborarea cu medicii, cu experții, întâlnirea cu suspecții, amenințările subtile sau cele care scăpau de sub control. Uneori, cu regret, ar fi vrut să mai trăiască acele vremuri.

Era oarecum bucuros că poate participa – cu toate că era mult spus – la această anchetă. Însă îi era teamă de Știreanu. Toate acele bârfe despre ea și faptul că propriul ei coleg încercase s-o omoare… „Ale dracului sunt unele femei, nu mor oricât te-ai strădui”, gândi el distras.

Ușa s-a deschis și s-a închis brusc făcându-l să sară în picioare în poziție de drepți. Putea să-și dea seama după privirea lui Mihai și trupul aplecat că nu e în toane bune.

— Nu trebuie să te ridici, stai acolo și taci două secunde.

A executat ordinul asemenea unui soldat pe front, nu că el ar fi fost vreodată pe front, dar bănuia că așa ar trebui să se întâmple. L-a urmărit tăcut pe șeful secției cum se așază la birou, deschide sertarul din dreapta și scoate un dosar cât toate zilele. Din câte își amintea Gibon, acolo era locul dosarelor „înmormântate”. Mihai l-a trântit pe birou și l-a răsfoit rapid, știind exact ce

caută. A rămas o clipă cu privirea ațintită asupra unei pagini, apoi a oftat neputincios.

— Dacă aș fi avut oameni mai capabili… Școlile astea nu mai scot nimic de pe băncile alea. Niște contabili plictisiți ar găsi rezolvările mai repede.

În sinea sa Gibon era de acord. Lucrase și el cu o grămadă de tolomaci care mai mult încurcaseră ițele decât să le descurce. Problema lor era că întotdeauna se complicau când o gândire simplă era mult mai eficientă și mai la îndemână.

Când Mihai și-a ridicat ochii spre el aproape că a înghițit în sec.

— Azi intră Iolanda, cred că ai primit deja dosarul cu acoperirea ei.

Bărbatul aprobă mișcând ușor fruntea.

— Vreau să stai cu ochii pe ea, are un dar formidabil de-a se băga în belele dar, spre deosebire de inepții ăștia, le mai și descurcă. Numai că nu e în cea mai bună formă, iar tu trebuie să fii forța ei fizică. Nu te chinui să gândești prea mult în locul ei, jocul ăsta îl vei pierde și nu vei face decât s-o încurci.

Cu toate că nu-i plăcea asta, trebuia să fie de acord. Cel puțin așa auzise, oricât de malefică ar fi fost creatura asta, era de o inteligență mult peste medie, poate de aceea era și cam sonată.

— Da, șefu', dar nu de aia sunt aici.

Mihai părea că nici nu-l auzise, dosarul pe care-l avea în față îi ținea mintea ocupată. Cu toate astea…

— Serios? Atunci de ce ai venit? Crezi că poți bea cafea gratis când dorești tu?

În general Mihai Iordache era un om bun, care se purta bine cu ai lui, dar Gibon îi ieșise din grații și nici „al lui" nu mai era. Nu știa dacă acesta avea să-l ierte vreodată, poate dacă ar fi reușit să-i dovedească faptul că, până la urmă, totul fusese o înscenare… Da, recunoștea, el pusese planul la cale, dar a vrut să se retragă și atunci, buf, a căzut în propria capcană. Doar că asta nu conta acum. Încă mai avea timp să-și spele măcar jumătate din imagine.

— Gina Gros m-a abordat ieri, în grădină.

Mihai deveni interesat. Își dădea seama de asta după cum se uita la el. A strigat la Ioana să facă două cafele și i-a spus că poate fuma liniștit. Nu-l deranjează nici dacă ia foc biroul. Gibon s-a simțit puțin mai ușurat.

— Spune.

— E ceva ce, spune ea, le-a scăpat tuturor din vedere.

— Ei, lasă-mă, chiar așa?

Fusese sarcastic sau doar era felul lui de-a se mira? De data asta Gibon nu-și dădea seama, dar trebuia să-i spună, îi promisese Ginei când se agățase de el cu ambele mâini și-l implorase să nu o lase așa.

Trase aer în piept și își adună curajul, trebuia să fie ferm pentru că și el credea că Gina are dreptate, cel puțin în privința asta.

— Mi-a spus că proprietatea unde a trăit toată viața, fără a avea posibilitatea de-a pleca de acolo nici măcar pentru studii, este una destul de controversată. A auzit vorbindu-se despre o bunică, mama mamei ei, care ar fi fost ucisă acolo. De câte ori și-a întrebat părinții despre bunici nu i s-a dat niciun răspuns, din contră, a fost tratată de parcă l-ar fi ucis pe însuși președintele țării.

— Asta n-ar fi fost mare pagubă la cum ne tot taie din buget, nenoro…, dar Mihai se opri. Și-a șters fruntea cu o batistă pe care a scos-o din buzunar și a tras aer în piept.

Ioana tocmai intra cu cele două cafele. I-a dat fiecăruia câte una și a plecat ca un uragan. Gibon îndrăzni să continue.

— Mi-a spus că singurul în afară de ei care a fost pe acea proprietate era un anume băiat, Marian, care-l ajuta pe tatăl ei în gospodărie. Mama muncea, nu este convinsă dacă era profesoară sau altceva, nici măcar asta nu i s-a spus.

— Interesant, spuse Mihai, mult mai calm, asta chiar ne-a scăpat, poate că ar trebui să o angajez pe fata asta în locul unora dintre neghiobii cu care lucrez.

Gibon luă o gură din cafea și își mai aprinse timid o țigară. Mihai l-a fixat cu privirea.

— Am o singură problemă în faza asta. Deja am apelat la unul dintre cei de la SRI pentru a identifica dacă cele spuse de ea sunt măcar parțial adevărate și, printr-un miracol, se pare că ar fi, dar încă nu e o certitudine. Problema mea e că nu am oameni suficient de competenți care să facă această cercetare fără să trezească suspiciuni.

Gibon știa exact unde bate Mihai și, măcar de dragul de-a fi pe jumătate iertat, avea să accepte.

— O s-o fac eu, șefu', cât se poate de discret.

— Bănuiesc că mai e un dobitoc ca tine pe tura cealaltă, nu?

Gibon a roșit, dar și le accepta, le merita. Ba nu, la dracu', totuși nu merita, dar nici nu putea să facă pe eroul.

— Da, mai este un băiat abia ieșit de pe băncile Academiei.

Lui Mihai nu-i convenea.

— Ăștia sunt cei mai răi. În fine, crezi că-l poți convinge să stea cu ochii pe cele două?

— Nu, dar îl pot convinge că dacă nu o face s-ar putea ucide între ele. Îi e teamă să nu moară vreun pacient pe tura lui.

Iordache dădu abia perceptibil din cap ca o aprobare tacită, era bine și așa.

— Mai e cineva de încredere acolo?

— Da, una dintre asistente, așa pare, doar că în același timp e și protejata dire…

— Andra, da, trebuia să mă gândesc la asta.

Gibon a rămas cu ceașca în aer.

— O știți?

— Uneori lucrurile nu sunt ceea ce par, Gibon. Nu mă face să mă îndoiesc de inteligența ta. Deschide bine ochii. Oi fi tu un cretin, dar prost n-ai fost niciodată. Ai văzut lucruri pe care alții le-au dedus după ce li s-a dat mură în gură și chiar și atunci cu mare greutate. Da, poți să ai încredere în ea, dar nu-i spune despre Iolanda. Asta o știm doar noi doi… trei, spuse Mihai, gândindu-se la Paul.

— Bine, concluzionă Gibon, atunci am să mă ocup în liniște de dezgroparea unor „morți".

— Sapă până la temelie dacă e nevoie, dar vezi să nu fii prins. Raportează cât de des.

Bărbatul s-a ridicat, a mulțumit pentru cafea și s-a făcut nevăzut. Trebuia să intre în tură la spital abia peste trei ore, atunci când Iolanda va fi internată. Asta îl speria și-l intriga deopotrivă. Adora paradoxurile sufletului său. Ba nu, nu le adora, dar trebuia să se mintă cumva pentru a se liniști.

IOLANDA IV

Mă priveam în oglindă de aproape o oră. Doamne, întotdeauna arătasem bestial brunetă, aproape că-mi venea să mă culc cu mine, dar, undeva în capul meu renunțasem chiar și la sexul neuronal. În fine, nu că m-ar fi ținut, dar mă amuza să cred că am scăpat de problema asta. La dracu', nu e nicio problemă, e ceva normal. Nu mă pot concentra. Mi-am repetat numele de o mie de ori. Diana Știrbei, am treizeci și trei de ani și sunt prea legumă să știu de ce sufăr, dar uneori am excese nervoase așa, din senin. Fusesem profesoară într-o viață mai bună. Profă de istorie. Aveam un istoric bine pus la punct într-un liceu din Slobozia.

Tatăl meu e Daniel Știrbei și când am început să am crizele a decis să mă aducă la București, dar nu mai face față de unul singur, așa că a fost nevoit să mă ducă la ospiciu. Noroc că tatăl meu adevărat s-a sinucis, pentru că dacă ar fi încercat asta l-aș fi ucis eu.

Mihai mi-a ales o boală drăguță, una dintre formele de schizofrenie. Asta ca nu cumva să o uit pe mama și, mai ales, să nu uit că într-o zi chiar aș putea să o am și eu. Așa că am schizofrenie nediferențiată care se manifestă ca dracu'. Va trebui să am halucinații, ceea ce nu e chiar o problemă, imaginația mea e atât de bogată și uneori le am și fără imaginație. Trebuie să am idei delirante – nimic greu, le am oricum – limbaj dezorganizat. Ei bine, pe asta trebuie s-o repet. Să trec de la una la alta, să uit cuvinte, idei, poate că uneori ar fi fost bine să am un asemenea limbaj și un creier prăjit bine. Mai rea e catatonia, pentru că trebuie să stau nemișcată și câteva ore. Trebuie să mă apuce așa, din senin, câte o stare din asta. Și mai trebuie să adopt și poziții ciudate, noroc că sunt elastică și nu mă deranjează prea tare, doar partea cu bâțâitul e mai complicată. Și, firește, trebuie să am și stări din alea de blegeală, adică lipsă de voință. Complicat. Va trebui să sar de la una la alta și în același timp s-o conving pe Gina să vorbească cu mine. Dar mă bazam pe faptul că, în cele din urmă, își va da ea drumul la gură dacă nu mă va considera periculoasă.

Mai trebuia să fiu atentă și să nu înghit pastilele. Am făcut ceva exerciții în sensul ăsta. Dacă cumva eram nevoită să o fac trebuia să le vomit imediat. Probabil că aveau să mă treacă mai întâi pe antipsihotice, acesta fiind tratamentul de bază.

Am tresărit când a sunat telefonul și privirea mi s-a mutat automat spre ceasul din perete. Ah, doar o oră și aveam să devin nebună cu acte. Să-mi pună cineva dunga roșie pe buletin.

— `Neața, Mihai!

— Ești pregătită?

— Doar nu mă întrebi serios chestia asta.

— Nu, trec în zece minute să te iau. Ai bagajul și tot ce-ți trebuie?

— Da, inclusiv pila de unghii pentru a deschide toate ușile, și am imitat un râs malefic.

Mihai a tăcut o clipă.

— Da, cred că locul tău, totuși, e acolo.

— Sigur că e, tati.

Am închis înainte de-a avea ocazia să mă ocărască. Serios, nu e nimic de râs, dar cum să treci prin viață fără să faci haz de necaz?

Mi-am dat un ultim retuș și mi-am verificat bagajul. Nu glumisem, am pitit bine pila de unghii exact pentru scopul mărturisit lui Mihai, noroc că el a luat-o ca pe o glumă. Dar în timpul meu catatonic aveam de gând să mă plimb prin spital, că doar nu o să verifice nimeni o nebună care stă în poziții ciudate câteva ore. Nu aveam de gând să mor de plictiseală, ci să-mi bag nasul acolo unde nu-mi fierbea oala.

L-am ridicat pe Fulg de Nea în brațe și i-am sărutat botul și urechile. Nu-i plăcea când făceam asta, așa că mi-a altoit o labă drept în frunte, fără a scoate vreo gheruță. Apoi i l-am înmânat lui Carmen care mă privea cu lacrimi în ochi.

— Dacă ai să pățești ceva?

Soneria a sunat și știam că Mihai deja ajunsese.

— Dacă am să pățesc ceva să ai grijă de pisică. Averea îi rămâne lui, iar tu vei fi tutore legal. Dacă moare înainte de cincisprezece ani, nu mai primești niciun ban.

Carmen s-a înfuriat.

— Ești incorigibilă.

— Firește, am mormăit, în timp ce ea deschidea ușa, oricum nu o să primești nimic, donez totul unei case de

bătrâni unde ți-am rezervat și ție un loc.

Mihai tocmai intra, când Carmen a pus mâna pe mătură și a aruncat-o după mine. Aș fi vrut să râd, dar am rămas serioasă.

— Ați văzut, domnule ofițer, mă agresează. Asta e violență domestică.

Carmen i-a sărutat obrajii lui Mihai și i-a șoptit plăpând:

— Ai grijă de ea, nu e în toate mințile.

Mihai a zâmbit.

— Tocmai de aia o și internez.

— Azi toți aveți chef de glume? s-a enervat Carmen intrând ca un vârtej în bucătărie.

Am ridicat din umeri neputincioasă.

— Niciodată nu a avut simțul umorului.

— Ai fi putut totuși să-i lași niște bani și în cazul în care pisoiul moare mai devreme de cincisprezece ani, să i se facă o autopsie, poate nu-l ucide ea.

— Hei, nu-i frumos să tragi cu urechea.

— Sigur că nu e, dar nu mă pot abține.

Mihai mi-a luat bagajul, iar eu m-am uitat încă o dată prin casă. Avea să-mi lipsească patul meu, pisica, ba chiar și Carmen. Roșcata mea a ieșit din bucătărie și m-a rugat să am grijă. I-am promis că așa voi face, apoi am închis ușa în urma mea și am chemat liftul.

— Auzi, tată?

Mihai a ridicat apatic din sprâncene.

— Nu întinde coarda.

— Tocmai am văzut-o pe mama trecând pe coridor.

Mihai și-a dat ochii peste cap.

— Da, locul tău e acolo.

— Vrejul ăla mare l-ai văzut?

Și așa l-am disperat până la porțile spitalului.

OSPICIUL IX

Camera în care au mutat-o era mai mare, mai luminoasă, avea două paturi și două birouri și o baie proprie cu un wc așa cum se cuvine și un duș micuț. Oricum, mult mai bine decât să meargă la dușurile comune. O anunțaseră de dimineață că un domn foarte bogat își internează fiica și ar dori să nu stea singură în cameră pentru că uneori stă nemișcată cu orele, iar lui îi e teamă să nu moară așa.

Gina nu a avut nimic împotrivă. Nu o speria moartea, iar dacă tipa cea nouă era tăcută și nemișcată cu atât mai bine. În plus îi dăruise și rezerva aceasta minunată, unde avea chiar și o noptieră, nu că i-ar fi folosit la ceva ținând cont că hainele și obiectele personale erau ținute într-un fel de dulap comun, iar fiecare obiect era etichetat pentru a ști cui aparține.

Sigur că dacă Gina ar fi fost o sinucigașă, ar fi reușit să se spânzure cu furtunul de la duș, dar presupunea că Simion nu crezuse că avea să încerce așa ceva și chiar dacă ar fi făcut-o, lui nu-i păsa.

La ora unsprezece și douăzeci de minute, după cum arăta ceasul din hol, un bătrân a pășit timid alături de o femeie frumoasă, brunetă, înaltă, cu privire pierdută, și de Andra. Asistenta i-a zâmbit și a salutat-o fluturându-și mâna. Apoi s-a apropiat și a șoptit cu blândețe:

— Aceasta este noua ta colegă, se numește Diana.

Gina a salutat dintr-o mișcare a capului, însă Diana nu a făcut niciun gest. Tatăl pacientei s-a scuzat repede.

— Până se obișnuiește.

Gina nu a spus nimic. Din partea ei putea la fel de bine să rămână mută, să se facă ghem în marginea patului și să putrezească acolo. Cu toate astea îi părea rău de ea, dar nici nu avea de gând să poarte discuții interminabile doar de dragul de-a nu se plictisi. Oricum ea nu se plictisea niciodată. Mintea Ginei era într-o călătorie continuă și rareori revenea la ospiciu.

Andra i-a prezentat Dianei camera sub privirile cercetătoare ale tatălui și ale Ginei. Femeia părea să nu aibă nicio reacție. Gina avea impresia că dacă ar fi pus-o într-un coteț plin de găinaț, pentru ea ar fi fost același

lucru. Femeia s-a așezat pe patul din stânga și și-a priponit privirea spre fereastră. De acolo se vedeau copacii seculari, băncile și nebunii care își făceau plimbarea dinainte de prânz.

— Poate că azi ar fi mai bine să mănânce în cameră, i s-a adresat Andra lui Mihai.

Mihai a refuzat din privire. Gina putea să-și dea seama de asta. Nu studiase niciodată limbajul trupului, dar pentru ea era aproape înnăscută această percepție. Desigur, erau și momente în care dădea greș, dar destul de puține și mai mult pentru că nu le acorda atenția cuvenită.

Andra l-a tras deoparte pe tatăl noii paciente lăsând-o astfel pe Gina în afara discuției, dar, până la urmă, ea nu era suficient de curioasă pentru a ști ce se întâmplă de fapt. A intrat în cameră și și-a studiat noua colegă. Aceasta continua să privească fix spre ceva anume. Nu-și dădea seama dacă pomii erau cei care-i atrăgeau privirea sau pacienții care se plimbau de colo-colo fără un scop anume.

A privit-o fix preț de mai multe minute, pentru că știa că atunci când faci lucrul celălalt începe să se simtă deranjat, dar pe Diana părea să nu o deranjeze, de parcă ea nici n-ar fi fost acolo. Continua să o fixeze când Andra și bătrânul au invadat din nou spațiul.

— Gina, i s-a adresat asistenta, știu că preferi să iei prânzul în cameră, dar doar pentru astăzi te-ai supăra dacă ai merge cu Diana în sala de mese?

Femeia aceea tot nu se mișca, de parcă nici nu auzea, nici nu simțea și poate, Dumnezeu știe, nici nu vedea.

— Și cum o s-o luăm de acolo? Stă așa de când a venit.

— Nicio grijă, i s-a adresat cu durere în glas tatăl, va merge.

Gina dădu plictisită din umeri.

— În fine, dacă ziceți voi, n-am nimic împotrivă să mănânc cu toți ceilalți. Dar de ce ea nu poate mânca aici?

— E mai delicat, a explicat Andra. Trebuie s-o învățăm pe Diana să se integreze.

Roșcata a studiat-o din nou. Integrare pe dracu', femeia aia era o moartă vie, nu avea să se integreze în veci. Dar nici nu dorea să se contrazică cu asistenta. Măcar pe ea o plăcea și dacă așa considera tac-su, cine

era ea să se opună? Măcar de-ar fi avut și ea un tată care să vină s-o vadă… Sigur, avea unul, dar nu părea să-i pese prea tare, pentru că de mamă nici nu-și punea problema.

— Da, a mârâit Gina, s-o integrăm.

Andra a părut mulțumită, dar bătrânul a privit-o într-un fel care i-a displăcut. Probabil că simțea că se ia de „fetița" lui, ceea ce nu era în intenția ei, cu siguranță. Așa că a încercat să aplaneze orice s-ar fi putut dovedi a deveni un conflict mai târziu.

— O să am grijă să fie bine, chiar dacă nu sunt sigură că asta intră în sarcina mea, dar cel puțin o să merg cu ea la masă și în parc și o să mă asigur că va fi în siguranță.

Chipul bătrânului s-a destins, ba chiar s-a repezit spre ea și i-a sărutat ambii obraji, ceea ce a uimit-o, dar i-a dat și un sentiment de bine. Până la urmă cineva își punea baza în ea că va avea grijă de o persoană reală, rigidă, desigur, dar reală. Nimeni nu-i mai acordase încrederea asta până atunci.

În același timp Lala voia să râdă, nu știa că Mihai poate fi un actor atât de bun.

Și-au luat la revedere. Bătrânul a sărutat creștetul fetei lui, dar ea nu a reacționat nici de data asta. Apoi i s-a adresat Ginei conspirativ.

— Să nu te sperii, uneori începe să vorbească din senin și spune că vede tot felul de lucruri. Are halucinații cu ochii deschiși.

— Cine nu le are? a șoptit femeia.

Bărbatul părea că nu dăduse nicio importanță acestei remarci, dar atât el, cât și presupusa fiică au „înregistrat" ca pe bandă.

După ce bătrânul a plecat, Andra a mai rămas o clipă.

— Diana e o pacientă mai specială. Dacă îți face probleme, apeși butonul de panică.

— Și dacă-i fac eu ei?

Asistenta a zâmbit.

— Să sperăm că va înțelege să facă același lucru, dacă nu…

Au râs amândouă complice.

„Blonda asta se pricepe", gândi Iolanda. „O joacă așa cum face pisica cu ghemul, o să fie un sejur al dracului de interesant".

Andra a plecat și ușa s-a închis în urma ei. Gina nu avea de gând să stea să o fixeze pe colega ei până la ora prânzului, așa că s-a așezat la birou, a deschis caietul de muzică și a început să compună. Își dorise de mult să facă asta, dar în casa aia nu a avut niciodată curaj. Acum avea.

CU LALA LA PSIHIATRU IV

Fieraru râdea cu lacrimi. Nu l-am mai văzut niciodată atât de binedispus și asta pe baza suferinței mele povestită cu o doză nebună de aroganță.

— Lala, nu m-am gândit niciodată că vei putea juca un rol atât de greu!

M-am întins în fotoliu. Mă dureau mâinile, picioarele, capul, de la atâta stat în cele două poziții. Eram acolo de doar două zile și membrele mele deveniseră un fel de crăci suspendate într-un copac unde nu adia niciodată vântul.

— Da, nu puteau să se gândească la o boală mai puțin chinuitoare. După ce ies de aici mă angajez contorsionist la circ.

— Am auzit că nu se câștigă cine știe ce, a spus doctorul amuzat.

— Cui îi pasă de bani, experiența este totul!

Aveam două ore la dispoziție cu doctorul meu care venea de trei ori pe săptămână pentru ședințele personale. În cele din urmă trebuia să accept să vorbesc și cu nesuferitul de Simion, noroc că tocmai atunci mă apucau stările alea de înțepenire totală. Înainte să ajungă la mine, Simion l-a abordat pe Fieraru întrebându-l cum dracului poate suporta un om care nu spune nimic.

— I-am spus că vorbești uneori, dacă ieși din lumea ta.

— Asta înseamnă că o să-mi dea târcoale până o să-i spun ceva, am replicat.

— Sunt convins că nu va fi nimic frumos.

Și eu eram absolut sigură de lucrul ăsta.

— Dar spune-mi, cum ți se pare, crezi că te poți acomoda?

Mi-am trosnit degetele pentru că simțeam durere.

— Nu știu, au trecut doar două zile, când vii data viitoare îți pot spune mai multe. Azi am de gând să gânguresc ceva cu Gina, dar, momentan, numai cu ea.

— Ți-am explicat că te expui unui risc. Trăind printre ei poți deveni emotivă, mai ales că mama ta se află în aceeași situație ca oamenii aceștia.

Am ridicat din sprânceană sigură pe mine.

— Fii serios, nu mă mai emoționează multe lucruri, iar ăsta… numai eu știu prin câte astfel de stări am trecut, nici pentru mine nu am devenit emotivă.

— Una e să te crezi tare, domnișoară, alta e să fii cu adevărat.

Da, în felul lui avea dreptate. Avusesem momentele mele în care tăria mă părăsise, dar acum o simțeam cum revine. Vechea Lala se întorcea, doar că el încă nu era pregătit să vadă lucrul ăsta.

— Sensibilitatea aceea emoțională începe să plece, doctore, cred că simți și tu asta, dar încă nu vrei să accepți.

A oftat.

— Da, poate că ai dreptate. Cred că Iolanda, Lala, revine la vechea ei viață, dar aș prefera să nu te întorci cu totul la trecutul tău.

Am zâmbit amar, știam exact la ce se referă.

— Nu, doctore, nu-ți fă griji. Gata cu aventurile de-o noapte, cu bețiile și drogurile. Vreau să redevin omul care am fost, cu mai puțină milă, mai mult curaj, mai multă siguranță de sine. Dar nu vreau să redevin din nou fără suflet. Lucrurile alea nu au făcut decât să mă tragă într-o negură a furiei dusă la extrem. Am omorât oameni, doar știi, din cauza asta. Nu vreau să ajung din nou acolo. Adică nu promit că nu o să mai omor pe nimeni, dar numai dacă nu am de ales. Am învățat că e mai bine să previi și să aplanezi decât să tragi și apoi să pui întrebări.

Părea mulțumit de ceea ce auzise și știa că spun adevărul.

— Bine, până una alta, draga mea, Mihai m-a rugat să te învăț câteva trucuri.

— Facem magie? am râs eu.

— Se poate spune și așa. De ce crezi că ai două ore cu mine?

M-am scărpinat în creștetul capului neștiutoare. Adevărul e că nici măcar nu mă întrebasem. Și trei ședințe pe săptămână? Bine, astea mi se păreau oarecum logice, nu trebuia să înnebunesc mai mult decât eram deja, dar ședințele țineau de obicei doar o oră.

— Te rog, uimește-mă!

— Pentru că îți voi preda.

— Ah, școala la domiciliu.

— În folosul tău.

— Școala se presupune a fi mereu în folosul elevului.

— Corect, dar nu toți elevii învață sinergologie.

Am scos limba de un cot.

— Hei, am mai citit din astea…

— Una e să le citești, alta e să le aplici.

— Mda, acum o să învăț să le citesc gândurile oamenilor?

El s-a ridicat și mi-a atins ușor mâna.

— Draga mea, acum vei învăța cum să le studiezi mișcările corpului pentru a le citi gândurile.

— Abia aștept, am spus fără pic de entuziasm. Dar, dacă ai fi tu și m-ai vedea stând ore în șir într-o poziție, fără să reacționez în niciun fel, ce ai citi?

— Microgesturile există chiar și așa, când boala e inexistentă. Să sperăm doar că domnul Simion nu știe prea multe despre această artă.

— Am putea spera și că va muri, dar e doar o speranță.

A râs cu poftă.

— Atunci o să începem cu asta, draga mea domnișoară. Te voi învăța cum să-ți controlezi microgesturile.

— Așa au devenit unii soldați universali.

— Lala, întotdeauna ai replică pentru orice.

— Ai fi uimit să afli de câte ori am rămas fără.

M-a privit cu un fel de a spune „fii serioasă, asta nu ți s-a întâmplat ție”, dar greșea.

CRIMINALISTICĂ VI

Paul se simțea stânjenit de la un timp, de la acel timp, în prezența lui Mihai Iordache, dar indiferent de sentimentele sale îi promisese că îi va spune imediat ce avea să afle ceva. Avusese noroc și știa asta, altfel le-ar fi luat luni de zile. Oasele alea ar fi trebuit să treacă prin fel de fel de mâini ale unor specialiști care până la urmă, destul de posibil, nu ar fi aflat mare lucru. Dar omul a fost cercetat pentru crimă, așa că i se prelevaseră amprentele și ADN-ul, nu că ar fi avut ce face cu amprentele, dar ADN-ul a fost esențial. Noroc că tehnologia avansase și specialiștii, cel puțin ai lor, chiar își făceau munca așa cum trebuie.

Și-a șters fruntea cu mâneca. Era al dracului de cald și hainele de in i se lipiseră de corp. Să-i mai crezi pe marii specialiști că în in nu transpiri! Poate că la alții funcționa, dar dogoarea din ziua aceea și umiditatea îi dăduseră mari bătăi de cap. Din cauza căldurii era somnolent și nu se putea concentra, dar în biroul lui Mihai, chiar dacă părea că trecuseră turcii, cel puțin era aer condiționat. Nici acela nu prea făcea față temperaturilor care aproape atingeau patruzeci de grade, dar tot era o boare de aer rece care îl revigora.

Și-a strâns din nou părul cu ambele mâini legându-l cu un elastic negru. De când cu căldura insuportabilă, nici părul nu mai voia să stea legat. Stătea pe scaunul mic, în fața lui Mihai, aducând cu el doar un raport verbal, cel scris încă nu fusese completat, mai erau date de aflat și mai era de scormonit prin pământ pentru a mai descoperi și alte părți ale trupului.

Mihai nu părea prea vesel, dar nici indispus cum era el de obicei. De data asta avea o mimică indiferentă. Poate din cauza căldurii, gândi Paul care își dorea cu disperare să dispară pe o insulă unde să poată înota toată ziua.

— S-a mișcat repede omul ăla specializat în insecte, a constatat Mihai.

Paul nu avea chef să-i spună că un entomolog e mai mult de atât. Stabilește cauza morții cu ajutorul insectelor, frunzelor și altor chestii care mai mișună prin pământ.

Până și pământul îi dă indicii despre duritate și alte asemenea.

— A fost noroc, omul a fost cercetat pentru crimă așa că i s-a prelevat ADN-ul.

— Ador norocul, e ceva ce mi-a lipsit toată viața.

Paul s-a gândit cu amărăciune că nu e singurul care simte lucrul ăsta, dar nu avea de gând s-o spună.

— Se numește Marian Bogdan Stănilă…

— Așadar și prin urmare Gina avea dreptate.

— Are, îl corectă Paul. Da, așa este. După studiul entomologului pare să corespundă perioada morții. Patologul a fost și el de acord, acum oasele au fost trimise la cromatografie, dar oricum au reușit să ia o mostră de ADN pe care am găsit-o și am comparat-o. Așa am aflat că a fost cercetat pentru uciderea unei localnice.

Paul s-a scărpinat în vârful nasului.

— A fost achitat?

— S-a găsit criminalul.

— Altceva mai știi despre el?

Paul și-a șters din nou broboanele de sudoare de pe frunte înainte să răspundă.

— Da, a fost căsătorit cu Maria Cristina Stănilă, care s-a sinucis la puțin timp după dispariția lui. Se pare că s-a spânzurat. Aveau o fetiță care a fost înfiată de o familie din Belgia. Singura rudă în viață a bărbatului este mama. Trăiește izolată în Domnești și nu a depus niciodată plângere pentru dispariția fiului. Lumea spune că de când i-a murit soțul de cancer, s-a izolat de toată lumea și fiul nu și l-a mai văzut de la optsprezece ani.

— Da, a mormăit Mihai părând absent. Va trebui să merg totuși să vorbesc cu ea.

Paul s-a mirat și a dat glas curiozității.

— Să te duci tu?

Mihai nu l-a privit.

— Dar cine? Secția asta e tot mai plină de incompetenți, acum sunt nevoit să ies și pe teren.

— Pot s-o fac eu dacă vrei, oricum locuiesc în zonă.

— Putem merge împreună, s-a încăpățânat Mihai.

Lui Paul îi era indiferent. Nu prea văzuse la viața lui șefi ieșind pe teren decât pentru cazuri cu adevărat grave, dar Mihai i-a spulberat întrebările fără sens.

— În plus familia Gros stă lângă pădure, nu? Altă casă izolată. Mi-ar plăcea să le fac o vizită în calitate de

tată al fetei care împarte camera cu a lor. Nu pot fi îngrijorat?

— Și eu cine ar trebui să fiu în cazul ăsta?

— Reprezentantul legii, desigur, doar trebuie să fii convins că fiica lor nu va încerca s-o omoare pe a mea, ținând cont că a declarat cu gura ei că și-a ucis iubitul.

— Apropo de asta. Se pare că e adevărat. Marian chiar trăia cu Gina și avea de gând să-și lase soția. Poate chiar nevastă-sa i-a făcut felul apoi și-a luat viața.

— Mda, dar oamenii ăștia nu au și ei vecini?

Lui Paul aproape că i s-a pus un nod în gât, parcă toată lumea în povestea asta trăia în locuri izolate.

— Nu. Casa lor e la aproape zece kilometri de Mozăceni, aproape pe câmp, lângă ei e doar un cimitir și morții nu prea vor să spună lucruri.

— I-ai întrebat tu?

Paul și-a încrețit buzele.

— Dacă ăsta e modul tău de-a mă întreba dacă am fost să văd proprietatea, ei bine, nu, nu am fost, doar am analizat adresa.

— Și atunci spânzurata cum a fost descoperită?

— Fiica lor a alergat până la cea mai apropiată biserică, la vreo trei kilometri. Urla, plângea, dar nu putea spune ce s-a întâmplat, era prea mică. Preotul a recunoscut-o pentru că mama ei o ducea deseori duminica la slujbă, așa că a dus-o acasă și pac.

Era un „pac” pe care Mihai nu-l plăcea. Prea simplu, prea fără să-și pună nimeni întrebări. Oare nu și-a pus nimeni problema unde a dispărut bărbatul moartei? Sau dacă și-au pus-o, nu i-au dat importanță? Sigur, exista și varianta ca o grămadă de oameni să creadă că el a fugit cu alta și a părăsit femeia și copilul. Prea multe necunoscute. Dar Mihai era aproape convins de un lucru: Gina Gros nu l-a ucis pe bărbatul acela, însă știa cine a făcut-o.

IOLANDA V

Prima mea întâlnire cu Marius Gibon nu a fost prea plăcută, dar promisiunea pe care mi-o făcusem că nu o să mai am relații pasagere, totuși, în capul meu, a fost spulberată. Nu e un bărbat urât, din contră, cicatricea lui mă intrigă, dar e cam din topor, cam neşlefuit. Cu toate astea, pare că știe ceva despre criminalistică și mai ales despre cazurile sub acoperire.

Era prima oară când ieșeam în parcul „închisorii". Gina a venit cu mine, dar și-a adus și instrumentele de pictură. Îmi tot explica de două zile că deși nu are habar să deseneze, treaba asta o liniștește. S-a așezat mai departe de mine, în iarbă. Și-a pus lucrurile într-o ordine enervantă și și-a început treaba fără să-mi mai dea importanță, oricum nu scoteam prea multe cuvinte, așa că s-o fi gândit că nu are rost să mă sâcâie aiurea.

Stăteam pe bancă sub unul dintre copacii mari. Câteva raze fierbinți reușeau să străbată frunzișul des și să mi se oprească pe coapse și mâini. Le studiam cu atenția unui nebun, cu toate că nu asta voiam să fac. Cine știe, poate îmi intrasem prea bine în rol. În același timp mă gândeam că și eu aş vrea să pictez și o invidiam oarecum pe Gina. Trebuia să-l întreb pe Fieraru dacă nu ar fi fost bine să-i recomande directorului să particip la ora de pictură.

Afundată în nimicul meu m-am trezit cu gardianul așezându-se lângă mine. Știam cine e. Îi știam tot dosarul, chiar și ce a supt de la mă-sa, așa că n-am reacționat. Dacă ne-ar fi privit cineva de la ferestrele mari ale stabilimentului oricum ar fi părut suspect.

— Ești bou? am întrebat printre dinți.

— O, stai calmă, sunt toți la ședință și, până la urmă, nu mi-a interzis nimeni să stau pe bancă lângă pacienți.

Aș fi vrut să-i ard una, dar, din păcate, nu mă puteam purta așa.

— Am vești să-ți transmit. Mortul există cu identitate cu tot.

Că mortul exista deja știam, nu trăiam pe sub pământ, dar despre identitatea lui nu aflasem încă nimic.

I-am aruncat o privire rapidă și atunci l-am văzut mai bine. Pot spune că m-am udat. Arăta bine bestia și, în plus, părea a fi un băiat cu adevărat rău. Mi-am dat o palmă mintală și mi-am mutat privirea în față asupra Ginei. M-am mustrat singură. Înnebuneam. Cum vedeam un mascul potent, cum mi-o lua cealaltă minte razna. Am tras aer în piept și m-am calmat. Trebuia să fiu nebună și fără libido.

— Zi repede și șterge-o.

— Da, amabilitatea ta e proverbială. Mă mir că au încercat să te ucidă.

Ironic, bun. Îmi plac ăștia ironici, dar nu și cei care-mi amintesc de nerodul de Blid. De omul căruia îi purtam copilul în pântec în momentul în care mi-a tras un glonț în scăfârlie. Omul alături de care am lucrat zi de zi timp de șase ani. Dracu' să-i ia pe oameni că nu îi poți cunoaște niciodată, iar ăștia tăcuți sunt cei mai periculoși. În momentul ăla în mine s-a trezit din nou furia aia oarbă. Cea pe care o aveam dinainte de-a fi împușcată, paralizată și amnezică. Cea pe care acum mi-o aminteam atât de bine. Furia care mă făcuse să devin alcoolică și să urăsc tot ce mișcă în jurul meu. Trebuia să scap de ea. Știam că vor mai fi momente în care oamenii îmi vor aminti de acea parte a vieții mele, iar eu trebuia să învăț să controlez asta. Mi-am notat mintal să-i spun toate astea psihiatrului meu. Trebuia să mă scape dracului de trauma asta, de ceea ce am fost eu înainte.

— Drăguț, am spus printre buze, ca un ventriloc ce avea să explodeze.

— Scuze, a spus el fâstâcindu-se, a fost o prostie.

— Las-o baltă, spune-mi ce ți-a transmis Mihai.

Își frământa mâinile, se vedea că-i pare rău pentru ce-i ieșise pe gură, dar, până la urmă, era și vina mea. Știam că la un moment dat cineva o va spune – și nu va fi doar unul.

— Hei, am șoptit, e în regulă. Sunt o scârbă, dar a încercat să mă omoare pentru că nu mă mai culcam cu el. Îi plăcea că sunt scârbă.

A schițat un zâmbet dar se vedea că, dacă ar fi putut, ar fi râs cu gura până la urechi. S-a destins în cele din urmă și mi-a povestit cât a putut de repede despre cel care-i fusese iubit Ginei. Cum nimeni nu-i raportase dispariția, nici măcar mama lui, și cum Mihai crede că nu Gina e criminalul, dar că îi cunoaște identitatea.

Am rămas o clipă pe gânduri, lovită, parcă, de vorbele lui. Și eu mă gândisem de câteva ori la faptul că nimeni nu raportase în șase ani nicio dispariție. Bine, în România nu e chiar ciudat. Nici dacă propria ta mamă nu-ți simțea lipsa nu-i ceva ieșit din comun. Trăim în țara în care nu ne simțim nici propria noastră lipsă, dar pe a altora? Presupun că dacă mama ar dispărea peste noapte din azil și nu m-ar anunța nimeni, aș mai afla peste vreo zece ani dacă mi-aș aminti s-o vizitez, dar nu cred că m-aș da de-a dura pentru a o căuta. Așa suntem noi, reci și fără amintirea celorlalți.

— Mda, am murmurat. E cam ciudat ca din două mii nouă să nu-ți dai seama că un om nu mai e.

— Pare că nu e. Trăiau izolați, iar cei care i-au înmormântat soția or fi crezut că omul a fugit cu o altă femeie. Se spune că era un tip atrăgător.

Mi-am fixat privirea spre Gina.

— Da, și nici ea nu e de lăsat.

Gibon m-a bătut ușor pe umăr în semn de aprobare și s-a făcut nevăzut printre pacienți. Eu am rămas acolo cu alte gânduri în minte. Crimă, sex, crimă, sex, sex, sex. Ok, doar crimă. Să mă concentrez pe nenorocita de crimă. Cineva l-a ucis pe bărbatul ăla poate tocmai pentru că trăia cu Gina, iar ea și-a reprimat amintirea. Și într-o bună zi, când s-a trezit cât de cât la realitate, Gina ori s-a convins că ea a făcut-o, ori juca un rol pentru a demasca criminalul. Oricum ar fi fost, Gina nu era ceea ce voia să pară și nu era nevoie de prea multă sinergologie din aia pentru a-ți da seama. Gina pregătea ceva, iar eu simțeam.

CRIMINALISTICĂ VII

Bărbatul era în curte, părea să se fi așezat deasupra unui butoi, doar că o făcuse invers. Apoi mâinile lui s-au mișcat spasmodic, a tresărit, s-a ridicat și a gângurit ceva numai de el înțeles. Era înalt, puțin aplecat de spate, poate după o viață de muncă sau din pricina unei dureri care nu-i dădea pace. Era și slab ca un par sau, mai degrabă, ca un cadavru ambulant. Avea degetele osoase, iar părul îl părăsise cu desăvârșire. Când s-a întors, Mihai a constatat că și pomeții lui arătau ca ai unui cadavru, iar ochii îi erau înfundați în cap, lăsând să atârne niște cearcăne grele. Paul aproape că a făcut un pas în spate. Nu-i plăcuseră niciodată filmele cu zombie chiar dacă Lala se uita tot timpul „din plictiseală”, spunea ea. Iar el nu fusese niciodată capabil, cum să te uiți la un asemenea film din plictiseală, când există comedii sau, de ce nu, ceva desene animate?

Mihai, în schimb, a făcut un pas în față, i-a întins mâna obligându-l pe bărbat să procedeze la fel.

— Daniel Știrbei, s-a prezentat el, cu o siguranță pe care Paul nu i-o mai văzuse până atunci.

Era clar că bărbatului nu-i spunea nimic acest nume, dar a bolborosit:

— Presupun că știți deja cine sunt eu.

Mihai avea o moacă atât de tristă, de puteai să juri că încă de dimineață își îngropase cea mai dragă ființă din lume. S-a întors jumătate spre Paul, cealaltă jumătate ținându-l sub observație pe Traian Gros.

— Da, prin intermediul polițistului de acolo știu cine sunteți. Doamna e acasă?

Gros aproape că a tresărit când a auzit de Maria, soția lui, apoi chipul parcă i s-a ușurat de o povară.

— Nu, la ora asta nu e niciodată acasă.

Păcat, a murmurat Mihai, dar în sinea lui chiar se bucura, știa că femeia îi va dejuca planurile și îl va face și pe soț să tacă.

— Vă pot ajuta cu ceva? s-a interesat mult mai relaxat tatăl Ginei.

Paul a intervenit și el, i se părea normal ca brațul lung, în fine, nu atât de lung cât al lui Gros, al legii să se

bage în seamă.

— Domnul este tatăl unei paciente de la ospiciu, a spus el, făcându-l pe bărbat să se cutremure.

Gros și-a împreunat sprâncenele părând să nu-i placă deloc cum devia discuția.

— Și ce treabă are asta cu mine?

— Știți… vru Paul să spună, dar nu a mai apucat. Mihai s-a chinuit să-și pună brațul pe după umerii bătrânului Gros și să-l îndepărteze de urechile curioase ale SRI-stului.

— Fiica mea stă în aceeași cameră cu a dumneavoastră și, dacă nu vă supărați prea rău, am auzit niște zvonuri și îmi fac griji pentru Diana, fiindcă ea suferă de o formă de schizofrenie destul de ciudată dar, în același timp e inofensivă. Uneori rămâne în aceeași poziție cu orele, iar asta o face vulnerabilă.

Bărbatul a înțeles imediat unde bate celălalt. A oftat neajutorat și l-a privit în ochi, părea să-i pară sincer rău pentru el și fiica acestuia, Diana.

— Vă întrebați dacă nu cumva Gina ar putea s-o ucidă sau să-i facă rău.

Mihai s-a chinuit să pară încurcat, intimidat și rușinat că îi dăduse de înțeles un asemenea lucru.

— Da, a spus cu jumătate de gură.

— Nu ar putea s-o facă, a spus sigur pe sine omul. Fătuca aia nu a omorât niciodată pe nimeni. A spus nerozia asta doar pentru a fugi de maică-sa. Nici măcar n-aș putea spune că nu o înțeleg. Am ținut-o întreaga viață aici, închisă. Cred că la un moment dat a avut o aventură cu Marian ăla de l-am angajat să mă ajute prin curte, dar băiatul avea și alte femei. Când n-a mai apărut am fost sigur că ori a fugit cu vreuna, ori s-a întors acasă la nevastă-sa și la fată. Apoi aflu că nevastă-sa s-a sinucis. Dar Gina nu e în stare să omoare nici o muscă. Nu a vorbit niciodată despre el, dar o simțeam că suferă pentru că el nu se mai întoarce. Dacă ar fi fost după mine… merita și ea o viață normală.

S-a așezat pe butoiul pe care tocmai încerca să-l repare. Paul s-a apropiat ușor în spatele lui Mihai.

— Am șaptezeci și opt de ani și am intentat acțiunea de divorț. Poate veți spune că sunt nebun, dar am stat cu ea doar pentru Gina, trebuia s-o apăr. Dar ar fi trebuit să am curaj și să o las să fugă. Am fost paznicul ei întreaga viață, nici măcar nu sunt tatăl natural.

Dintr-un motiv oarecare Mihai se așteptase la asta, dar Paul aproape că a rămas fără suflare.

— Și Gina știe? s-a băgat repede în seamă Paul, chiar înainte ca Mihai să-i tragă un cot în coaste.

Bărbatul nu a răspuns. Oricum era evident. Fata nu știa. Nu știuse niciodată.

— Eu n-am avut părinți, a spus el. Am fost crescut la orfelinat. Când Maria mi-a propus să ne căsătorim am crezut că l-am prins pe Dumnezeu de călcâi, dar de fapt am prins iadul de coadă. M-a luat ca să-i păzesc fiica când ea era la muncă sau mai cine știe pe unde. Nu mi-a vorbit niciodată despre familia ei, dar chiar și așa, izolat, zvonuri tot am mai auzit despre mama ei care era nebună și o abuza. Mai mult nu știu, dar cineva tot trebuie să-și amintească. Aici mereu a fost ceva necurat.

— Gina a fost abuzată de mama ei? s-a simțit Paul dator să întrebe.

Bărbatul nu a răspuns, în schimb a început să-și frece mâinile cu frenezie.

— Nu știu, nu sunt convins. Uneori cred că da, alteori nu știu ce să spun. N-am văzut și n-am auzit niciodată nimic.

— Credeți, deci, a întors Mihai vorba, că fiica mea e în siguranță.

Bărbatului aproape că i-a revenit culoarea în obraji.

— Sunt sigur de asta.

Când s-au urcat în mașină, Paul părea nervos.

— De ce nu m-ai lăsat să-l iau la întrebări?

— Pentru că nu vreau să-l sperii. În plus, are dreptate: aici, în casa asta, pe „moșia” asta, s-a întâmplat ceva la un moment dat. Și am om care se ocupă de asta.

— Cine, dacă nu sunt indiscret?

— Ești. Iar eu trebuie să-l sun pe doctorul Fieraru să-i dau informațiile. Peste două ore se întâlnește cu Diana, a spus el apăsat, de parcă ar fi vrut să înfigă cuțitul în inima lui Paul.

IOLANDA VI

Stau în poziție lotus cu privirea ațintită spre Gina. Psihiatrul m-a învățat să-i urmăresc mâinile, unde și le duce, în ce poziții și mai ales ce face cu ele pe față. Dacă aș fi preferat poziția misionarului sunt chiar o perversă nenorocită? Nu-mi permit gândul ăsta doar pentru că mușchii feței mi se pot mișca, pupilele se pot dilata și mai știu eu ce se poate întâmpla. Și, din câte am dedus, Simion nu era chiar un retardat, m-ar fi prins dacă aș fi început să gândesc ceva pur sexual, animalic, diabolic… iar o iau de la capăt…

Nu știu de ce îmi plac băieții răi, cu toate că am fost și cu câțiva buni, dar parcă nu-mi ofereau adrenalină. După câtă am avut în ultimul an – la adrenalină mă refer – eu tot nu mă potolesc. Totuși, caracterul nu se schimbă. Acum nu înțeleg ce vină am eu că Gibon e al dracului de sexy și i-aș linge cicatricea aia de pe față cu… Ok, mă potolesc. Gina se ridică de la birou și mă ațintește. Face asta cam de zece ori pe zi, asta doar când decid să stau ca o statuie, atunci când îi spun baliverne nu mai par interesantă pentru ea.

Mâinile îi atârnă pe lângă corp, dar nu pare încordată, din contră. S-ar apropia dar îi e teamă că nebuna face „bau”. Și aș face, dar nu mi se permite. Mihai m-ar ucide și n-aș vrea să mor într-un ospiciu.

Continuă să mă privească și să mă adulmece. Fieraru mi-a spus că mirosul e cel mai vechi simț al omului, iar el e cel mai bine corelat de creier. Iar femeia din fața mea, cât făcea ea pe naiva, avea o grămadă de materie cenușie.

N-am clipit, nu m-am mișcat. Poate că lunile alea de paralizie m-au ajutat într-un fel să-mi pregătesc trupul pentru așa ceva. Și nu vreau să vă povestesc că aveam o mâncărime îngrozitoare fix în talpă. Dar eram un călugăr budist, nu am voie nici să respir. Ba da, asta o fac, dar încet și regulat. Uneori închid brusc ochii și le dau tuturor senzația că dorm. Șmecheria asta am învățat-o într-o misiune mai veche. Și, oricum, e benefică atunci când nu vrei să faci sex. Gândul la sex mă omoară. Parcă aș fi bărbat.

S-a dat stingerea. Andra și-a făcut tura de seară și ne-a urat noapte bună. În sfârșit Gina s-a băgat în pat, a luat, de bună voie, un pumn de somnifere și a adormit ca un cal. M-am relaxat și eu. Stăteam așa de vreo trei ore și mușchii mei începeau să resimtă o oarecare oboseală. Tocmai atunci ușa s-a crăpat ușor. Lumina de pe hol a pătruns firavă lăsând o dungă galbenă pe pavimentul gri. Mi-am ridicat privirea și mi-am dezmorțit picioarele. Nu mă puteam ridica brusc, dar mâna aceea puternică a venit imediat în întâmpinarea mea.

Fir'ar să fie, Gibon avea să-mi distragă atenția de la misiune.

— Mergem să facem o plimbare, mi-a șoptit el.

Cred că toți feromonii mei au început să plutească, dar am încercat să par relaxată și să nu fac nimic cu mâinile care să-mi trădeze excitarea. Lecțiile alea de sinergologie erau și ele utile la ceva. Pentru mine, pentru că pe Gina tot nu știam să o citesc. Bine, nu cred că știam să citesc pe nimeni din punctul ăsta de vedere. Mi se părea totul destul de fantasmagoric.

Gibon m-a ajutat să merg până într-o încăpere plină de aparate sportive.

— O partidă de sex aici mi se pare cam dureroasă, mi-a scăpat.

Bărbatul m-a privit oarecum surprins, dar și-a revenit repede. Firește, știa despre mine. Reputația mea de nebună cu gură mare. Pentru el era ca și cum nu aș fi spus-o niciodată.

— Am primit ordin să faci mișcare și în afara orelor de recuperare fizică. Dacă nu voi fi pe aproape…

— Plictisitor, am spus, ridicându-mă pe bicicletă și începând să pedalez. Dacă mi-ați da un pistol nu ar fi nevoie să-mi mai folosesc pumnii. I-am chinuit destul în cealaltă viață a mea.

El a ridicat din umeri nevinovat.

— Din partea mea femeile nu ar trebui să împartă pumni. Dar domnul Iordache nu pare a fi de acord.

Da, „domnul Iordache" și-o amintea pe acea Lala. Chiar și Lala și-o amintea pe acea Lala. Culmea e că Iolanda voia ca Lala să revină, dar mai stilizată, totuși.

— Da, am spus sec, femeile ar trebui să stea la cratiță și să crească prunci.

— N-am spus asta, s-a bosumflat el.

Am continuat să pedalez, apoi am trecut la aparatul pentru picioare. Acolo știam că nu trebuie să forțez, coloana mea era încă șubredă.

Gibon s-a așezat pe un covoraș verde și privea în altă parte. Pentru un timp între noi s-a lăsat liniștea, apoi a rostit cu voce scăzută:

— Câți ai omorât, de fapt?

Ok, tipul nu avea niciun gând să mă agațe. Îi era frică de mine, chiar și în starea în care eram. M-am oprit și mi-am șters transpirația cu un prosop pe care el mi-l adusese.

— Nu știu, prietene, nu am notat în vreun carnețel cu „cei morți" și „cei vii".

— Dar de ce ai făcut-o?

Începea să mă enerveze.

— Tu de ce te-ai lăsat mituit?

A înghețat ca o apă curgătoare peste care vine brusc era glaciară. Câteva secunde nu a avut reacție, apoi și-a șters fața cu întreaga palmă. Asta ce o fi însemnând, trebuia să-l întreb pe bunul doctor că doar el se pricepea la mâini.

— Dacă ți-aș spune că totul mi s-a înscenat când am vrut să mă retrag, probabil că nu m-ai crede.

— Dacă ți-aș spune că nouăzeci la sută din cei uciși de mine mi-ar fi luat viața, nici tu nu m-ai crede.

A zâmbit. Era prima oară când vedeam un zâmbet pe chipul lui, iar cicatricea aia făcea ca totul să pară și mai atrăgător.

— Da, dar mai e un zece la sută.

Am trecut la aparatul pentru mâini.

— Hei, să zicem că m-am speriat și arma s-a descărcat.

— Poți dormi noaptea gândindu-te la asta?

Asta poate că ar fi fost o problemă pe care să i-o arunc în fața psihiatrului meu. Nu aveam mustrări de conștiință în privința asta, dar uneori nu puteam dormi gândindu-mă la sex.

— Pot.

— Eu nu. Și n-am ucis decât un om și asta pentru că era să-mi ia glanda, dar nu m-am ales decât cu cicatricea asta.

— Vrei să-mi spui că te frământă moartea unui om care era să te ucidă?

— Da.

Și eu care credeam că e un băiat rău… Uite că nu oricine care are o cicatrice e chiar un nenorocit.

— Ar trebui să-l consulți pe psihiatrul meu.

— Ajunge, a spus el ridicându-se. Acum o să ne jucăm puțin cu sacul de box.

— Știi, am spus, deja plictisită, mai trebuie să și dorm.

— Nu-mi pasă, eu am ordine.

— Eu nu, am ripostat părăsind sala și întorcându-mă în „celula” mea.

CRIMINALISTICĂ VIII

La marginea comunei Domnești se instalase liniștea iar căsuța pe care Mihai o observa i se părea undeva la marginea irealului. Ar fi vrut să facă ceva pentru femeia despre care știa că încă mai trăiește acolo, dar el nu era membru în vreun nenorocit de ONG care să nu aibă alt scop decât să spună că face și să fure banii oamenilor cu ajutorul statului. A privit câteva minute gardul căzut, poarta dezmembrată și ferestrele care abia se mai țineau în balamalele vechi. I-a făcut un semn discret lui Paul să-l aștepte afară. Bărbatul nu a obiectat, oricum nu avea chef de asta acum.

Ziua era toridă, parcă mai călduroasă decât ultimele cinci. Mihai transpira abundent și se simțea de parcă întreaga lume îl acoperea cu mii de pături. A făcut un pas timid spre poarta care era pe jumătate deschisă când a auzit un câine lătrând. Și-a întors privirea și a văzut că animalul, destul de bine întreținut, era prins în lanț. A răsuflat ușurat, nu ar fi vrut să împuște un câine, îi plăceau și era dreptul lor să-și apere proprietatea, dar în cazul în care i-ar fi sărit la gât… Nu știa de ce se gândea la asta. Dar câinele i-a fost alungat din minte de apariția unei femei gârbovite. Mergea atât de aplecată că aveai impresia că mătură pământul. Și-a încordat gâtul și a ridicat privirea. L-a zărit.

A întins mâna după un baston improvizat, făcut dintr-o creangă groasă și noduroasă și s-a târât spre poartă.

— Ce vrei, bre?

Avea glas aspru și sigur. Probabil singurătatea o învățase să fie rece și reticentă, mai ales în fața străinilor.

— N-ai ce lua de aici, a continuat ea. N-am decât câinele și un ciur de mălai.

Mihai a rămas șocat pentru o clipă și prin minte i-a trecut propria bătrânețe. Sigur, avea alte condiții, trăise într-o lume ceva mai civilizată, ba nu, mai ipocrită, dar, totuși, nu voia să vadă bătrânețea așa, îi stârnea milă și durere.

— Nu doamnă…

— Doamnă?!

Mirarea ei l-a lăsat din nou fără cuvinte.

— Tanti Ala îmi zice lumea, doamnă nu mi-a zis nici bărbatu' și el era om respectuos.

Mihai și-a dres glasul.

— Tanti Ala, sunt de la poliție.

Femeia dădu cu ciomagul de pământ.

— Ah, iar au prădat neghiobii în sat? Nu vin maică la mine, n-au ce lua.

— Nu, nu, e vorba despre fiul dumneavoastră.

— S-a întors neisprăvitul?

Mihai era tot mai încurcat. La câțiva metri în spate Paul urmărea conversația amuzat.

— Ne putem așeza puțin pe prispă? a îndemnat-o bărbatul.

Femeia i-a făcut semn să-l urmeze. Drumul până la cele două trepte din fața casei a părut o eternitate. A ajutat-o să ia loc, apoi s-a pus lângă ea.

— Credeți că el a fugit cu vreo femeie?

— Păi n-a fugit?

Mihai și-a șters sudoarea de pe frunte.

— Nu, a spus simplu.

— Atunci unde răului s-a dus de și-a făcut muierea să se omoare și copilul să mi se ia din curte?

— Fata a fost în custodia dumneavoastră?

— Dar în a cui?

— Și de ce a luat-o statul?

Femeia l-a privit pentru prima oară fix în ochi parcă spunându-i că e prost de îngheață apele. Apoi Mihai a înțeles.

— Ah, da, condițiile.

Ea s-a mulțumit să aprobe.

— Ce s-a întâmplat cu Marian, dacă nu a fugit cu vreuna, ce a făcut?

— Credem că a fost ucis.

Mihai o spusese cu o brutalitate de care nu credea nici el că e capabil. Atâția ani de zile în care anunțase familiilor, mamelor, copiilor, moartea celor pe care-i iubiseră, îi aduseseră această insensibilitate. I-a părut rău imediat, dar femeia nu părea prea afectată.

— Tot din pricina vreunei muieri. Pur și simplu nu se putea lăsa de ele, a fost exact ca tac-su.

— De asta nu ați raportat dispariția băiatului?

Femeia păru încurcată.

— Poliția, bombăni ea. Am tot făcut cereri din alea scrise, am dat cu subsemnatul trei ani că a dispărut neghiobul, dar văd că nu m-a băgat nimeni în seamă. Dar de ce zici mata că a fost ucis, l-ai găsit pe undeva?

— Ăăă, nu, dar cineva susține că a făcut-o.

Bătrâna a rămas o clipă pe gânduri.

— Muierile sunt nebune, copile, ține minte, astea îți iau glanda dacă nu ești atent.

— Așadar credeți că ar fi putut să-l ucidă vreo femeie?

Ea dădu negativ din cap.

— Nu, dar vreun soț sau iubit gelos…

— Știți de vreo femeie anume?

Ea a râs. Avea un râs firav ca al unei prințese care nu trebuie să facă abuz de sunetul pe care-l scoate.

— Una? Tot satul.

Asta nu-l ajuta cu nimic pe criminalist.

— Gina Gros vă spune ceva?

În ochii bătrânei a apărut un fel de spaimă.

— Ea trebuie să fie copila, nu?

Mihai nu a răspuns.

— O știu pe mă-sa. O nebună. Locuiesc lângă pădurea aia de la Mozacu care e fond de vânătoare. Singuri, retrași de toți și de toate. Crezi că Marian al meu a trăit cu nebuna de Maria?

— Asta nu știu, a spus el sincer, dar dacă ar fi făcut-o?

— Femeia aia a fost mereu o ușuratică. O ține pe fi-sa închisă în casă pe când ea umblă din bărbat în bărbat.

— Doa… Tanti Ala, sunteți sigură?

— Sigură? Pleacă de acolo și ia Domneștiul la rând. Chiar și o babă care stă izolată de sat știe asta.

Mihai a sărutat-o pe frunte.

— Mi-ați fost de mare ajutor.

— Și băiatul? întrebă ea îngrijorată.

Mihai trebuia să fie diplomat.

— Nu suntem siguri de nimic deocamdată, doar urmărim o pistă, dar o să vă anunțăm.

— Au trebuit să treacă șase ani să mă ia cineva în seamă, a spus ea cu amărăciune.

— O să trec pe la poliția locală, a promis polițistul.

S-a urcat repede în mașină și i-a spus lui Paul să oprească direct la sediul poliției locale.

— Dacă voiai un șofer de ce nu mi-ai spus? s-a enervat acesta. Puteam face rost de unul.

— Te poți da jos, conduc eu.

Dar Paul demarase deja.

OSPICIUL X

Pictase întreaga zi parcă pentru a-și găsi o altă pasiune în afară de Wagner care îi tot suna în cap. Poate că era doar vina lui Doyle pentru că scrisese prostia aia cu zânele, apoi Wagner și, într-un final, reușise s-o înnebunească pe mama. Poate că fusese vina ei până la urmă pentru că alesese să tacă atunci când, de fapt, voia să vorbească. Poate că fusese vina ei că nu plecase, ar fi putut, dar nu a făcut-o, pentru că printr-o breșă a timpului, destul de îndepărtată, parcă își amintea că el îi promisese că o va duce departe.

Când doctorul Simion s-a apropiat de ea a încercat să schițeze un zâmbet. Nu era bine să se pună cu el, așa că nu strica să încerce să-l seducă. Seducție, ceva ce ea nu-și amintea cum se practică. Cu toate astea era conștientă de faptul că încă este o femeie frumoasă. Putea să-l atragă în mrejele ei încercând să-și schimbe, nu prea brusc, întregul comportament. Era, de altfel, convinsă că doctorul mai căzuse și în plasa altor paciente. Îl vedea cum o privește adesea pe Diana, atunci când aceasta stătea nemișcată, fără să perceapă ce e în jurul ei. În ochii lui se citea dorința.

Dar Gina putea să jure că Diana știa deja asta și făcea lucrurile alea pentru că așa voia ea. Părea o persoană destul de normală atunci când deschidea gura. Mai citise și ea despre tipul ăsta de schizofrenie, dar Diana părea puțin prea implicată în boala ei, de parcă o iubea.

— Desenezi, a constatat lunganul.

— Cel puțin încerc să pară un desen.

I-a pus mâna pe umăr. Era ușoară, atingerea era ușoară. Caldă, aproape prietenească.

— E bine să-ți extinzi creativitatea și în alte domenii. Asta te ajută să te completezi ca om.

Aș fi vrut să-l contrazic. Mă ajuta doar să-mi mut gândurile într-o altă sferă, nu avea nimic de-a face cu acea completare a mea umană, eram suficient de completă. Dar nu am spus nimic, doar am aprobat tacit.

— La șaisprezece avem întâlnire, să nu uiți.

Ar fi fost imposibil de uitat, mai ales de când o tot băga în întâlnirile de grup.

— Dar colega mea de ce nu vine cu noi?

Doctorul s-a oprit, în privirea lui s-a văzut din nou acea dorință.

— Tatăl ei îi plătește un regim special, dar directorul a dispus ca o dată pe săptămână să stau și eu de vorbă cu ea.

Ginei i se părea ușor ciudat că cineva internat aici beneficiază de serviciile altului psihiatru. În plus, făcea și recuperare fizică. Andra îi explicase într-o zi că femeia a fost împușcată, accidental, de unul dintre verii ei care se pregătea de vânătoare. Fusese imobilizată la pat o lungă perioadă de timp și scăpase ca prin urechile acului, iar acum mușchii ei atrofiați aveau nevoie de recuperare. Observase și Gina de câteva ori că fata aceea nu avea un mers tocmai „coerent", dacă se poate folosi un asemenea termen atunci când vine vorba de a-ți mișca picioarele, dar nu cunoscuse motivul până când asistenta nu i l-a destăinuit. Oricum, era un secret. Doar Andra și directorul știau, restul nu aveau voie să pună întrebări. Pesemne că tatăl ei era foarte bogat și destul de influent.

Gina nu ar fi vrut să piardă ocazia, așa că l-a prins pe doctor de mână. O atingere fragilă, aproape senzuală.

— Mi-am amintit unele lucruri. S-a așezat lângă blocul ei de desen pe iarba aproape uscată din cauza soarelui dogoritor și a căldurii. Purta o pălărie cu boruri mari pentru a-i acoperi fața, nu voia să se bronzeze, ura să i se înnegrească tenul.

Simion s-a oprit și a privit-o. De data asta o vedea ca pe o femeie și Gina știa asta. Omul era un pervers în străfundul sufletului său. Poate avea vreo soție sau o iubită, dar pe el îl excitau pacientele. Gina știa asta, se interesase și voia să-l excite. Să-l zăpăcească, să-l ducă acolo unde avea ea nevoie să fie el.

— Gina, a spus el oarecum distras, chiar crezi că ai comis acea crimă?

Roșcata știa că a venit timpul să-și joace cărțile. Se pregătise intens pentru asta. Căutase anume acest ospiciu. Cunoștea doctori, asistente și chiar ceva secrete despre Lazăr, dar acesta era un personaj care trăia mai mult în umbră. În afară de Andra, care era nouă și o altă necunoscută pentru ea, nimeni nu știa cu adevărat cine e

Lazăr. Dar ea voia să afle, pentru că dintr-un motiv oarecare avea impresia că el știe mai multe decât spune.

— Nu știu, uneori cred că da, alteori am impresia că a fost un vis. Dar pot spune sigur că omul acela e mort, așa cum pot spune sigur că mi-a fost iubit.

Radu Simion i-a mângâiat ușor umerii.

— O să vorbim despre asta dar, Gina, aș vrea să faci un efort de memorie. Și mai ales mi-aș dori să știu cu adevărat de ce ai decis să fugi de acasă pentru a veni aici.

— E mai bine închisă aici decât acolo.

Era prima oară când pe chipul psihiatrului se observa o crispare.

— De ce crezi asta?

Ea a ridicat din umeri disimulând, parcă, nepăsarea.

— O să vreau să vorbim despre asta.

— O să vreau să o facem în particular, a plusat ea. Nu mă destăinui în fața celorlalți.

Radu a oftat.

— Știi că particularul ăsta o implică și pe Andra.

— Nu neapărat, a spus ea misterioasă și și-a reluat desenul de parcă el nici nu ar fi existat.

CRIMINALISTICĂ IX

— Bucăți din trup sub hambarul casei, îi explica Paul lui Mihai la telefon. O așa bogăție de membre…

— N-am chef acum de idioțenii, l-a repezit polițistul. Du-le unde trebuie duse și fă săpături în continuare, familia Gros trebuie să știe ceva despre asta.

— Eu nu fac interogatorii.

— Nu ți-am cerut asta.

Mihai a închis telefonul și a repornit aerul condiționat. O vară al dracului de călduroasă care-i măcina nervii și-i dădea senzații de moleșeală și somnolență. Ar fi vrut să ia o pauză, dar Gibon stătea ca pe ghimpi în fața lui. A urlat la Ioana să-i aducă omului o apă și o cafea. Știa că Ioana nu-l place pe fostul polițist, dar îl enerva când se purta așa. Nimeni nu mai știa să aibă bunul simț elementar, iar de când Iolanda nu mai era în secție, iar el fusese nevoit s-o preia pe Ioana, viața îi devenise un calvar.

Mihai l-a informat rapid pe Gibon despre ce aflase și despre rămășițele omenești pe care le-a găsit Paul. Dar acesta nu părea prea interesat, avea vești mai interesante.

— Se pare că, într-adevăr, bătrâna își abuza fiica.

A făcut o pauză, poate din timiditate sau poate pentru că nu i se părea potrivit ceea ce avea să spună în continuare.

— O abuza și sexual.

Mihai se temuse de asta. Dacă Maria Gros a fost abuzată sexual de propria mamă, era destul de posibil ca și Gina să fi pățit același lucru. În plus, dacă informațiile pe care le culesese de pe teren erau reale, femeia aia căutase toată viața bărbați care să o supună anumitor perversiuni, era ceva specific celor abuzați care nu beneficiau de ajutor la timpul potrivit. Asta putea la fel de bine să însemne că ori avusese relații intime cu Marian, ori devenise geloasă pe fiica ei. Totuși nu intra în tipologia criminalului. Femeile preferă metode mai „blânde” pentru a comite crime. Nu o vedea pe Maria Gros luând fierăstrăul și tăind din carne vie un trup. Dar, până la urmă, experiența îl învățase că nimic nu e imposibil pe lume.

— Mai știi ceva?

Ioana a deschis ușa la perete, lăsând un val de căldură să pătrundă în birou. S-a chinuit, cu buzele strânse ca ale unei mumii, să pară politicoasă când i-a oferit apa și cafeaua lui Gibon, dar scrumiera aproape că i-a aruncat-o în față. Fără alte cuvinte a ieșit trântind ușa în urma ei. Mihai a oftat. Gibon nici măcar nu a îndrăznit să ridice privirea.

— Da, a spus Marius, încercând să destindă atmosfera. Se pare că maică-sa a dispărut fără urmă. A fost anunțată poliția și s-au făcut cercetări, dar fără niciun rezultat. Până la urmă cazul a fost închis. După dispariția femeii, fata a fost crescută de tată, care, din câte știe lumea, s-a purtat normal cu ea. A scos-o în lume, a dus-o la școală, i-a permis să facă lucrurile de care are nevoie un adolescent. Cu toate astea ea își plângea mama.

— Cred că își plângea soarta și mai cred că și-a dorit ca, la un moment dat, să se poată răzbuna pe propriul copil.

Gibon a spus timid:

— Cred, mai degrabă, că a tot încercat s-o protejeze.

— Da, a protejat-o până s-a întâmplat o nenorocire. Cum merge cu Lala?, a schimbat brusc subiectul.

De data asta Gibon a roșit vizibil, lucru care l-a făcut pe Mihai să-și dea ochii peste cap.

— Nu te îndrăgosti de ea, nătărăule! Fata asta te va distruge imediat ce îi va conveni. O iubesc ca pe o fiică. Dar nu știe să păstreze bărbații în viața ei. O să ajungi să o urăști și nu vrea nimeni asta.

Fostul polițist înțelegea aluzia. O să ajungă să o urască și, poate, într-o zi va încerca și el să o omoare. Numai că șefu' înțelesese greșit, el nu se îndrăgostea de ea.

— Nu mă îndrăgostesc de ea, doar că… mereu îmi pune piedici, e greu să lucrez cu ea. Nu ascultă…

— Da, așa e Iolanda. Încearcă – și vorbesc serios, se rățoi el, aplecându-și trupul peste birou – să nu te implici sentimental, are darul ăsta al dracu'.

— Sunt cinci ani șefu' de când nu m-am mai implicat sentimental nici cu cele mai frumoase femei. Nu am nevoie de așa ceva. Vreau să fiu liber și să am mintea limpede.

— Ai aflat a cui a fost proprietatea aia înainte?

Schimbarea subiectului îl agita oarecum pe Gibon.

— Da, a fost a lor dintotdeauna. Străbunicii au fost boieri. Pădurea aceea e fond de vânătoare, unul dintre cele mai cunoscute din țară. Există acolo vânat din belșug. Trăiesc și acum din asta. Cei mai puternici oameni ai țării vânează acolo o dată pe an. Ocolul silvic le plătește o sumă frumușică pentru pădure, dar din câte am înțeles ar vrea să o vândă. Poate că soții Gros vor să se mute în altă parte. Oricum, lumea vorbește că străbunica Mariei și-ar fi ucis soțul și l-ar fi lăsat la mila animalelor. Omul ăla a dispărut într-o zi și nimeni nu a mai știut nimic de el.

— Sapă, sapă mai adânc. Cineva tot trebuie să știe ce s-a întâmplat. Probabil că dacă te pui pe domnul Gros o să spună tot. Eu n-am putut să-l tratez cum se cuvine, pentru că am fost acolo în calitate de tată al Iolandei… Dianei. Nu aveam cum să-mi bag nasul. Tu ești polițist, ai fost… mă rog, nu contează. Nu te va lua la bani mărunți. Acum că s-au găsit bucăți din trup pe proprietatea lui poți să-l strângi cu ușa. Cred că omul ține la fată chiar dacă nu e a lui, așa că i-ai putea stoarce niște informații. Ai grijă să vorbești cu el când nu e ea acasă. Momentan vreau să pun pe cineva pe urmele ei. Nici soțul nu știe pe unde umblă. Din câte știu, de ani de zile, pleacă la oră fixă, vine la oră fixă, nu cred că e chiar greu să aflăm ce face și ce a făcut în toți anii ăștia.

Gibon s-a ridicat respectuos.

— Altceva, șefu'?

— Ai grijă ca ea să fie în siguranță. Până la urmă tot o să-și bage nasul unde i-am spus să nu o facă, tocmai de aia te rog să stai cât mai mult posibil cu ochii pe ea. Și dacă tot vrea să facă o nefăcută, stai de șase. Nu vreau să fie prinsă.

Marius Gibon a tras aer în piept. Nu îi plăcea că trebuie să facă asta. Avea cheile de la toate ușile, dar niciodată nu le deschisese, iar acum era nevoit să stea la mofturile Iolandei. Dar, dacă așa trebuia să-și spele păcatele față de cei de la Criminalistică, atunci, probabil, prețul era destul de mic.

ZODIA COPILĂRIEI IV

Copiii găsesc totul în nimic, oamenii găsesc nimic în tot.
– Giacomo Leopardi

Era mult prea dimineață, dar zgomotele de afară tot i se apropiau de timpane. A deschis timid un ochi, soarele abia începea să răsară și era mijlocul verii, așa că nu putea fi mai mult de cinci dimineața. A încercat să se întoarcă pe partea cealaltă și să-și astupe urechile cu perna, dar nu funcționa. Dintr-o dată glasul mamei s-a ridicat mult deasupra liniștii și câteva păsări și-au luat zborul încercând să evite dezastrul.

S-a trezit. Era îmbrăcată în pijamaua de pluș pe care i-o cumpărase mama. Îi era teribil de cald în ea, dar nu părea să-i pese cuiva. A coborât treaptă cu treaptă până la parter, dar când a ajuns în bucătărie liniștea s-a instalat din nou. Cafeaua fusese luată de pe foc, dar încă zăcea în ibric, semn că mama nu apucase nici să o guste. Apoi s-a auzit vechea berlină pornind pe drumul pietruit, iar toba de eșapament a scos un zgomot bizar, după care a dispărut din raza ei auditivă.

Nici un sunet. De parcă tata încremenise undeva afară. A rămas și ea pe loc, încercând să tragă cu urechea. Preț de câteva minute bune nu s-a întâmplat nimic, apoi tata a intrat tăcut în bucătărie. I-a zâmbit. De fiecare dată când o vedea îi zâmbea pentru a-i alunga grijile.

— Cam matinală, s-a pronunțat el.

Gina nu a îndrăznit să spună nimic. Tatăl și-a turnat cafea într-o cănuță și s-a oferit să-i prepare copilei micul dejun, dar Gina a refuzat. Voia să se întoarcă în pat, oricum nu avea să afle ce s-a întâmplat.

Tata a oprit-o.

— Gina, nu e nimic, uneori, oamenii mari, mai au și neînțelegeri.

Ea a confirmat tăcută dând abia perceptibil din cap. Nu-i plăcea când se certau, iar în ultimul timp se întâmpla tot mai des. Mama nu ar fi trebuit să plece până la ora opt. A privit spre ceasul mare din perete, era abia cinci și șase minute. Ceva o enervase teribil de a decis să se ducă în altă parte în creierii dimineții. Școala nu era deschisă la

ora asta. Nimeni, în afară de părinții ei, nu se trezea așa devreme, dar asta nu mai conta acum. Mama plecase și tata era abătut, iar ea nu putea să facă nimic pentru că nici nu exista în lumea celor maturi.

Dar tata a rugat-o să se așeze lângă el. Fuma uneori atunci când era supărat sau stresat. A scos o țigară din buzunarul de la piept și a aprins-o. Apoi i-a făcut cu ochiul Ginei. Ea știa, acela era secretul lor. Mama nu trebuia să afle niciodată. Așa cum nu trebuia să afle că ea studiază pe ascuns marile opere muzicale. Mama nu voia ca Gina să cânte, decât așa, pentru relaxare. Îi spusese de mii de ori că nu o să facă din ea o cântăreață, dar din câte își dădea seama copila, în afară de o prizonieră fără drepturi, nu avea de gând să facă nimic din ea.

Tata i-a pus o mână pe umeri pe care a retras-o rapid, aproape intimidat de acea apropiere.

— Trebuie să înțelegi că mama ta a avut o viață grea și nu dorește decât să te protejeze.

Avea cincisprezece ani deja și era destul de sceptică în privința acelei protecții. Nu, nu asta voia ea, dar lui îi era teamă să spună adevărul. Mama avea nevoie de un șoarece de laborator pe care să-și verse furia sau dragostea, în funcție de toane. Se întreba adesea de ce tatăl nu o ducea la un specialist. Citise și ea. Nu era normal ce i se întâmpla. Copiii de vârsta ei aveau nevoie de comunicare și integrare, dar ea trăia într-o cușcă cu mama și tata.

— Poate, a spus Gina, încercând să nu trădeze ce gândea. Poate. Doar că eu îmi doresc să plec.

— O să pleci, a spus el deloc convins. O să facem cumva să pleci.

Dar Gina a știut întotdeauna că în calea voinței mamei nu ar fi avut cum să răzbată nici tatăl, nici vreun uragan.

CRIMINALISTICĂ X

Orice crimă e un delict odios, gândea Mihai în timp ce se plimba pe holul Morgii. Ar fi vrut să iasă la pensie și să înceapă și el să viseze panseluțe, grădini, cai, iepuri, ce-o fi. Dar, din păcate, știa din experiența altor colegi mai în vârstă că tot la nelegiuiri va visa.

Se întrebase adesea cum se făcea că pe Iolanda nu o afectaseră aproape niciodată lucrurile astea. O singură dată fusese puțin zdruncinată, atunci când un nebun fusese gata să ucidă o fetiță. Așa că, fără să gândească, ea a tras prima. Dar nu, în privința lui nu a avut nicio remușcare, de parcă era ceva firesc să omori oameni și, mai mult decât atât, de parcă ar fi făcut-o în fiecare zi ca un fel de exterminator.

Dar ea era altfel. Era puternică, chiar și atunci când nu era, tot era. Un clișeu verbal-mental care-l scotea din sărite. Gibon a ieșit din Morgă. Fața lui nu anunța nimic vesel.

— Nu, nu, a spus repede Gibon, sunt chiar fericit, asta e fața mea.

— Cum?!… Dă-o dracu'.

Mihai a înțeles repede că după ceva timp petrecut acolo, printre psihiatri începuse să prindă anumite lucruri. Ura asta. Nu-i plăcea să-i citească cineva chipul pentru că așa îi intra și în cap.

— Vestea bună sau cea proastă?

Mihai și-a dus mâna la barbă scărpinând-o ușor.

— Fie, cea proastă, măcar apoi mă pot bucura.

Marius Gibon a tras ușor de sprânceană fiind destul de susceptibil în privința fericirii lui Iordache.

— Unele membre nu-i aparțin lui Marian al nostru, asta e vestea proastă. A, da, încă nu avem indicii despre a doua victimă.

Mihai s-a încruntat. Își freca mâinile aproape triumfător. Nu, ei nu aveau nici o idee, dar el avea, ba chiar era convins.

— Știu, vestea bună e că restul rămășițelor îi aparțin iubitului.

— Era deductibilă, s-a strâmbat Gibon. Iolanda e periculoasă, a spus, apoi, dintr-o dată. Femeia asta face

doar ce vrea ea. Nu ține cont de niciun ordin, nu are importanță din partea cui vine.

— Vrei să spui că nu-mi ascultă ordinele?

Gibon dădu ușor din cap, dar Mihai i-a întors spatele deloc intrigat.

— Da, și nici nu o va face. Nu trebuie să te mâhnească asta.

— Pe mine v-ați fi înfuriat…

— Nu doar pe tine.

Gibon era nehotărât. Care e de fapt povestea din spatele acestei apropieri? Nu-l vedea pe Mihai culcându-se cu ea, dar pe ea… Dar nu, nu putea fi asta. Altceva. Ori el o credea mult prea bună pentru restul umanității, ori îi lega vreun secret teribil. Probabil, totuși, avea încredere în ea. Până la urmă Iolanda nu părea a fi o fată rea. Poate doar puțin sărită, dar nu rea.

— Înainte să plec a venit cineva s-o viziteze.

Mihai s-a oprit pe loc ca scurtcircuitat. Picioarele aproape că i-au rămas suspendate în aer, iar lui Gibon i s-a părut că levitează.

— Poftim?

— Mda, cretinul ăla de la SRI.

— Aha, făcu Mihai disprețuitor. Află dacă mai e acolo, dacă da, mergem și noi să facem o vizită.

Gibon a pus mâna pe mobil. În câteva secunde a aflat tot ceea ce era de știut.

— E încă acolo.

— Atunci nu te uita la mine. Mișcă la mașină!

Au alergat până la ospiciu ca niște nebuni. L-au prins pe Paul exact când ieșea pe poartă. Mihai l-a luat de guler și l-a aruncat pe capota mașinii. Gibon a închis ochii, nu de alta dar era mașina lui.

— Ce mama dracului crezi că faci?

— Îmi era dor de ea.

Gibon a văzut doar palma lui Mihai ridicându-se deasupra capului pentru a-și lua avânt. Când a auzit pocnitura avea ochii deja închiși. Transpirase de parcă el primise scatoalca.

— Ai înnebunit? a urlat blondul.

— Eu? Ce faci, vrei să-i strici acoperirea?

— Fii serios, nu sunt din poliția voastră de rahat unde nu faceți altceva decât să strângeți târfe de pe stradă, sunt de la servicii, nebunule! Eu nu mă dau de gol!

Mihai i-a dat drumul. Omul își masa ușor fața acolo unde palma i se lipise de piele lăsând o roșeață anormală.

— De ce ai venit?

— Ți-am spus. În plus, nu cred că e în siguranță.

— De siguranța ei are cine se ocupa.

Paul a scuipat.

— Cine, el? s-a uitat superior spre Gibon.

— Știu că ai impresia că sunt prea bătrân ca să te caftesc, dar nu mă provoca.

Paul și-a luat privirea de la Marius Gibon, dar acesta din urmă deja simțea furia clocotindu-i prin sânge și degetele furnicându-l. Dacă n-ar fi fost Mihai, frumușelul ăla ar fi rămas fără zgârciul nasului, iar el nu ar fi avut niciun regret. A scuipat și el în semn de provocare. Cei doi și-au întâlnit privirile amenințătoare. Ambii știau că avea să rămână pe altă dată.

— Ce-a spus?

Mihai a început să dea târcoale mașinii.

— Îți bați joc de mine?

— Ce-a zis? a urlat șeful.

— Pe dracu', a stat ca o stană de piatră, nici nu a clintit. Am crezut că dacă o scot din cameră va vorbi, dar s-a purtat de parcă nu m-ar fi văzut în viața ei.

— Cine le-ai spus că ești?

A înghițit în sec și s-a dat un pas în spate.

— Iubitul.

Mihai nu a spus nimic, dar i-a aruncat cea mai cruntă privire.

CRIMINALISTICĂ XI

Mihai a primit un ulcior plin cu apă rece. L-a băut aproape dintr-o înghițitură. Îi plăcea proprietatea de la Mozacu. Nu la prea mulți kilometri de șoseaua principală, nici de Domnești, nici de București și destul de izolată. Da, i-ar fi plăcut să se pensioneze și să locuiască într-un astfel de loc. Să-și facă de lucru prin curte și să bea, din când în când, câte o bere rece. Apoi să cutreiere pădurea, sperând să nu găsească vreodată vreun cadavru. Doar așa, să-și ia soția de mână și să vadă minunile naturii.

Maria l-a invitat să se așeze, iar el a făcut-o fără nicio ezitare. Și-a scos pălăria de in și a început să-și facă vânt pentru a încerca să se răcorească, dar era în zadar. Echipa de criminaliști încă săpa în spatele hambarului familiei Gros, dar toți se prefăceau că nu-l cunosc. Traian s-a așezat lângă el sub privirea mustrătoare a nevestei.

— Se pare că veștile circulă repede, a spus bărbatul.

Maria doar își țuguia buzele, parcă dând de înțeles că ea nu are de gând să scoată vreun cuvânt, dar nici nu avea de gând să se depărteze – trebuia să-și țină omul sub control.

— Nu uitați, domnule Gros, că sunt un om important.

Cei doi soți s-au privit pentru o clipă, dar n-au spus nimic.

— Aflu chiar și ce nu doresc să aflu. Puterea banului este nemărginită.

— O fi, a spus Maria pițigăiat, dar noi nu avem nimic de spus.

Mihai nu și-a ridicat privirea spre ea din cauza soarelui, dar adevărul era că nici nu și-ar fi dorit să-i vadă moaca zbârcită și ochii aceia fulgerători.

— Doamnă, fiica dumneavoastră, dacă se dovedește a fi criminală, ar putea s-o ucidă pe a mea.

— De ce dracului nu o mutați în altă parte sau cu altcineva?

Atins, se gândi Mihai, dar nu neașteptat. Știa că femeia era deșteaptă, de o răutate incredibilă, dar deșteaptă.

— Celelalte par mai nebune decât Gina, dar dacă va fi nevoie îi voi ruga să o izoleze pe fiica dumneavoastră.

— Nu! sări ca ars bărbatul.

— Cum vreți, a spus, liniștită, în același timp cu soțul, Maria.

Interesant! Cu toate că fata aia nici măcar nu era a lui, Traian ținea cu disperare s-o apere, dar pe maică-sa nici nu o interesa.

— Poate că… spuse Mihai, lăsând pentru o clipă cuvintele să plutească în aer. Poate că nu Gina l-a ucis, poate doar își asumă vina.

— Dar ce ești dumneata? urlă femeia, detectiv?

A încercat să se ridice, dar s-a răzgândit. Avea nevoie de ăștia doi la secție și de un om care să-i interogheze, unul priceput care să nu-l dea pe el de gol. Fir'ar! Gibon era deja cunoscut, Paul era doar un fătălău, cei din echipa lui abia știau să facă lista cu întrebări. Trebuie s-o scoată pe Iolanda de acolo și să-i țină o zi în arest. Putea să creadă multe lucruri, dar știa cu siguranță că fata aia îl speria și pe dracu' dacă-și punea în cap.

— Adică, doamnă, cu tot respectul, sunteți capabilă să vă lăsați fiica nevinovată la ospiciu sau chiar la pușcărie decât să spuneți ce știți?

— Dar i-am spus deja lui Avramescu ăla, habar nu am cum au ajuns oasele alea acolo.

— Singure nu s-au dus, asta vă pot garanta.

Femeia a strâns pumnii și a pornit spre casă, trântind ușa în urma ei. Traian privea, incapabil, în pământ. Mihai l-a bătut ușor pe spate.

— Nu-ți face griji, așa sunt femeile, aprige din fire.

— Eu nu cred că e opera Ginei, a șoptit el.

Pentru a fi complice Mihai a procedat la fel.

— Nici eu, femeia pare sănătoasă la cap, mai sănătoasă decât mine. De ce a vrut să stea acolo… Nu e tocmai un loc… perfect.

A oftat. Ar fi vrut să vorbească, dar parcă i se punea un nod în gât.

— Domnule, v-am spus și data trecută, Gina a fost prizonieră aici, cred că a inventat o poveste ca să scape.

— Asta am crezut și eu după ce am vorbit ultima oară cu dumneavoastră, dar se pare că invenția ei a început să iasă de sub pământ.

Traian Gros știa că omul de lângă el are dreptate. Se simțea ca dracu', în primul rând pentru că nu știa să-i

spună cum au ajuns osemintele acolo. Nu știa nici măcar ce s-a petrecut pe propietatate înainte ca el să vină acolo. Nu că în timpul cât a stat ar fi știut prea multe.

— Da, a spus el trist, se pare că invenția e reală.

Mihai s-a apropiat de el, simțea privirea iscoditoare a femeii de după perdea, așa că voia să-i dea impresia că-i spune ceva extrem de important. De fapt, chiar asta făcea.

— Mi-a spus cineva din poliție că nu sunt doar oasele bărbatului, unele sunt de femeie.

Traian Gros a scos un „uh" speriat.

— Vorbiți serios?

Mihai doar a dat din cap. S-a întors încet spre casă, a zărit fereastra și perdeaua care se legăna. Ținta fusese atinsă. Maria știa ceva. Știa mult prea multe dar fără să o ducă la secție și să-l pună pe Traian împotriva ei, nu avea nicio șansă. Femeia aia era diavolul ieșit de sub pământ.

S-a ridicat și a mulțumit pentru apă, apoi a tras cu ochiul spre locul din spatele hambarului unde trebăluiau colegii lui. „Și pe sub hambar, băieți", îi venea să strige, dar avea să le dea un mesaj imediat ce se va urca în mașină. L-a salutat respectuos pe Traian și a pornit alene pe alee, spre mașina impozantă pe care i-o împrumutase Paul. Chiar și-așa îl ura în continuare.

OSPICIUL XI

Gina s-a întins în pat privind apatică spre niciunde. Colega ei părea că doarme. Avea respirația regulată și o poziție firească. Avea o respirație mult prea regulată, gândi Gina, dar cine era ea s-o judece? Asta dacă nu era într-adevăr vreun spion. A alungat repede gândul, nu era nebună și nici nu dorea să înceapă să sufere de mania persecuției ca bunul ei coleg Marian Stancu.

Da, Marian, așa se numise și el, numai că nu era vorba despre același. Marian al ei murise. Marian al ei fusese ucis, poate chiar de ea, dar, cu toate astea, nu credea cu adevărat că ar fi avut atâta mânie încât s-o facă. Și totuși, își amintea ca prin vis că ultima oară, poate, când l-a văzut, era furioasă. Furioasă că de unsprezece ani aștepta ca el să facă pasul. Mai făcuse și un copil între timp și se simțea dator față de femeia care îi era nevastă. Ar fi trebuit să fugă de acolo cu ani în urmă, dar lui îi era teamă. Nu se îndoia de faptul că o iubește, dar se complăcea între datoria față de o femeie pe care nu o dorea și teamă.

Înțelegea, într-un fel, acea frică. Presupunea că și tatăl ei simțise același lucru întreaga viață din moment ce nu a plecat de lângă mama, poate că și el iubea, în secret, o altă femeie. Nu era convinsă, dar uneori așa i se părea… Privirea aceea melancolică…

Închise ochii și își împreună mâinile la piept. Nu voia să se gândească la tatăl ei. Voia să și-l amintească pe Marian în acea ultimă zi – sau ce credea ea a fi fost ultima zi. Știa că memoria ei nu e prea clară. Conștientiza că reprimase amintirea. Uneori avea impresia că ea îi găsise cadavrul, alteori că ea l-a ucis. Era confuză în privința asta, deși în altele era destul de lucidă, aproape normală. Pentru că nu putea vorbi cu adevărat despre normalitate câtă vreme fusese captivă întreaga viață.

Nu reușea să doarmă. Gândul la el era ciudat. O strângere de inimă, o durere, apoi o nepăsare cruntă. S-a ridicat în șezut și s-a pus la marginea patului sprijinindu-și capul în mâini. Nu, atunci când l-a văzut ultima oară doar s-au certat. Intraseră, ca de obicei, pe fondul de vânătoare. S-au ascuns sub unul dintre stejarii seculari

care avea o scorbură generoasă. De obicei intrau acolo și o acopereau cu crăci și frunze, era de parcă ar fi fost casa lor. Oricum era locul lor special. Cam strâmt, dar al lor. Atunci nu au făcut-o. El s-a sprijinit de copac și a privit-o apatic. Ea a vorbit. I se păruse că a vorbit ore în șir, dar, de fapt, dacă nu mai încerca să distorsioneze adevărul, o făcuse doar câteva minute. Întotdeauna a fost scurtă și la obiect. Întotdeauna a fost genul de femeie care vorbește puțin și face mult, probabil că luase calitatea asta de la tatăl ei.

S-a ridicat și a pornit spre ușă, de obicei era deschisă, niciuna dintre ele nu era periculoasă pentru ceilalți, așa că nu aveau de ce să le încuie în cameră, dar de data asta a avut surpriza să o găsească încuiată. A bătut ușor în ușă pentru a nu-și trezi colega. A făcut-o de două ori până când Gibon i-a deschis.

— Ai nevoie de o plimbare? a întrebat-o amuzat.

— Vreau să-l văd pe doctor.

Gibon i-a făcut loc să iasă, a încuiat și a urmat-o până la biroul doctorului Simion. A bătut ușor în ușă, și-a băgat capul prin deschizătură și a anunțat vizita inopinată. Abia apoi i-a făcut semn Ginei că poate intra.

Simion stătea întins pe canapea. Avea chipul galben, dar plăcut. Prea multe ore de gardă își spuneau cuvântul.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el glacial.

Ea n-a îndrăznit să se apropie. A rămas în ușă privindu-l, abia când doctorul a catadicsit să se întoarcă spre ea a vrut s-o ia la fugă, dar cu o viteză aproape uimitoare el a sărit de pe canapea și a prins-o de antebraț.

— Pleci undeva? Abia ai venit.

Gina a început să tremure ca un fulg în mâna unui oțelar. Trupul îi era tot un freamăt, o dorință, îl ura pe Simion, dar îl dorea cu toată ardoarea. Și-a lăsat privirea în pământ.

— Nu-i nimic, doar că nu pot să dorm.

Vocea îi sunase ciudat, până și ea a perceput asta. Atât de ciudat și de neadevărată, atât de fragilă… Îi era ciudă pe ea, de ce nu putea pur și simplu… Dar nu se face. El e doctor, iar ea doar o simplă nebună. Nu e etic pentru el, ei nu îi păsa.

A condus-o spre fotoliu și a așezat-o aproape cu forța.

Și-a reluat locul pe canapea, de parcă rolurile s-ar fi inversat.

— Vrei să-mi spui ceva?
Gina a tresărit.
— E o prostie, a șoptit, doar că nu pot să dorm.
A privit-o sceptic.
— Gina, fii serioasă, nu mă placi, dacă ar fi fost doar asta nu ai fi venit la mine.
Glasul i-a revenit dintr-o dată, de parcă cineva anume i-ar fi dat putere.
— Dar tu mă placi, doctore?
De data asta a fost rândul lui să înmărmurească. A rămas fără cuvinte. Vorbele aproape că i-au fost înghițite de cineva nevăzut. A privit-o secunde întregi fără o reacție, apoi a tras aer în piept și s-a calmat.
— Ce joc faci?
Femeia a zâmbit.
— Niciunul, doar ți-am adresat o întrebare. Aș avea nevoie de un răspuns.
— Înțeleg că duci lipsa conversației, dar hai să nu sărim calul.
— Era doar o întrebare.
Simion s-a gândit o clipă.
— Contează dacă te plac sau nu? Sunt doctorul tău și te tratez la fel ca pe ceilalți.
— Hmm, făcu Gina. Credeam că sunt persona non grata în rândul pacienților dumneavoastră.
— Fir-ar, Gina, nu ești. De ce ești aici de fapt? E două dimineața.
— Nu pot să dorm, a spus ea calmă, netezindu-și părul cu mâinile.
Apoi s-a ridicat și a pornit ușor spre ușă, s-a întors încă o dată uitându-se fix la umflătura din pantalonii doctorului.
— Poate că totuși mă plăceți.
A ieșit cu zâmbetul pe buze, acum era mutarea lui. Și chiar dacă nu avea experiența necesară, știa că el o să vină până la urmă.

IOLANDA VII

— Oase peste oase, am spus.

Stăteam din nou în fostul meu birou. M-a cuprins un fel de nostalgie, dar mai mult furie. În biroul ăsta stătuse și Victor Blid, cel care mi-a fost coleg și a încercat să mă ucidă, ba mai mult, aproape că a și reușit. Deja simt un iz de moarte. I-am cerut lui Mihai să ne mutăm în biroul lui, spațiul lui personal.

Gibon și Paul m-au urmat. Gibon părea din cale afară de fericit, nu știam de ce și nici nu bănuiam, dar nici nu mă interesa prea tare. Paul era abătut. Abia dacă mă privea. Nu-mi păsa, nu-mi mai păsa de prea mult timp de el, iar Paul simțea asta. Dacă ai puțin creier vezi, simți, iar el avea ceva, cât de cât.

M-am trântit în fotoliu. Mă dureau picioarele și coloana. Abia apucasem să exersez câteva mișcări de recuperare. În zilele acelea îmi era mai bine, dar trebuia să fac pe schizofrenica în mod corect, așa că mă ucideau toate acele poziții pe care le adoptam cu orele. Încercam să găsesc o poziție confortabilă. Mihai s-a așezat la locul lui, iar ceilalți doi pe teancurile de hârtii.

— A venit raportul, a spus Mihai. Oasele bărbatului, după cum deja știam, îi aparțin lui Marian. Oasele celelalte sunt ale unei femei. Se pare că a fost îngropată acolo în urmă cu aproximativ șaizeci de ani, ceea ce e dificil… a mormăit ceva apoi a reluat: Bănuiesc ale cui sunt, dar încă mai avem nevoie de cercetări, iar ceva ADN de la doamna Gros ne-ar ajuta.

Oare Mihai începuse să mă subevalueze? L-am privit crispată.

— Ce e? s-a mirat el.

Nu am spus, doar am scos din buzunarul blugilor o punguță închisă ermetic și i-am înmânat-o.

— Te ajută și ADN-ul Ginei.

— Nu e legal, a spus Paul. Trebuia să ai mandat pentru asta.

M-am încăpățânat să-i caut privirea, dar el și-a tot ferit-o.

— Nu e legal nici că unii ocupă spațiu degeaba pe pământ, dar ăsta e doar un punct de vedere.

— E perfect legal, a comentat Gibon superior. Putem spune că am luat probele de pe „Diana”, mi-a miorlăit el numele de împrumut. Stând în aceeași cameră e imposibil să nu se încurce câteva fire de păr.

Paul era furios, dar a încercat să-și mențină glasul la parametrii normali. Nu îi plăcea când i se dădea peste nas.

— Da, poate că instanța ar accepta asta, dar pentru ce dracu' am acuzat-o pe Diana?

Atât Paul cât și Gibon l-au privit contrariați.

— „Diana”, a spus aparent calm Mihai, este sub acoperire. Instanța acceptă asta.

— Uneori cred că lucrezi pe sub pământ, am completat. Sau, pur și simplu, ai îmbătrânit și ai încetinit ritmul.

— Este o tâmpenie, s-a enervat Paul. Dacă nu e totul ca la carte o să pierdem cazul ăsta!

— Problema este că nu avem un caz, l-am completat. Gina susține ceva ce nu a făcut.

— De unde știi? s-a zgâit el la mine pentru prima oară.

I-am cerut lui Gibon o țigară. Era responsabil cu țigările, cafelele și orele mele de box nocturne. Orele alea în care l-aș fi tăvălit pe el, nu sacul. Mi-a înmânat-o cu tot cu brichetă. Ca o adevărată divă a anilor șaizeci m-am întins pe fotoliu, am aprins țigara și primul fum l-am lăsat să plutească spre Paul.

— Numai orbii nu știu, drăguță. Gina nu a ucis pe nimeni. Gina și-a omorât propriul suflet, în plus ea joacă un rol acolo. Nu stau degeaba nemișcată cu orele. În timpul ăsta observ.

Mihai a făcut un semn din mână să terminăm. Eu mi-am văzut liniștită de țigara mea, dar Paul era un cazan sub presiune.

— Problema e, a spus Mihai, că în ambele cazuri este vorba despre crimă. Iar cea mai mare problemă e că nu sunt comise de aceeași persoană, e o diferență de patruzeci de ani.

Gibon și-a scărpinat ușor bărbia.

— Nu aș băga mâna în foc.

— Nici eu, l-am susținut.

— Să înțeleg că aveți o teorie?

Ne-am privit pentru o clipă ochi în ochi și am dat amândoi din cap în semn de aprobare.

— Și dacă nu e cea corectă? s-a interesat Paul, al cărui singur scop părea acela de-a ne pune piedici la orice pas.

— De aia se numește teorie, am spus sec.

S-a lăsat liniștea. Doar Mihai a zâmbit abia perceptibil.

— Ok, voi mergeți pe teoria voastră, eu o să mai cercetez. Până una, alta am nevoie de Lala să interogheze niște martori.

De data asta atât Paul cât și Gibon au mărit ochii.

Am stins țigara, m-am ridicat și am ieșit ușor pe ușă, ca o felină. Ioana mi-a sărit în brațe aproape doborându-mă.

Maria și Traian Aurel Gros. I-am privit câteva minute bune fără să scot vreun cuvânt. Ei nu-l văzuseră pe Mihai, doar pe Paul. Faptul că eu eram acolo era, oricum, un risc foarte mare – puteau decide oricând că doresc să-și viziteze fata, de fapt doar fata Mariei. Nu credeam că Gina știe despre asta. Pentru ea, Traian a fost tatăl biologic. Nu o vedeam pe Maria spunându-i Ginei un lucru atât de important. Era genul de femeie care ținea orice secret pentru ea. După ce l-am văzut pe Traian transpirând în nenumărate rânduri, iar pe ea neclintită asemenea nebunei de „Diana”, am decis să mă prezint.

— Iolanda Știreanu!

El a ridicat ochii spre mine, dar ea a continuat să privească prin mine, așa cum a făcut-o de la început. Îl rugasem pe Mihai să-i pună pe amândoi în aceeași cameră. Din câte îmi povestise, el era un bărbat destul de sensibil. Eram sigură că se va trăda, dacă nu prin vorbe, atunci prin gesturi, ceea ce îmi era folositor pentru că Maria ar fi observat imediat. Sinergologie, hmm? Aș fi vrut ca Fieraru să fie dincolo de geam, dar apăruse o problemă urgentă și nu a putut fi prezent. Așa că Gibon și Paul mă urmăreau cu interes. Chiar dacă nu-i puteam vedea, le simțeam privirile în ceafă.

M-am sprijinit de perete cu mâinile încrucișate la piept. Nu aveam chef de ei și voiam să o știe. Sau măcar să le dau senzația asta. Am căscat plictisită, totuși am fost politicoasă ducându-mi mâna la gură.

Maria era micuță de statură și foarte slabă. Avea tenul zbârcit și ridat. Era îmbrăcată ca o femeie de la oraș. Fustă dintr-o mătase fină, ce abia îi acoperea genunchii, și o bluză cu mâneci scurte ce îi scotea în evidență talia. Ce puteam să spun, îmi plac femeile în vârstă care încă se mai agață de tinerețe, iar unora chiar le vine bine, în timp ce altora… Dar nu era momentul să fac analiza femeii de vârsta a treia. El părea un tipic muncitor de pe câmp, cu pantalonii de pe vremea lui bunicu', peticiți pe unde se rupseseră, și cămașă de bumbac cu mânecile suflecate până la cot.

Am observat că mâinile lui erau muncite, aspre și „coapte" de soare, în timp ce ale ei erau fine, albe și catifelate. Gibon o studiase puțin, adică îi accesase dosarul. Fostă învățătoare, nicidecum profesoară de Limba și Literatura română așa cum susținea ea. Avea calificative impresionante, lucru de care eram cât de cât sigură, știind educația Ginei.

— După cum știți deja, am spus, pe un ton sec, fără chef, la voi în curte s-au găsit două cadavre.

Folosisem intenționat „cadavre", deși erau doar niște oase. Moaște, dacă vreți. Traian nu a reacționat în niciun fel, dar ea a tresărit puțin.

Presupun că măcar unul dintre dumneavoastră, dacă nu ambii, știți exact cine este cea a de-a doua victimă.

El a rămas tăcut, dar pentru prima oară ea mi-a aruncat o privire crudă.

— Doamnă, chiar credeți că știam cel puțin că idiotul ăla de argat se află sub șura noastră.

Nu fusese o întrebare. Era o certitudine pe care voia să o inducă printr-un fel de artă a disimulării.

— Eu cred că știați foarte bine.

Chipul i s-a înnegrit de supărare. Traian a încercat s-o prindă de mână, s-o calmeze, dar ea și-a retras-o aproape violent.

— Doar nu aveți impresia că l-am omorât pe tontul ăla.

Nici aceasta nu fusese o întrebare. Habar nu aveam cum făcea, dar femeia vorbea fluent fără semnul întrebării.

— Ar fi o impresie prostească, am spus sec. Am spus doar că știați că se află acolo.

— Cum așa?

Era și cazul.

— Nu știu, aștept să-mi spuneți dumneavoastră.

S-a îmbufnat ca un copil mic, în timp ce soțul ei privea scena ca un spectator.

— Dacă aș fi știut asta, aș fi știut și că a fost ucis. Așa că e ilogic.

— Poate.

Mi-am îndreptat puțin picioarele și i-am dat senzația că las garda jos, dar urma să atac ca un rechin. Mă plictisește joaca. Nu înțeleg pisicile… ba da, fie, le înțeleg.

— Era atât amantul dumneavoastră cât și al fiicei.

De data asta Traian a mărit ochii ca un lemur și a privit-o cu mii de semne de întrebare desenate pe chip. Ea l-a sfidat total.

— Vorbești în dodii.

— Ok, am spus, dându-i senzația că renunț. Atunci spune-mi cum se face că domnul Gros nu este tatăl Ginei. Iar asta se poate dovedi printr-un test de paternitate.

Ambii au rămas încremeniți. El știa, îmi dădeam seama din felul în care-i jucau pupilele, dar nici unuia nu-i convenea să se spună lucrul ăsta cu glas tare. Ups, ca să zic așa.

— Nu văd legătura, a spus Traian cu glas tremurat.

— De aceea sunt eu aici, să le leg, să le dezleg și să le văd.

Am tăcut toți, preț de câteva clipe, timp de care am profitat pentru a-mi schimba poziția și a mă muta pe un scaun. Spatele mă chinuia destul de rău și în unele momente, pur și simplu, statul în picioare era mai mult decât puteam suporta.

— De ce nu ați vizitat-o niciodată?

Aceasta nu era o întrebare care să-i fi dat peste cap. M-au privit de parcă eram cea mai nebună din încăpere. Nu trebuia să știu răspunsul, dar și eu puteam să disimulez.

— V-ați enervat rău când ați aflat că e amantul fiicei dumneavoastră?

— Doamnă?! a sărit ca ars Traian, Gina n-ar fi făcut niciodată așa ceva.

Dar nevastă-ta, da, am spus în sinea mea. Căci nu-i ții partea, după cum văd!

— Fii serioasă! – mi-a sărit femeia la beregată. Nimeni nu era amant cu nimeni.

Am zâmbit.

— Ce v-a promis, doamnă? Tinerețe veșnică? Am să vă anunț ceva, nu sunteți nemuritoare și dacă Dante avea dreptate măcar pe jumătate, nu vă văd bine.

Ochii mai aveau puțin și-i ieșeau din orbite.

— Nu înțeleg ce dracului v-a venit cu povestea asta că ar fi fost amantul meu.

— Am niște fetișuri ciudate, am spus plictisită.

Am ieșit de două ori să fumez. Nu că nu aș fi putut s-o fac acolo, ci pentru a-i lăsa să se plictisească. Apoi am stat cu Ioana la bârfă mai bine de o oră. Paul se plimba plictisit și, din când, în când, îmi arunca priviri furioase. Nu eram, poate, expertă în tehnica interogatoriului fără să torturez fizic, dar fusesem destul torturată psihic la viața mea, așa că începeam să mă pricep cât de cât.

După ce au fiert vreo două ore, timp în care eu m-am relaxat complet, cu o față agitată am reintrat. De data asta ambele capete m-au urmărit cu interes.

— Am prins un criminal, am spus de parcă asta făceam în câte o pauză de masă.

Nu au pus întrebări, nu aveau de ce. Știau că dacă vorbesc prea mult se pot pierde.

— Așadar, doamnă, v-ați mai gândit? De cât timp nu vă mai culcați cu domnul Gros?

Nervii femeii i-au ieșit pe chip transformând-o într-un monstru.

— Asta nu e treaba ta.

Ok, deja începea să mă enerveze. Încercam să fiu politicoasă, iar ea întindea coarda.

— Femeie, am urlat la ea, dacă n-ai de gând să vorbești vei sta douăzeci și patru de ore în arest! E perfect legal, te consider suspect.

Am făcut semn spre oglindă și Paul a apărut înăuntru și a ridicat-o pe Maria care nu a schițat niciun gest. Dar a făcut una dintre cele mai mari greșeli lăsându-și soțul acolo. Probabil că nici când a ridicat-o Paul nu și-a dat seama că s-a compromis de una singură.

Eram deja nervoasă, chiar nu mai era nevoie să joc teatru, iar bărbatul din fața mea știa asta.

— Repede, i-am spus. Știai că trăiește cu el?

— Bănuiam, a îngânat el, dar repede.

— Și Gina?

A oftat. Atunci i-am observat durerea de pe chip. Omul chiar o iubea pe cea căreia îi spunea fiică.

— Poate, nu știu, nu aș vrea să cred așa ceva. Gina, Gina… poate, până la urmă e și ea om. O fi avut și ea nevoie de un suflet lângă ea.

— Nu i-ați văzut niciodată împreună?

— Niciodată! a spus ferm bărbatul.

Dar în același timp în care nega am văzut, fără să vreau, două gesturi. Un scărpinat, discret, la lobul urechii stângi și o strângere a pumnului. Dacă Fieraru mă învățase corect, aveam în fața mea suspectul. Dacă nu, era doar o tâmpenie de-a mea.

OSPICIUL XII

Gina privea dincolo de fereastră. Vântul abia adia și-i mângâia chipul. Rămăsese stană de piatră când toate amintirile i-au revenit brutal. I-au invadat mintea și i-au paralizat trupul. Oare asta simțea și colega ei de cameră, se întreba absentă, încercând să alunge amintirea acelei nopți. Nu, nu putea spune. Prefera să fie ea vinovată, nici măcar nu voia să se gândească. Când o luaseră, dimineață, pe Diana, crezuse că va avea o zi relaxantă, dar nu a fost să fie, imediat după plecarea ei valul amintirilor a inundat-o. Aproape că a rămas fără aer, dar ea s-a salvat așa cum o făcuse și în noaptea aceea. Se salvase cumva. Nu știa nici acum cum a reușit, dar a scăpat cu viață.

Încă tremura în interior, avea impresia că tot trupul i se clatină, când, de fapt ea era nemișcată poate de o veșnicie. Când s-a deschis ușa a simțit parfumul Dianei, dar nu a reușit să se întoarcă spre ea. Apoi, după un timp, a simțit o atingere pe umăr. Diana nu a atins-o niciodată, așa că a tresărit și s-a întors spre ea.

Femeia din fața ei a făcut un pas înapoi umilă și speriată.

— Iartă-mă! Ești bine?

Gina a simțit furnicături în tot trupul. Îi părea rău de ea, așa că nu avea de gând s-o repeadă.

— Da, cred că da.

Diana a clătinat ușor din cap și s-a cocoțat în pat. Diana nu o urmărea, nu o urmărise niciodată cu privirea, dar uneori o simțea umană. Sau voia să creadă că mai e un om acolo cu ea. S-a lăsat și ea pe pat tocmai când doctorul Simion a intrat pentru a-și face vizita de seară. Andra era în spatele lui, dar părea abătută.

Le-a aruncat ambelor câte o privire și a notat ceva în fișa medicală. Gina nu avea de gând să se uite la el, nu în seara asta, dar el avea alte planuri.

— Gina, am constatat că raportul tău la poliție este unul fals. Cel puțin poliția a constatat asta, după ce îmi termin vizita vreau să stăm de vorbă.

Ea a clătinat din cap în semn de aprobare.

Andra i-a aruncat o privire întrebătoare și Gina parcă i-a confirmat că e în regulă, apoi a închis ușa în urma ei. Dintr-o dată, Gina s-a trezit studiindu-și colega. Ea era acolo, în lumea ei, dar mai prezentă decât în alte dăți.

— Tu ești bine, unde te-au dus?

Pentru o clipă roșcatei i s-a părut că Diana s-a strâmbat, dar fusese doar o părere. De fapt fusese doar o umbră care îi atinsese chipul.

— Recuperare, a spus ea șoptit. Recuperare pentru coloană. Diana și-a dus arătătorul la coloană pentru a reprezenta exact ceea ce a făcut.

Gina a aprobat ușor. Știa ceva despre asta. Diana avea coloana fisurată sau ceva asemănător în urma unui accident. Nu își amintea dacă i se spusese sau doar auzise vorbindu-se.

— Te doare?

— Uneori, a răspuns colega rămânând neclintită. E mai bine după exerciții.

I se părea straniu. Orice durere, de fapt, mai puțin cea sufletească, îi era necunoscută. Ar fi vrut să știe cum e să te doară o parte din trup atât de tare încât să înăbușe durerea sufletească. Oare era posibil așa ceva?

— E posibil, se întrebă mai mult pe sine, ca o durere a corpului să fie atât de nefirească încât să o alunge pe cea sufletească?

Diana a privit-o pentru prima oară. Prima oară când părea că este conștientă de prezența Ginei.

— Nu, nu este posibil. Cele două se combină și atunci te doare și mai tare. Trup, suflet, uneori chiar poți să-ți simți și creierul.

Gina s-a strâmbat.

— Dumnezeule, ciudat.

Diana a zâmbit.

— Asta nu e ciudat. Ciudat e să trăiești cu toți acei monștri în cap, să vezi pisica cum atârnă, spânzurată de gât, pisică spânzurată, cine a mai auzit? S-a apropiat complice și a șoptit: cred că i-a frânt gâtul cu mâinile mai înainte.

Gina era îngrozită. Tatăl Dianei o avertizase să nu o bage în seamă pentru că s-ar putea să spună baliverne, dar de data asta era prea multă convingere în ceea ce spunea.

— Cine a făcut asta?

Diana a luat perna în brațe și a început să se legene în față și în spate scoțând, printre buze, câteva note

muzicale destul de morbide.

Ginei i s-a făcut teamă. Nu, nu îi era frică de Diana, doar că nu știa cum s-o oprească. S-a gândit o clipă, apoi încet, parcă pentru a nu o speria, s-a dus lângă ea și a luat-o în brațe.

Au stat așa câteva clipe, până când Diana a intrat în starea ei de normalitate, adoptând o poziție din care nu o mai puteai scoate. Roșcata și-a spus că a făcut tot ce-a putut, ar fi vrut să știe mai multe, dar poate aveau să se mai ivească ocazii. Acum nu avea decât să se consoleze în aceeași singurătate, doar că, din fericire, ușa s-a deschis și Simion i-a făcut semn să-l urmeze. Ea s-a supus tăcută, ar fi vrut să-i spună Dianei să apese butonul dacă nu se întoarce, dar știa că nu va conta, Diana nici măcar nu își dădea seama că rămâne singură, iar de data asta îi era teamă. Radu Simion o voia pe ea, pentru că, inițial, așa i-a dat de înțeles. Dar acum nu mai era convinsă că vrea să ducă jocul până la capăt.

IOLANDA VIII

Am bătut o singură dată în ușă și Gibon a apărut. Oricum ciudatul ăla de doctor nu încuiase, dar aveam nevoie de cineva care să-mi apere spatele, mai ales că nu mințisem în privința durerilor care mă încercau.

— Ce vrei să faci? a șoptit Marius.

I-am cerut cheile printr-un simplu gest al mâinii. El mi le-a întins.

— Eu îl vizitez pe Lazăr, tu stai de șase.

— Palpitant, mereu m-am gândit să fac asta.

Palpitant ar fi fost să ne tăvălim pe biroul directorului, dar Gibon n-ar fi acceptat nici dacă-i puneam cuțitul la gât.

— Gina e plecată, mi-a șoptit el, se poate întoarce oricând.

Am ridicat din umeri nepăsătoare, am descuiat ușor și am pătruns în biroul directorului. Pe holul acela era doar o singură cameră video care, dintr-un motiv oarecare, nu bătea spre ușă. Bine, puteam să bănuiesc din ce cauză sau măcar să-mi imaginez. Din fericire nu duc lipsă de așa ceva. I-am făcut semn complicelui meu să tacă și m-am strecurat înăuntru. O veioză roșiatică lumina timid într-un colț. Probabil că o lăsa mereu aprinsă. Am aruncat o privire rapidă. Birou, covor, fotolii din piele, bibliotecă, raft cu dosare. Oricum, puteam să jur că nu ține nimic la vedere. Am studiat biroul. Lemn de calitate, destul de scump, adus din Italia. Sertarele nu erau încuiate, m-am uitat totuși, știind clar că nu voi găsi nimic deosebit. Câteva agrafe pentru hârtie, un perforator și coli albe. Una mi s-a părut ușor mototolită. Vechiul truc cu creionul merge întotdeauna, așa că am luat foaia și unul dintre creioanele aflate în suportul special de pe birou, și am început să hașurez. Am descoperit un număr de telefon. L-am memorat, dar am păstrat și hârtia.

Dar știam că asta nu e tot. Trebuia să mai fie ceva acolo. Am tras cu ochiul în dosarele pacienților, firește că nu existau decât fișele clasice. Totuși un nume mi-a atras atenția. Marian Stancu – prea mulți Mariani în viața mea, așa, dintr-o dată – la dosar era notat că suferă de mania persecuției. L-am zărit de câteva ori și l-am auzit

bolborosind ceva despre faptul că e prins în capcană și că e urmărit, dar nu l-am băgat în seamă, de cele mai multe ori nu mă interesa. Dar acum îmi dădeam seama că e un personaj interesant. De obicei, cei care suferă de mania persecuției, au un mod ciudat de-a spune adevărul. Interesant e că acolo unde pare nebunie, dacă știi cum să interpretezi, găsești lucruri folositoare.

Nu mai aveam prea mult timp să mă împrietenesc cu el, așa că a doua zi aveam de gând să intru direct în subiect.

Am tras de o carte, la întâmplare, fără să vreau să fac asta și o ușă s-a deschis. În același timp s-au mai întâmplat și alte două lucruri. Lumina s-a stins și am simțit cum mi se sparge ceva în moalele capului.

Am deschis ochii brusc. Chiar dacă lumina m-a orbit, nu mi-am permis să stau să mă obișnuiesc. Durerea de cap îmi făcea tâmplele să zvâcnească. Îmi simțeam din nou trupul aproape mort. De parcă mă trezeam din nou din comă. Și mai rău era că știam că nu mă pot apăra. Nu mi-am clintit capul, dar simțeam respirația altcuiva, probabil a atacatorului, undeva în spatele meu. M-am întrebat în fugă ce se întâmplase cu Gibon, dar nu aveam acum timp de asta. Am rămas așa, nemișcată, chiar dacă durerea îmi intra până în creier și abia dacă mai puteam respira.

Celălalt s-a mișcat. Mi-am dat seama că e cineva destul de masiv, după felul în care apăsa cu talpa pe podea, dar s-a dovedit că nu mai aveam toate simțurile la mine. Când am zărit-o pe Andra în fața mea, apărută brusc de niciunde, aproape că mi s-a tăiat respirația. Ok, măcar ar fi fost o luptă dreaptă. Poate.

S-a aplecat spre mine făcându-mă să tresar. Pentru Dumnezeu, parcă devenisem o fetiță speriată.

— Ce dracu' faci? m-a apostrofat ea. Vrei să strici tot?

Hmm? Era doar o voce în mintea mea.

— Dacă te prindea altcineva acum erai îngropată lângă iubitul Ginei.

Hmm? Din nou în mintea mea.

Mi-am masat ușor capul. Unde dracului era Gibon? De ce nu mă avertizase? Blonda devenea isterică și urla la

mine.

— Dacă îmi strici operațiunea, te omor cu mâna mea! Poate că ești tu Știreanu, dar timpurile se mai schimbă, acum sunt eu mai bună decât tine.

O, Doamne, mi-am zis în gând, ajută-mă să nu mă ridic că-i fac vânt pe fereastră.

— De ce pizda mă-tii m-ai lovit în cap?

S-a oprit din lătratul acela sinistru.

— Nu știu, m-am speriat.

— Pe dracu', am spus furioasă. Te-ai speriat pe dracu'! Unde e Gibon și pentru cine lucrezi?

— Crezi că ai dreptul să pui întrebări?

Aveam?

M-am ținut de bibliotecă pentru a mă ridica în picioare. Slăbiciunea mea se observa. Îmbătrânisem și simțeam asta. Dacă nu ar fi fost gloanțele acelea, acum femeiușca asta era sandvici, dar nu eram capabilă să o iau la bătaie, cu toată recuperarea și orele de box pe care mi le oferea Gibon cu atâta plăcere sadică.

— Cauți cealaltă încăpere?

Andra m-a privit interesată.

— Ți-o deschid, spune-mi unde e Gibon și cine mama dracului ești tu.

— Serios, ai deschis-o? Am știut mereu că există.

Ori disimula, ori copilul din ea nu avea nimic mai important de făcut.

Am prins-o de umăr cu vârfurile degetelor și am scuturat-o. Apoi am privit-o fix, ca prin minune și-a revenit.

— E la ușă, tontul ăla, nu i-am făcut nimic. Lucrez pentru serviciile militare.

— Pe bune?

— Îh, făcu ea.

— Ce vor serviciile militare de la Lazăr?

Andra a zâmbit atoateștiutoare.

— Metodele prin care torturează psihic oamenii. Cine crezi că ți-a făcut dosarul de internare aici? Eu. E singura boală prin care nu mai poți fi torturată, se presupune că ești deja prăjită.

— Să înțeleg că Gina…

— Nu încă, am încercat să o protejez, dar cred că va începe în seara asta, nu degeaba a luat-o Simion.

I-am zâmbit ironic.

— Serios? Ai trei ani? Gina vrea să i-o tragă, s-ar putea ca torturat să fie torționarul.

Ea m-a privit panicată.

— Doar nu vorbești serios! Să înțeleg că politicul nu e implicat?

— Ba da, dar nu e prioritatea noastră.

Am tras de cartea aceea care mișcase ușa. Dacă toanta nu ar fi stins lumina și nu m-ar fi lovit, ar fi observat. Un corp al bibliotecii s-a dat la o parte, trecând dincolo de corpul din dreapta. I-am înfipt capul înainte prinzând-o de ceafă. A încercat să se opună, dar eu nu aveam de gând să mai primesc una în cap.

— Liber, a spus ea sec.

Am împins-o înăuntru și am descifrat mecanismul de închidere a ușii. Ar fi trebuit să-l anunț cumva pe Gibon.

— Sună-l pe Marius și spune-i că suntem aici. Să stea cu ochii pe Gina.

— Și dacă vine directorul?

— Atunci putem spune că avem ghinion.

Nu era o încăpere mare, dar, în schimb, era ticsită de rafturi bine organizate, în așa fel încât fiecare spațiu, colț și colțișor să fie exploatat. Andra s-a repezit acolo unde scria „Controlul minții”, probabil că avea dreptate să facă asta și pe mine mă interesa, dar mai mult voiam să știu pe cine se aplică. Am observat raftul metalic pe care scria „Pacienți speciali”, presupuneam că asta îmi trebuia mie. Am pocnit din degete, un gest reflex care-mi venise pe moment, ca o idee ce-ți trece prin minte, dar o scapi într-o fracțiune de secundă. Probabil că nu a fost menită să fie ideea ta și a trecut pe acolo dintr-o eroare. Până și zeii ideilor mai dau greș uneori. Aveam un veșnic „hmm” în minte, unul de mirare și unul de consternare, acum nu știam exact pe care-l folosesc. Dar cu siguranță, din nou, exista un „hmm”.

— Nu-l atinge, i-am spus Andrei.

Blonda tocmai voia să-și pună degetele și să tragă de mânerul metalic. Am văzut-o cu coada ochiului retrăgându-și mâna de parcă ar fi ars-o.

— De ce nu?

Era doar un sentiment, probabil de la durerea de cap.

— Așa fac eu când mi se sparg obiecte în cap.

Și-a încrucișat mâinile la piept în mod ostentativ.

— Te rog, poți fi serioasă?

— Într-un spital de nebuni? Niciodată.

S-a dat bătută. Am văzut-o cum îi iese printre buze un oftat obosit de om învins.

— Luminează-mă!

Aveam o brichetă în buzunarul pantalonilor de trening. Am scos-o și am aprins-o. Blonda s-a enervat din nou.

— La figurat, nu la propriu.

— Dacă ți-ai ține gura…

Am apropiat bricheta de raft și am văzut firul de nailon. În fine, ar fi putut pune un sistem pe laser, dar era destul de ingenios și așa. Andra s-a apropiat și a observat același lucru.

— Tragi de sertar, pornește alarma de acolo, i-am indicat globul rotund de deasupra ușii false.

— Și atunci?

Am apropiat și mai mult bricheta și am ars firul. Ea a rămas încremenită o clipă.

— Ești nebună, dacă pornea?

— În armată nu aveți legături cu fizica?

Și-a dat cu mâna peste păr enervată la culme, dar parcă observam și ceva mândrie acolo.

— Eu sunt psiholog militar, am fost antrenată pentru misiunea asta.

— M-am prins, i-am răspuns în timp ce trăgeam cu atenție de sertar. Am așteptat câteva minute pentru a fi sigură că nu se întâmplă nimic și am început să cotrobăi.

— Cum l-ai convins pe Lazăr să-ți facă atâtea favoruri?

Întrebarea asta m-a chinuit încă de când am aflat că e cadru militar.

— Mă culc cu el, a spus-o ca pe o normalitate.

— Logic. Ah, am zis când am dat peste dosarul lui Marian Stancu. Dă-mi telefonul, i-am cerut.

Ea m-a privit din nou surprinsă.

— Doar nu vrei să mă așez comod pe fotoliu și să lecturez. Dă-mi telefonul să pozez.

— Aaaaaa, făcu ea, din nou cu mândrie de parcă ar fi fost ideea ei.

Am pozat filele din dosar și am lecturat printre rânduri, speram doar ca toanta să i le dea lui Mihai. Apoi am găsit dosarul Ginei și chiar pe al lui Simion, asta m-a

intrigat. Atât eu cât și ea făceam poze ca nebunele, fiecare pe partea ei de interes. Dosarul Dianei nu era acolo, în schimb, exista un dosar cu numele doctorului Valentin Fieraru, doar că acesta nu conținea nici o filă. Asta mi-a ridicat un mare semn de întrebare. Ori fuseseră informațiile acolo, ori Lazăr le aduna din mers. Trebuia să vorbesc urgent cu Mihai. Am scos-o pe Andra de acolo și i-am spus lui Gibon să ia legătura cu Mihai.

— Și eu? a întrebat naivă Andra.

— Tu aștepți să vină Iordache și îi dai informațiile. Eu am treabă, trebuie să fac o criză ca să-l cheme pe tata.

OSPICIUL XIII

Gina se răzgândise brusc. Voia să facă dragoste cu Simion, acolo, în biroul lui, unde o primise prima dată și îi explicase „regulile casei”. Acum părea și mai cadaveric. Chipul îi era de-a dreptul șters și ochii îi intraseră cu totul în orbite. Părea trist, obosit și apăsat de niște probleme imposibile.

Gina s-a așezat și a așteptat cuminte. El și-a pus un sfert de pahar de whisky și i-a oferit și ei unul. Ea l-a primit mai mult pentru a-i face plăcere, nu era convinsă că vrea să bea, nu o mai făcuse de la șaisprezece ani. L-a mirosit și a gustat, doar cât să-i atingă limba. A înțepat-o ușor, dar i s-a părut interesant. Și-a înmuiat din nou buzele în alcool și a decis că poate duce până la capăt acea gură de whisky, dar nu prea repede pentru că nu-și dorea să se îmbete.

— Vă simțiți bine? s-a interesat ea.

Radu Simion nu i-a răspuns, a rămas fixând fereastra. După un timp, în care aerul parcă rămăsese suspendat, un greiere l-a făcut să se miște din nou. Atunci lumea și-a reluat cursul normal și doctorul s-a întors spre ea și mai trist.

— Gina, dacă faci pe nebuna în continuare te vor aresta, ca să nu mai spun că ești în pericol.

Femeia se simțea puțin nelămurită în privința asta.

— De ce aș fi în pericol?

— Pentru că nu ești nebună, dar el te va înnebuni până la urmă.

— Care el?

— Nu pune atâtea întrebări. Prea multe…

Era atât de tensionat, atât de trist și de distras, dar totuși o vedea și încerca s-o avertizeze.

— Trebuie să faci cerere să ieși de aici. Nu știu, inventează ceva, spune-le că ți-ai amintit toată povestea, cere custodia poliției.

Gina începea să devină speriată. Apoi privirea ei s-a îndreptat spre o fotografie unde doi bărbați stăteau unul lângă celălalt. Nu păreau prea apropiați și niciunul nu zâmbea, doar cel tânăr, pe care l-a recunoscut imediat în persoana doctorului, încerca să schițeze un surâs timid.

Dar celălalt, pe care nu-l cunoștea, îi spunea totuși ceva. Avea impresia că îl zărise cândva, poate când el era mai tânăr și ea mai mică.

— Cine e bărbatul din acea fotografie?

Simion nici măcar nu a făcut încercarea de-a se uita.

— Directorul.

Inima Ginei a rămas pe loc. Nu, sigur nu l-a văzut în spital, atunci unde?

— Radu, a spus ea fără să-și dea seama, crezi că eu și directorul ne-am mai întâlnit?

El nu s-a întors, dar a putut observa cum își strânge pumnii, încercând să rămână imobil.

— Nu știu, nu cred.

Ea s-a ridicat și s-a apropiat de el. I-a mângâiat ușor ceafa, îl dorea. I-a șoptit, aproape băgându-i limba în ureche.

— Vrei să-mi spui, dar îți e teamă.

El a lăsat ușor paharul pe birou și s-a întors spre ea. I-a cuprins fața cu ambele mâini și a sărutat-o adânc, atât de adânc încât toate amintirile au năpădit-o din nou. Mâinile lui Marian pe trupul ei. Mâinile acelea aspre care o mângâiau încet ca o zi de primăvară. Aspră, dar al dracului de plăcută. Degetele lui în lenjeria ei. Simțea totul ca atunci. Când mâna doctorului i-a alunecat între picioare, a gemut de plăcere și chin în același timp. Îi plăcea, dar nu își putea lua gândul de la el. Nu putea să șteargă amintirea aceea când l-a prins cu mama în șură. Dar doctorul și-a înfipt degetele în interiorul ei și plăcerea o inundă din nou.

— Te vreau, i-a șoptit el. Te vreau și vreau să pleci.

Gina era prea înnebunită de plăcere ca să mai asculte, dar bătăile din ușă au făcut-o să tresară, doar el a rămas calm de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. A împins-o în scaun și a ascuns paharul cu whisky.

CRIMINALISTICĂ XII

Două și patruzeci de minute când a deschis ușa biroului. A pipăit ușor după întrerupător și un val de lumină a inundat încăperea. Ofițerii de serviciu stăteau la parter, iar echipele de criminaliști probabil că dormeau în camera de consiliu, dacă nu cumva, unii dintre ei, erau pe teren. Andra îl urma. Era o căldură infernală, dar fătuca aia tremura din toate încheieturile. Mihai i-a pus un pahar plin cu whisky.

— Gata, e totul în regulă. De ce dracului ai lovit-o pe Iolanda?

Fata nu a răspuns imediat. A luat două guri zdravene din băutură și s-a lăsat în fotoliu.

— A fost o reacție prostească. Gibon se uita în altă parte când am intrat în biroul directorului, adevărul e că nu mă așteptam să găsesc pe cineva acolo. Nu știu, a fost impulsul.

— Trebuie s-o scot de acolo și s-o duc la medic, știi că ai pus toată misiunea în pericol?

— Și ea pe a mea.

— Fii serioasă, dacă m-ai fi lăsat să-i spun, de la început, cine ești, nu am fi avut problema asta niciodată.

Fata tăcu, cufundată în gândurile sale, apoi a scos telefonul din buzunar și i l-a înmânat lui Mihai.

— Aici e tot ceea ce am putut să pozăm. Sunt sute de file. Numai în cazul în care ar fi suspect de ceva poliția ar putea cere mandat ca să dea „din greșeală” peste camera aceea.

Mihai era amuzat. Armata!

— Domnișoară, la prima oră camera aceea nu va mai exista.

— De ce nu?

— Pentru că nu e atât de tâmpit încât să nu își dea seama că firul a fost ars. Nailonul se strânge când e ars și nu cred că ar putea să nu observe asta.

Blonda căzu pe gânduri. I se părea prostesc că ea nu s-a gândit. Ar fi vrut s-o facă. Ar fi vrut să urle la ea că e dobitoacă și ar fi vrut să fi avut curaj să fure câteva dosare. Iolanda o făcuse, văzuse asta, probabil că i le-a

predat lui Gibon, în ea nu avea încredere și avea dreptate să fie sceptică, doar îi spărsese o vază în cap… vaza.

— Cioburile, a spus ea.

— Gibon s-a ocupat, a mârâit Mihai în timp ce descărca fotografiile pe laptop.

Se precipitase. Andra se mustra în sinea sa. Făcuse totul greșit, ar fi vrut să fi fost altfel, dar acum nu mai era cale de întors.

— Evenimentele se vor precipita în zilele următoare. Simion e în pericol, la fel și Gina.

— Și Iolanda? păru ea contrariată. De ce ar fi Simion în pericol?

Mihai i-a aruncat un dosar pe care ea abia l-a prins cu ambele mâini.

— Iolanda știe să-și poarte grijă. Gina face parte din experimentul lui Lazăr, nu trebuie să-și amintească mai mult decât a spus, pentru că Lazăr e tatăl ei și Maria i-a cerut-o.

— Și Simion ce treabă are?

— Și el e fiul din flori al lui Lazăr, e acolo din alte motive, doar că băiatul ăla, orice s-ar zice, are și suflet.

— La dracu', Gina vrea să se culce cu el!

Mihai a rămas calm.

— Da, am auzit deja. S-o facă.

— Nu e…

— Nu știe, nu?

— Nu poți lăsa să se întâmple asta.

Lui Mihai nu-i păsa, trebuia să studieze pozele și dosarele pe care Gibon i le dăduse pe ascuns.

IOLANDA IX

— Știi că te-ai compromis, mi-a șoptit Gibon în timp ce dădeam ca nebuna cu pumnii în sacul de box, încercând să nu uit de jocul de picioare.

— Dacă… mi-ai… fi spus, uh, de la început despre Andra… poate nu-mi luam una în cap.

Gibon s-a uitat pe hol, nu era nimeni sau așa părea. Era calm, dar supărat pe mine.

— După escapada de aseară, Lazăr a dispus să se schimbe toate sistemele de securitate de la biroul lui.

— Hmm, am făcut. Oricum în camera aia nu se va mai găsi nimic. Nu se va cere mandat de percheziție.

— Sunt conștient, a spus el sarcastic.

M-am oprit iar el mi-a aruncat prosopul. Eram transpirată toată, nu pentru că aș fi făcut cine știe ce efort, dar încă nu mă puteam ține bine pe picioare și trebuia să îmi forțez fiecare mușchi în parte. Uneori aș fi urlat de durere, dar nu-mi permiteam să-mi arăt slăbiciunile. Îmi amintesc că niciodată nu mi-am permis să dau de înțeles că sunt slabă.

M-am așezat în poziția piticului și am luat o gură din sticla cu apă.

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu Marian Stancu.

— Nebunul? N-ai citit dosarul?

Aș fi vrut să arunc cu sticla după el, dar era prea bună apa ca să o stric pe un cap sec.

— Da, am uitat să fac o pauză între fugă și a-i trimite dosarele lui Mihai, pentru o lectură scurtă, poate chiar relaxantă.

— Ei, hai, am crezut că ai reușit să arunci un ochi.

Am dat din mână a lehamite. Știam că Mihai chiar în acel moment citea dosarele și filele pe care eu și Andra reușiseră să le fotografiem. Eram sigură că acolo va găsi ceva, dar ce anume, asta era mai greu de descifrat. Mă omora faptul că nu știam. Teoria mea și a lui Gibon, cel mai probabil, era corectă, dar asta tot nu dovedea nimic. Doar dacă…

— Dacă ea e fiica lui, am șoptit, de ce i-ar face asta?

— Nu prea te-ai documentat înainte să vii aici, m-a certat ștrengărește Marius.

— Îmi cer scuze, eram prea preocupată să reînvăț să merg.

— *Auch*, făcu el, de parcă ar fi fost lovit. Și asta ar trebui să mă impresioneze? Un polițist nu se oprește din gândit nici după ce moare.

— Mă bucur că ai scăpat de meseria asta, se vede că ai neuronul relaxat, i-am replicat.

A zâmbit sfidător.

— Dacă ai fost și o singură zi în postura asta, așa vei rămâne pe viață.

Am vrut să-l întreb dacă e vorba de prostie, dar am preferat să tac, aveam prea multe de făcut într-un timp relativ scurt. Cel mai important pe ordinea de zi era s-o scot pe Gina de aici, dacă nu o convingeam să facă cerere de bunăvoie, trebuia să o răpesc.

Am adormit greu în noaptea aia, chiar dacă efortul ar fi trebuit să mă ajute. Dimineață nu am mers la micul dejun, făcând pe inaccesibila, dar am urmărit cu privirea până când grădina s-a umplut de pacienți. Când l-am zărit pe Marian Stancu am decis că e vremea să ies la aer.

Mi-am pus repede un capot, cam gros, dar mi-a fost la îndemână. Sigur că afară era cald ca dracu', doar era una dintre cele mai călduroase veri din ultimii zece ani, din câte îmi aminteam. Îmi venea să-mi dau două că nu-mi luasem pijamaua cu pantaloni scurți de mătase, dar era prea târziu. L-am reperat pe Stancu lângă un copac. Mereu stătea singur și studia mediul „ostil”. Poate că omul nu era chiar atât de nebun pe cât părea. M-am uitat mai întâi spre el, părea liniștit, doar privirea i se plimba de colo-colo, însă asta nu era o noutate. Apoi m-am uitat spre ceilalți, nimeni nu părea să-l bage în seamă, mai puțin chipul care stătea ascuns după una dintre perdelele de la etajul doi. M-am prefăcut că alunec pe iarbă și-mi pierd echilibrul. El mi-a sărit imediat în ajutor. Chipul acela continua să fie acolo, o umbră mută.

— Vreau să vorbim, i-am comunicat, dar nu aici, suntem urmăriți.

Dintr-o dată bărbatul mi s-a părut de o normalitate aproape terifiantă.

— Peste zece minute în sala de mese. Lasă-mă să te duc la doctor.

Am acceptat ajutorul fără să mai scoatem vreun cuvânt. La infirmerie mă aștepta Andra. L-am lăsat pe Stancu să plece și m-am așezat pe pat. Andra mi-a șoptit:

— Directorul a spus că ai căzut.

Mi-am ridicat picioarele în aer și ea a înțeles.

— S-ar putea ca tu să fii compromisă, dar eu, momentan, nu sunt.

— Ce ar trebui să-mi faci acum?

— Să te sedez și să te duc la el.

— N-am chef să fiu sedată, am spus.

Andra își pregătea seringa.

— Sper că știi să te prefaci al dracului de bine.

O luam de la capăt. Trebuia să jung în biroul lui Lazăr, recunosc că asta mă speria.

— Anunță-l pe Mihai.

Mi-a aruncat o privire încruntată.

— Chiar ai impresia că sunt o amatoare? Am făcut-o deja.

Speram să fie așa, mai ales că Gibon nu era de serviciu până seara.

— Mă rog, am acceptat, s-o facem.

— Trebuie să te înțep. E doar vitamina C, trebuie să observe înțepătura.

— Jur că dacă mă droghezi, într-o zi o să-ți rup gâtul.

— Poți să ai puțin mai multă încredere?

— În femeia care aproape mi-a spart capul?

Mi-a înfipt acul în mână până să-mi dau seama ce se întâmplă, apoi a pus seringa și a împins serul, destul de brutal, să-l simt.

— Dacă te simți amețită, mă poți ucide. Acum fă pe tâmpita, nu că ți-ar fi greu, și mergi.

Oh, fătuca asta se juca cu focul. Pumnul aproape că-mi plecase spre falca ei, dar am înjurat în gând până mi-am revenit. Asta nu însemna nicidecum că n-am să-i rup fața.

— Sper că nu mă va supune unor șocuri psihice.

— Sper să mă lase să văd de data asta, a spus blonda, aproape încântată.

L-am zărit cu coada ochiului pe Marian Stancu. Mă urmărea cu privirea, dar nu a îndrăznit să facă niciun pas. Aș fi vrut să-l asigur că am situația sub control, dar camerele de luat vederi îmi urmăreau fiecare mișcare, trebuia să rămân calmă.

Până la biroul lui Lazăr m-am lăsat de câteva ori pe Andra cu toată greutatea mea. O auzeam bombănind printre dinți, dar îmi făcea prea mare plăcere.

Am intrat în biroul pe care-l cotrobăisem cu o noapte înainte, dându-mi ochii peste cap și prefăcându-mă că nu văd prea bine. Am simțit-o pe Andra împingându-mă în fotoliu și m-am simțit, oarecum, relaxată. Am lăsat capul pe spate, dar cu toate astea îl vedeam. Era înalt, bine făcut, presupun că trăgea de fiare, pentru că avea masă musculară cât doi Giboni la un loc. Avea undeva în jur de cincizeci de ani și își vopsea părul în negru, dar ridurile și chipul îl trădau. Încerca să pară ceva ce nu era.

— Mă vede? i s-a adresat el Andrei.

— Nu vede, nu aude, are doar spasme musculare, nu e nici adormită pe de-a întregul.

— Bine, vreau să o ridici și să mă urmezi.

Andra nu a comentat. Inima a început să-mi bată cu putere, dar chiar în momentul acela ușa s-a izbit de perete. Mihai, Paul și încă trei bărbați intraseră fără nici o introducere.

CRIMINALISTICĂ XIII

Iolanda se plimba nervoasă dintr-un capăt în altul al holului. Îi stricaseră toate ploile. Nici Andra nu părea mai fericită. L-au avut în mână și acum era totul pierdut. Din fericire câțiva băieți mai tineri reușiseră să dea de urma unora dintre dosare. Numele Dianei Știrbei apărea scris pe unul dintre ele, unul gol încă. Ceea ce o făcea să se gândească că și Valentin Fieraru fusese în vizorul lui Lazăr.

Lazăr Neculae fusese deja băgat la interogatoriu, dar omul era uns cu toate alifiile și refuza să vorbească fără prezența avocatului său. Până la urmă și ei o dăduseră în bară băgând un om sub acoperire, unul care nici măcar nu apărea pe ștatul de plată. Atât Iolanda, cât și Mihai, știau că singura lor șansă erau Gina Gros și Traian Gros. Maria nu avea să vorbească, iar Lazăr era mai mult decât dispus să le facă probleme.

Doctorul Fieraru a apărut și el cam la jumătate de oră după ce toată lumea a ajuns la secție. A îmbrățișat-o pe Iolanda și i-a spus să stea liniștită, chiar dacă scăpa basma curată, dovezile aduse de ea și de Andra erau suficiente pentru a-l scoate din Colegiul Medicilor. Nu va mai practica meseria de psihiatru niciodată, pentru că acolo existau dovezi că face experimente pe pacienți. Într-un târziu l-au adus și pe Marian Stancu, dar de doctorul Simion și de Gina nu se auzea nimic.

În cele din urmă, Iolanda a realizat că nu o văzuse pe Gina de două zile și, cel mai rău, nici măcar nu-i simțise lipsa. Ultima oară când a auzit ceva despre ea se ducea la un consult la cabinetul lui Simion. De atunci nimeni nu a mai auzit nimic de ei, mai grav era că ea nici nu-și dăduse seama. A întrebat-o pe Andra dacă a remarcat lipsa celor doi. Blonda a stat câteva clipe pe gânduri.

— Sinceră să fiu, nu. La un moment dat m-am întrebat de ce Simion nu a apărut la vizita de dimineață, dar apoi mi-a ieșit din minte.

Cele două au anunțat dispariția doctorului și a Ginei și abia atunci a început să se creeze o adevărată panică. Dacă teoria lui Gibon și a Iolandei era bună, atât doctorul, cât și pacienta erau copiii lui Lazăr. Și aceștia cu

siguranță nu erau unicat prin sanatoriu și nici prin împrejurimi.

— Sunt frați, a spus apoi Andra, am crezut că Mihai te-a informat. Și îmi e teamă că au ajuns mai departe de atât.

Iolanda înțelegea că uneori Andra era mai catolică decât Papa, dar nu îi păsa cât de departe au ajuns ei. Câțiva ofițeri printre care și Gibon s-au întors la sanatoriu pentru a-i căuta pe cei doi. Timp în care Paul a intrat triumfător pe ușă.

— Din testul ADN rezultă că vorbim despre mama Mariei Gros.

Toți erau bulversați, obosiți, șocați, așa că niciunul nu a înțeles ce a vrut să spună.

— Victima, cea de-a doua, a mormăit Paul trist, pentru că nu îi ieșise intrarea. Ar fi trebuit să fie ca un cavaler ce tocmai câștigase turnirul, în schimb rămăsese doar un simplu scutier.

Din nou nicio reacție, toată lumea se aștepta la asta.

— Iolanda, a spus Mihai autoritar, vreau să-l iei pe Traian la întrebări. Vreau să știu și ce-a mâncat în burta mă-sii!

— De acord, a spus ea apatică.

— Eu o să vorbesc cu Maria, momentan pe Lazăr îl ținem acolo. Până nu-i vine avocatul nu putem vorbi cu el, așa că…

— Formal nu, a spus Iolanda, dar Ioana i-ar putea duce o cafea.

Mihai a privit-o perplex.

— Ce? a făcut ea. Toate convorbirile sunt înregistrate, Ioana ar putea fi chiar drăguță dacă vrea.

Paul a pufnit în râs.

— Până și tu, în cele mai rele momente ale tale, ești un înger față de Ioana.

— Ei, și dacă-i dăm o cafea, ce? Ne doare la buget?

Până la urmă s-au pus de acord că merită încercat. Iolanda a convins-o repede pe Ioana că poate să facă asta. A fost suficient să-i spună că dacă nu scoate ceva de la omul ăla, ea va fi în rahat până-n gât, iar Ioana chiar ținea la Lala ei.

Fieraru nu părea să fie de acord cu asta, dar era, totuși, interesat de gesturile pe care omul le va face. Sinergologia, Iolanda aproape că uitase.

Când Ioana a plecat cu apa și cafeaua, toți s-au repezit în spatele geamului dublu. Niciunul nu credea că Lazăr se va lăsa dus de nas, dar aveau o mică speranță.

— Ca de obicei, secretara a intrat și i-a trântit băuturile în față.

— A zis șefu' că ți-o fi sete.

Iolanda deja își dorea să o dea pe Ioana cu capul de pereți, probabil că Paul avea dreptate, femeii aceleia nu-i stătea în fire diplomația.

Lazăr a privit-o mirat.

— Așa te porți de obicei?

Ioana, care dădea să iasă, s-a întors pe vârfuri ca o adevărată balerină.

— Nu știam că trebuie să vă trimit o ospătăriță care să vă șteargă, eventual, și la gură.

— Vorbești serios, duduie? Așa vă tratați voi suspecții?

Chipul Ioanei s-a înroșit. Și-a înfipt palmele în masă și a mărit ochii la el.

— Uite ce e tătăiță, eu nu sunt polițist, așa că mă doare la bască. Te tratez cum am eu chef. Ți-am adus ce mi s-a spus, pa și pusi. Nu e treaba mea să stau de vorbă cu un coate-goale.

— Știi cine sunt eu? s-a enervat Lazăr.

Femeia a ridicat apatic din umeri.

— Un fraier ca mulți alții care au trecut pe aici. Raportează-mă, nu e nimeni aici să ai dovezi. Cine te va crede?

Atât Mihai cât și Iolanda erau mândri. Și ei care au văzut în Ioana doar o simplă secretară!

— Poate ar trebui să-ți faci o evaluare psihologică, a spus acesta.

— Imediat după ce scap de tine, i-a replicat Ioana.

— Duduie, dumneata nu ar trebui să lucrezi în poliție.

— Da, dar dumneata ar trebui să fii închis pe viață.

— Serios?! s-a mirat sincer doctorul. Sub ce acuzație?

Ioana i-a luat sticla cu apă din față.

— Prostia e suficientă.

— Hei, se ridică acesta, dă-mi apa!

— Nu, drăguță, transpiră.

Și femeia a ieșit fără să trântească ușa în urma ei.

Fieraru a zâmbit.

— Cel puțin știm că nu își poate controla nervii în fața celor pe care-i consideră inferiori.

— Și? făcu Mihai nedumerit.

Valentin Fieraru a făcut un semn spre Iolanda.

— Cred că ți-ai găsit persoana care să-l interogheze.

Pe chipul lui Mihai se vedea că nu-și dorește asta. Lala trecuse prin destule pentru o singură zi, dar putea fi lozul câștigător. L-au privit cu toții pe Lazăr cum soarbe din cafea.

— ADN, au zis într-un glas Iolanda, Mihai și Paul.

OSPICIUL XIV

Gibon s-a îndreptat fix spre biroul directorului, a deschis ușa dintr-o lovitură, cu toate că nu era nevoie de așa ceva. Ușa rămăsese descuiată de când Mihai, Paul și alți câțiva ofițeri dăduseră buzna să o salveze pe Lala. Dacă ei nu ar fi făcut asta, ea ar fi știut acum mai multe. Mai ales că o avea pe Andra alături, dar, probabil, de când femeia fusese împușcată, Iordache nu mai avea încredere nici în apostoli. Greșită gândire, și-a dat imediat seama Marius, până și Iuda a fost unul dintre apostoli.

Și-a aruncat privirea spre biblioteca falsă și a deschis-o așa cum îi spusese Iolanda. Nu mai erau decât câteva dosare goale și o urmă, fină, a unui pantof. Nimic relevant. A împins în pereți și a tras de fiecare sertar în parte, dar nu părea să mai existe și un alt perete fals. Îi trimisese pe băieți la subsol și în clădirea îngrijitorilor. Spera ca ei să aibă mai mult noroc, cu toate că era aproape convins că tot prin birouri trebuia să caute.

S-a gândit o clipă privind dincolo de fereastra imensă care sprijinea zidul ce dădea în afara biroului. Atât de cald și totuși curtea era atât de verde! Stropitorile electrice nu se opreau aproape niciodată și oricât ar fi încercat soarele să pârjolească, nu avea șanse de reușită. Poate că asta a apreciat cel mai mult la directorul Lazăr, întotdeauna a știut să aibă grijă de ceea ce avea în ograda sa. Acestor lucruri le dădea atenție, o făcea cu migală și pasiune.

Gândurile sale s-au întors spre caz. Doi oameni lipseau. Ultima oară au fost văzuți intrând în biroul doctorului. Poate că de acolo trebuia să înceapă. Da, întotdeauna de la locul faptei. Spera ca măcar Gina să fie în viață și nu prea drogată. Văzuseră în ce hal a ajuns Marian Stancu după un an de dispariții misterioase. Nu era treaba lui să pună întrebări sau să cerceteze. Treaba lui era aceea de-a asigura liniștea și protecția. Nu trebuia să vadă sau să audă, chiar dacă de auzit auzise destule. Dar poate unele lucruri ar fi trebuit să le bage la cap. Câteva asistente se fâțâiau neliniștite pe hol. Una mai curajoasă l-a abordat.

— Domnu', ce se întâmplă?

Gibon a privit prin femeie, de parcă răspunsul se afla undeva în spatele ei.

— Au dispărut doctorul Simion și pacienta Gina Gros.

O spusese mecanic, de parcă nici nu ar fi fost acolo. Se simțea singur, se simțea ca ultimul om rămas pe pământ. Avea acea senzație de neputință și asta îl durea. Voia să poată. Voia să știe unde sunt.

— Or fi în subsolul grajdurilor?

— Grajduri? sări Gibon ca ars. Vă referiți la clădirile alea dezafectate din partea cealaltă a sanatoriului?

Femeia roși pentru o clipă, dar parcă realiza că se întâmplă ceva important și nu trebuie să ascundă ceea ce știe.

— Nu sunt chiar dezafectate, la subsol există niște laboratoare.

Gibon i-a mulțumit și a luat-o la fugă pe trepte în jos. Și-a anunțat colegii prin stație să vină la grajduri. Nu înțelegea cum de nu îi trecuse niciodată prin minte până atunci lucrul ăsta. Dar adevărul era unul simplu și dureros: nu îi păsase niciodată ce face Lazăr noaptea. Era mai preocupat să doarmă decât să își urmărească angajatorul, iar acum alerga printre pacienți, copaci și bănci tocmai în partea cealaltă a proprietății, adică avea de parcurs vreo doi kilometri.

A ajuns în câteva minute, iar unul dintre ofițeri l-a prins din urmă, gâfâind.

— Doamne, omule, suntem la curse?

— Da! a spus acesta rece.

A dat la o parte ușa de la fostul grajd, care abia se mai ținea în balamale. Ar fi vrut să-și tragă sufletul pentru o clipă, dar nu putea. A văzut căruța veche, scoasă din uz, pusă în mijlocul a ceea ce a fost cândva un grajd adevărat, acum o veritabilă piesă de muzeu. Alți doi ofițeri i-au ajuns din urmă. Gibon s-a repezit spre căruță și s-a uitat sub ea. Într-adevăr se observa o trapă în dușumea. A studiat căruța și a constatat că avea toate cele patru roți și osia. A tras ușor de ea înapoi și trapa a început să se deschidă, dând la iveală un șir de trepte. Cei trei ofițeri priveau cu admirație.

Cei trei au luat-o înainte, iar el i-a urmat. Luminile erau aprinse, pesemne că Lazăr se grăbise. Un hol mic din marmură albă în care era un frig de iceberg și două uși, la fel de albe, metalice, cu coduri.

Asta îi mai trebuia. S-a uitat pe gemulețul uneia dintre uși și i-a observat. Stăteau acolo unul în brațele celuilalt. Vii, dar învăluiți de frig sau de coșmaruri. Era și un pat, câteva aparate complicate, un calculator și multe prosoape albe.

Gibon a bătut în geam. Cu greu Simion a deschis ochii și l-a privit.

— Știi codul? i-a strigat Gibon.

Acesta i-a făcut semn că nu. Îi venea să muște din pereții ăia capitonați în alb.

— Pune prosoapele pe voi! Mă auzi? Pune prosoapele!

Bărbatul a clătinat din cap, s-a uitat spre prosoape și s-a târât să le apuce. Parcă avusese o revelație când le-a simțit între degete. Le-a luat pe toate, s-a dus lângă Gina și le-a pus grămadă peste ei.

Gibon a pus mâna pe telefon.

— I-am găsit, dar dacă Lazăr nu-mi dă codul, cât mai urgent, trebuie să-mi trimiți o echipă de geniști să aruncăm ușa în aer. Altfel or să moară de frig.

— La dracu'! – s-a auzit glasul Iolandei.

IOLANDA X

Am ajuns la fața locului cu geniștii. Nu aveam timp să scot toate cuvintele din gura lui Lazăr, așa că am preferat să merg pe varianta sigură. Și cu cât stătea Lazăr mai mult în camera de interogatoriu, cu atât avea să se enerveze mai tare și să scape mai multe. Oricât de experimentat ar fi fost el în domeniu, încă nu s-a născut psihiatru să mă bată la jocul ăsta, nu fără voia mea.

Am aruncat și eu un ochi prin geamul mic. Simion și Gros erau pe podea înfofoliți în prosoape. Tremurau sub ele – se observa cum săltau în sus și în jos.

Geniștii au evaluat riscul de-a-i răni.

— Trebuie să facem în așa fel încât să aruncăm în aer doar o parte, astfel încât să nu lăsăm ușa să cadă în interior, pentru că în exterior oricum nu o putem face să cadă, mi s-a adresat cel mai în vârstă dintre ei. Vezi, domnișoară, este foarte bine încastrată în perete. Nu e simplu. Dacă pică pe interior, vor fi răniți destul de rău, dacă nu chiar morți.

Am mai aruncat încă o privire.

— Dacă i-am face să se urce în pat?

Patul mic, de spital, era undeva în stânga, iar dacă ușa ar fi căzut cu totul, nu ar fi avut cum să-i atingă.

Șeful a analizat și el situația.

— Da, n-ar fi o idee rea.

Gibon a înțeles imediat și a început să țipe la Simion. Mai bine de două minute acesta nu i-a răspuns. Noroc că acea cameră nu era antifonată – următoarea era și, dacă ei ar fi fost acolo, ar fi strigat degeaba. Câțiva ofițeri tot scoteau dosare dintr-un fel de debara cu ușă de lemn, probabil că nu reușise să le ducă prea departe și lui Lazăr i se păruse, pentru moment, o ascunzătoare destul de bună. Le-am aruncat în treacăt o privire. Cu toate că eram curioasă în legătură cu ceea ce se ascunde în toate acele hârtii, viețile celor doi erau pe primul loc.

În cele din urmă, extrem de lent, psihiatrul a început să execute ordinele pe care Gibon i le striga. Mai greu a fost să o care pe Gina, care părea aproape de-a intra în hipotermie.

Geniștii au început să întindă tot felul de cabluri și să ungă marginile ușii cu substanțe explozive. Păreau că știu ceea ce fac, cu toate că îmi era teamă să nu iasă ceva prost. Nu ar fi fost vina mea dacă se întâmpla asta, dar Mihai ar fi avut de tras ponoase de pe urma mea și nu voiam.

Am mai vorbit încă o dată cu cel care-i coordona pe geniști pentru a fi sigură că totul o să iasă bine.

— Bubuitura o să-i surzească pentru scurt timp și poate că vor avea și un șoc, dar mai mult de atât nu au ce păți. Ăsta e răul cel mai mic care poate fi făcut.

Am aprobat tăcut. Nu mi-a plăcut niciodată să mă folosesc de răul cel mai mic. Oamenii apelează la el tot timpul: în alegerea președintelui, parlamentarilor, rochiei de bal și tot așa, iar acest „cel mai mic rău” a tot nenorocit țara asta și a făcut-o să ajungă una dintre cele mai corupte din Europa. Altfel, poate, nu am fi asistat la ceea ce asistam acum. Așa cum nu m-aș fi gândit vreodată că voi trece printr-o astfel de situație. Într-o lume normală așa ceva nu ar fi trebuit să se întâmple, dar nu trăim într-o lume normală.

Coordonatorul mi-a spus că ei sunt pregătiți. Eu nu eram și, din câte îmi dădeam seama, nici Marius nu era. Ne-am privit și am decis că e timpul să-i lăsăm să-și facă treaba. Gibon m-a luat de mână și m-a împins spre trepte. Ceilalți ofițeri erau deja sus.

A mai durat un minut sau două până când încărcătura a fost detonată. S-a auzit un zgomot scurt, dar suficient de puternic pentru a-mi face urechile să țiuie de parcă explozia s-ar fi produs lângă mine. Am avut un mic moment de ezitare și m-a fulgerat amintirea unui foc de armă ce aproape că m-a omorât. Acum, acea amintire era tot mai vie pe zi ce trecea, iar eu îmi dădeam seama că nu puteam să fiu împăcată cu ceea ce se întâmplase cu aproape un an în urmă.

Mi-am șters fruntea de o sudoare inexistentă. I-am văzut pe ofițeri năpustindu-se pe scări și pe Gibon venind spre mine. Mă întreba dacă mă simt bine, dar nu îl auzeam, doar îi citeam de pe buze.

Am dat din cap în semn că da, ceea ce nu era deloc adevărat. Atunci mi-am dat seama de ce sunt acolo și m-am întrebat panicată dacă cei doi sunt bine. Am vrut să cobor, dar Gibon m-a prins de braț. I-am simțit degetele ca un clește înfipt în carne.

Am încercat să mă eliberez, dar el nu mi-a dat drumul. Cineva mia stropit chipul cu apă, dar nu am reușit să văd din ce parte vine. De câteva ori am crezut că o să mor. Senzațiile pe care le simțeam erau pur psihice, eram absolut conștientă că trupul meu nu are nimic.

Probabil că Gibon m-a întins pe ceva moale, pentru că privirea mea s-a oprit asupra unui tavan de tablă veche, tocit și mâncat de rugină. Pe alocuri era rupt și se putea vedea cerul. Era atât de senin și atât de cald…

Câteva perechi de picioare au trecut pe lângă mine, dar abia când chipul lui Gibon s-a apropiat de al meu mi-am revenit. Am tresărit și mi-am simțit, în sfârșit tot trupul. Urechile mele începeau să se desfunde, ceea ce era mai mult decât bine. Panica a trecut sau, cel puțin, încerca să plece.

— Sunt bine?

— Da, vor fi. Niciunul nu a intrat în hipotermie. I-am băgat în ambulanță. Doi ofițeri au plecat cu ei. Tu ești bine, ce s-a întâmplat?

M-am ridicat în șezut și mi-am privit palmele. Fuseseră umede, dar acum se răciseră, aproape că mi se făcuse frig.

— Sunt bine! Sunt bine!

M-a ajutat să ies afară. Era o întreagă nebunie. Două ambulanțe, geniști, polițiști, medici și asistente. M-am depărtat de ei și pentru câteva minute m-am bucurat de soare.

ZODIA COPILĂRIEI V

Dacă-i furi zâmbetul unui copil, furi sufletul unui înger!
Anonim

Gina nu mai era un copil și chiar dacă ar mai fi fost nu ar fi știut cum să zâmbească, pentru că nu o făcuse aproape deloc. Poate când era bebeluș iar amintirile nu îi mai erau la îndemână. Și totuși simțea cum buzele i se mișcă. Ceva în sufletul ei înflorea. Își simțea carnea fremătând și palmele umede. Ar fi cântat ceva mai *allegro.* S-ar fi pus la pian și ar fi făcut casa să răsune de bucurie, de fericirea copiilor. Dar nu putea să facă asta. Mama trebuia să apară și tata încerca să termine de reparat vechea mașină alături de Marian. Dar ea tot simțea ca și cum ceea ce se întâmpla în interiorul ei era plăcut, era sincer, chiar dacă o agita oarecum.

S-a retras în casă înainte să apară mama și a început să spele vasele. Avea să fie vai de ea dacă nu erau toate lucrurile în ordine. Nu învățase nimic toată ziua, nu îl citise pe Kant, așa cum i se spusese și nici măcar nu s-a dus să vadă dacă florile mai aveau nevoie de ceva.

Plouase cu o noapte înainte, așa că Gina a presupus că totul e cum ar trebui să fie în grădină. Mama se relaxa adunând bulbi de flori din toate colțurile țării și sădindu-i până când planta creștea. Apoi le îngrijea ca pe propriii copii. Le dădea mai multă atenție florilor decât îi dăduse vreodată Ginei. Dar ei nu-i păsa. Atâta timp cât mama stătea departe de ea, nu o interesa.

Pusese și ultima farfurie în raft după ce o spălase și o ștersese de urmele de apă, când mama a intrat în casă. A lăsat plasele la ușă, iar tata s-a repezit să le care, în locul ei, până în bucătărie. S-au salutat formal, așa cum o făceau de obicei și Gina s-a dat din calea ei. Tata a aranjat alimentele în frigider, iar ceapa și sacul cu cartofi le-a pus în cămară. A sărutat-o pe mama pe frunte și a ieșit în curte. Mai avea puțin și termina de reparat mașina, iar mama avea nevoie de asta, pentru că mașina de la serviciu nu îi plăcea deloc.

— Sper că florile sunt bine, a mormăit femeia.

Gina a rămas calmă, fără să scoată niciun cuvânt. Mama studia cu atenţie fiecare vas, era partea de teroare a zilei pentru fată. A rămas acolo, lipită de masă, cu mâinile pe lângă corp. Încerca să nu mai facă nicio mișcare care ar atrage atenția, pentru că femeia aceea oribilă avea obiceiul de-a-i spune de fiecare dată că mișcă prea mult din mâini, că ridică prea mult din sprâncene și tot așa. Până în ziua în care avea să-i spună că respiră prea mult.

— Se pare că azi ți-ai dat mai mult silința.

Fata tot nu a spus nimic. Dacă-i mulțumea părea că se milogește, dacă tăcea – oricum părea că ascunde ceva, prefera a doua variantă, încă mai avea puțină mândrie.

— Sunt obosită, a decretat mama. Astăzi vreau să stau în grădină. Sper că ați mâncat, i s-a adresat pe un ton revoltat, pentru că astăzi nu o să gătesc nimic.

— O să gătesc eu, a spus Gina.

Femeia s-a întors pe vârfuri și a privit-o fix, cu niște ochi mari, teribili, și cu fruntea încrețită de răutate.

— Să nu îndrăznești vreodată!

O spusese cu atâta duritate, încât Gina aproape că a înghețat. Pentru o clipă a simțit că i se face rău, dar picioarele „au gândit” înaintea capului și au luat-o la fugă, sus, pe scări, spre camera ei. S-a încuiat pe dinăuntru de două ori și s-a aruncat în pat. Nu, nu avea să plângă. Nu avea să verse nicio lacrimă din cauza ei. A femeii ăleia fără suflet. Nu, nu, va sta lângă fereastră pentru a-l privi pe Marian. Asta era tot ce-și dorea și nimeni nu-i putea lua ce avea în suflet.

CRIMINALISTICĂ XIV

Mihai privea mormanul de oase. Fuseseră așezate astfel încât să se facă diferența între cele feminine și cele masculine, dar mai era un femur care nu se potrivea nici unuia dintre cei doi morți.

— Sunt trei, a oftat el.

— Pot fi și mai mulți, pădurea aia e al dracului de mare. E greu să găsim fiecare os care ar fi putut fi îngropat. Important e că există două tipuri de ADN pe care le-am clarificat. Cel puțin ai pe ce să construiești două cazuri. Și a mai apărut ceva, buletinul lui Lazăr este fals, la care se mai adaugă și răpirea celor doi.

Mihai l-a privit o clipă, aproape mirat, dar și logica lui îi spusese că e ceva care nu se leagă, apoi și-a îndreptat chipul, la loc, spre oase.

— Operații estetice?

— Așa se pare, în realitate are șaptezeci de ani.

— Mă gândeam că e ceva. Diferența de vârstă dintre el și Maria mi s-a părut cam mare pentru a face și un copil împreună.

Paul și-a prins părul în mâini și l-a legat la spate cu un elastic negru.

— Asta nu e tot. Am găsit în dosarele alea că își abuza unele dintre paciente, pe cele mai nebune, cele care aveau cea mai puțină credibilitate.

— Hmm, făcu Mihai, de parcă și acesta ar fi fost un gând care îi trecuse la un moment dat prin cap, dar se disipase.

— Avem un caz de fals în acte, a declarat ferm Mihai. Identitate falsă, chiar dacă doar vârsta e schimbată, presupun că juriștii noștri pot găsi ceva pentru a-l da în judecată pe treaba asta. Pentru restul, da, mai avem un caz împotriva lui, dosarele alea au furnizat suficiente informații că făcea teste pe pacienți. Ok, până aici avem, poate, cincisprezece ani de închisoare. Faptul că le viola pe paciente e greu de dovedit dacă unul dintre doctori sau o asistentă nu dă o declarație în acest sens. Iar pentru crimă… Dar avem răpirea.

— Crimă? se minună Paul. Ce crimă?

Mihai a arătat spre oasele femeii.

— Pot băga mâna în foc că a făcut-o cu ajutorul Mariei sau Maria cu ajutorul lui.

— Maria era copil atunci.

— Da, asta este cu adevărat înspăimântător. Dar se pare că cei doi se știu de la grădiniță. Au fost prieteni o viață, iar învățătoarea, care încă trăiește, spune că ambii aveau comportament de sociopați.

Paul era șocat.

— Doar nu crezi că un copil ar face așa ceva!

Mihai a ridicat indiferent din umeri. Văzuse multe în viața lui. Un băiat care-și arsese părinții de vii pentru că-l băteau și stăteau mai tot timpul beți. Copilul a sunat singur la poliție după ce a fost sigur că cei doi au ars ca șoarecii. Nu a avut nicio reacție când a fost întrebat dacă îi pare rău. Niciuna. Pur și simplu a zâmbit. Era liber și nu-i păsa că după școala de corecție va intra în pușcărie. Pentru el era mult mai bine acolo decât cu ei.

— Copiii sunt și ei oameni, să știi. Unii sunt așa cum ne dorim cu toții să fie, alții sunt diferiți și aici nu mă refer la handicapuri, mă refer la boli psihice grave. Nu te poți pune cu așa ceva. Nu ai nicio șansă. Sunt copii care ucid și copii care manipulează. Au fost dintotdeauna, chiar dacă nu i-ai văzut tu.

Lui Paul i se păreau incredibile lucrurile astea. Chiar dacă lucra la SRI, cu ucigași minori nu avusese niciodată contact. Și nici nu-i spusese nimeni, oricum Criminalistica nu prea vorbea despre cazurile pe care le avea. Iar el, în anumite situații, prefera să nu știe.

— Ar trebui să dai de Veronica, secretara aia frumușică a lui Lazăr, a schimbat Paul subiectul. Cred că dacă i se dă impulsul necesar, o să vorbească.

— Da, altă victimă a doctorului.

— De ce crezi asta?

— Pentru că trăiește cu ea.

— Cum naiba știi?

Mihai era prea obosit să-i mai dea un răspuns.

— Veronica nu o să vorbească, Paul, nu are niciun motiv să o facă. Ea este genul de femeie care se crede îndrăgostită până peste urechi și nu îl va trăda în veci.

Paul nici nu credea că Mihai se gândise până atunci la asta. Era mult mai preocupat să afle cum să lege oasele de crime și crimele de oameni. Nu voia prea multe detalii, îl mulțumeau cele puține și bune. Doar că, din experiența lui Paul, lucrurile nu mergeau chiar așa.

Iolanda a cerut cea mai tare cafea și un pachet de Kent lung, necartonat. Kentul clasic pe care îl fumase aproape dintotdeauna. Uneori, când acesta nu putea fi găsit, chiar dacă era cea mai cumpărată marcă din țară, își lua câte un Marlboro roșu lung sau scurt, în funcție de cum îi cântau greierii pe moment.

S-a întins pe scaunul lui Mihai încercând să alunge senzația pe care o trăise cu doar două ore în urmă. Gibon l-a chemat pe Valentin Fieraru de urgență, așa că acum erau amândoi, singuri, în biroul lui Mihai. Doctorul i-a luat pulsul, i-a verificat privirea și paloarea.

— Se pare că ai trecut destul de bine peste șoc.

Ea a dat tăcută din cap. Nu simțea, de data asta, nevoia de-a vorbi cu el. Vorbise prea mult pentru o singură viață.

— Lala, a spus el, atingându-i ușor palma și îngenunchind în fața ei, ești în regulă? Spune-mi ce simți.

Ea s-a ridicat tocmai când Ioana intra cu ceea ce i se ceruse.

— Doc, nu azi. Acum am nevoie să mă concentrez pe nenorociții ăia care așteaptă în camerele de interogatoriu.

— Ești sigură?

— Sunt bine, a răspuns ea absentă.

— Nu asta te-am întrebat.

— Sunt bine, a spus-o din nou, de data asta mai răspicat.

Ioana a ieșit fără să facă vreun zgomot, dar Fieraru a urmărit-o cu privirea până a închis ușa în urma ei.

— Te-ai gândit că s-ar putea să-ți scape ceva în cazul ăsta?

Chipul Iolandei s-a luminat.

— Stai jos, trebuie să vorbim!

IOLANDA XI

L-am prins pe Marian Stancu de mână și l-am forțat să se uite în ochii mei. Erau de un albastru ireal, aproape că te lua, imediat, durerea de cap când îl fixai cu privirea, dar ăsta este un joc între nebuni, iar eu nu am de gând să-l pierd.

— Mania persecuției, nu?

A clipit scurt în semn de „da”.

— Aha. I-am dat drumul lăsându-l să se prăbușească în scaun.

Bărbatul m-a urmărit cu coada ochiului, dar nu mai era, totuși, același din sanatoriu.

— Trebuia să ne întâlnim și să stăm de vorbă, dar am fost puțin capturată, i-am spus.

— Mi-am imaginat, a spus-o sec, de parcă asta era o normalitate.

Nu l-am lăsat să meargă mai departe cu ceea ce își imagina.

— Am citit dosarul, am văzut că a făcut câteva experimente pe tine. Pastile experimentale, nu?

— Da, voia să inventeze ceva revoluționar.

— Dar tu ai fost mai deștept și ai dat-o în paranoia.

A zâmbit. Pentru prima oară îmi dădeam seama că omul acela avea un chip deschis, cald și plăcut.

— Cum dracu' ai ajuns acolo?

— Am avut câteva episoade urâte de atacuri de panică.

Înțelegeam, mersese de bunăvoie, ca majoritatea, erau puțin cei care se duceau acolo împinși de la spate. Aceia fuseseră cei mai exploatați, pentru că nu au avut parte de sprijinul nimănui.

— Dar pe tine cum te cheamă, până la urmă? Nu pot spune că nu ești o actriță al dracului de bună, numai să stai atâtea ore nemișcată, aproape fără să respiri…

Ei, da, iar Andra Eleonora Stan, cu tot numele ei adevărat de acoperită – tâmpiții din armată – nu mi-a dat posibilitatea să-mi joc rolul perfect, mi-a furat chiar ultima scenă. Fir'ar!

— Poți să-mi spui Lala, cred că deja suntem prieteni. Spune-mi mai exact ce-ți făcea Lazăr.

— Crezi că va conta mărturia mea? Psihiatrii mă vor scoate nebun și necredibil.

M-am uitat spre oglindă, care de fapt era geam pe partea cealaltă. Știam că Fieraru ascultă fiecare cuvânt.

— Nu ești nebun și știu un psihiatru care va garanta asta pentru tine.

Marian a mărit din nou ochii.

— Când ți-ai dat seama că joc un rol?

— Asta chiar nu are vreo importanță, întrebarea ar fi cum de un psihiatru atât de recunoscut precum Lazăr nu și-a dat seama.

Bărbatul a râs cu poftă.

— Fată, știi că nu ești proastă deloc, eu nu m-am gândit la asta!

De-aia unii nu riscă anumite boli psihice în adevăratul sens al cuvântului, mi-am spus în gând.

— Îmi povestești despre experimente sau facem psihologia psihiatrului?

Chipul i s-a crispat, dar și-a revenit imediat ce a început să vorbească. Problema era că nu-l mai puteam opri.

Informațiile primite de la Marian Stancu mi-au răvășit puțin mintea. Le-am notat, în mare, într-o agendă, apoi am făcut o schiță a tuturor ideilor pe care le aveam până în acel moment. În centrul schiței am plasat-o pe Gina, pentru că de acolo a pornit totul. Am pus fiecare personaj într-un cerc, triunghi sau dreptunghi. Le-am legat între ele cu săgeți, iar pe săgeți am scris concluzii. Conexiunile nu erau rele, dar, ca de obicei, undeva, ceva nu era așa cum trebuie. Întrebările au început să se înghesuie în capul meu și eram perfect conștientă că răspunsurile nu mi le va da niciunul dintre cei reținuți. Traian Gros nu le avea, iar Maria și Lazăr erau mult prea buni ca să lase să le scape ceva. Și totuși… Undeva, cândva, Gina a văzut sau auzit ceva. Poate a reprimat amintirea, cu toate că nu credeam. Încă de la început am bănuit-o că joacă ceva ce eu nu puteam înțelege. Era jocul ei, doar fusese crescută în sălbăticie, nu știam ce fel de reguli au oamenii care sunt lipsiți de socializare.

Dar nu aveam cum să nu iau în calcul și regresia. Poate că subconștientul ei s-a apărat împotriva unui atac

psihologic.

Și oare de ce nu se legau?

Mihai mi-a făcut semn să-l urmez. M-am ridicat repede de la birou și am ieșit pe hol.

— Cum facem? l-am întrebat.

Mi-a întins câteva foi pe care le-am parcurs în grabă. Zâmbetul îmi revenea pe chip.

— Macabru, dar genial, am constatat.

Mihai a plescăit din limbă a dezacord, dar nu de asta îmi păsa mie.

— Eu cu Lazăr, tu cu Vera?

A aprobat tăcut, apoi a șoptit.

— Iolanda, e mai bun decât tine, dacă e să facă o prostie o va face pentru că-l enervează oamenii slabi.

Mi-am mângâiat ușor bărbia.

— Am studiat deja asta cu Valentin Fieraru. El va fi în spatele geamului, eu voi fi aia slabă, speriată, casca din ureche îmi servește pentru a urma indicațiile psihiatrului meu, cred că avem ceva șanse să echilibrăm situația.

— Poate, a spus deloc sigur Mihai; totuși, pe undeva, nu-i displăcea ideea.

Am pornit în direcții diferite. Paul se ținea, ca un cățel, după bietul Mihai, în timp ce Fieraru și Gibon m-au însoțit pe mine. Gibon avea să stea lângă Fieraru în caz că i-ar fi venit o idee genială, ceea ce, totuși nu părea a fi stilul lui. Cu toate astea prezența lui nu mă deranja, mai degrabă mă incita.

Când am intrat în camera de interogatoriu mi-am dat jos sacoul din pânză și am rămas în maioul scurt care-mi scotea sânii în evidență. Știam că are o slăbiciune pentru femei. Mai ales pentru cele tinere. Doar că mascarada mea nu a părut să-l impresioneze. Am tras scaunul și l-am întors. M-am așezat și mi-am pus coatele pe spătar.

— Să stăm de vorbă!

Și-a dat ochii peste cap.

— Te rog, domnișoară, nici măcar nu ai fost un pacient credibil.

Nu știam dacă trebuie să-mi mușc buza sau să-i trag un pumn.

— Să-mi fut una, mi-a scăpat.

Abia atunci mi-a acordat atenție. Este interesant cum oamenii te bagă în seamă abia când arunci o înjurătură. În ureche auzeam apostrofările lui Fieraru.

— Crezi că m-ai păcălit?

I-am făcut psihiatrului meu un semn discret să tacă.

— Chiar crezi că sunt sănătoasă mintal?

— Da, domnișoară, se vede în ochii tăi.

M-am apropiat de oglindă și mi-am studiat irisul. Nu știam eu mare lucru despre privirea nebunului, dar cu siguranță a mea nu era chiar una a unui om sănătos. Fieraru mi-a confirmat că Lazăr disimulează.

— Prietene, am spus, aproape enervată. Am ucis câțiva oameni, aproape am fost omorâtă, am stat în comă șase luni, când mi-am revenit nu mi-am amintit nimic. Înainte de asta schimbam bărbații ca pe șosete, nu, e o comparație tâmpită, șosetele nu le schimb chiar zilnic; beam până cădeam sub masă și mă drogam. Fac de șase luni terapie și iau Seroxat ca să mă pun pe picioare. Adică un alt psihiatru consideră că sufăr de una, de alta, ceva rotițe lipsă pe la cap. Apropo, n-am mai făcut sex din primăvară, ai vrea?

M-a privit șocat. Gura i s-a închis și i s-a deschis de câteva ori. Am tăcut amândoi, chiar și Fieraru îmi respira sacadat în ureche. Am continuat să-l privesc și, de data asta, și el făcea același lucru. Ne studiam reciproc.

— Poate că m-ai păcălit puț…

— Și Andra? i-am luat vorba din gură. Cum de nu ți-ai dat seama?

A zâmbit malițios în colțul gurii.

— Pentru că întotdeauna am avut o slăbiciune pentru copiii mei.

„E momentul să o lași moale”, mi-a strigat Fieraru în ureche.

Oare de ce nu aveam aceeași părere? Și de ce creierul meu urla să-i dau cu scaunul în cap? M-am liniștit.

— Mai e cineva în clinica aia care să nu-ți fie rudă?

A ridicat misterios din sprâncene.

— Va trebui să faci multe teste ADN pentru a afla.

— Da, și voi începe cu al Andrei.

„A avut un microgest la baza ochiului stâng”, mi-a strigat psihiatrul. „Minte, nu e fata lui, doar că nu vrea să admită că a fost păcălit”.

I-am zâmbit dulce, atât cât puteam eu de dulce.

— Așteaptă o clipă, dacă Andra tot e aici, am putea să o trimitem deja la teste, nu are rost să pierdem timpul, și așa am irosit destul.

— Stai!, a spus ferm, dar totuși calm. Andra nu e fiica mea, da, poate că am fost păcălit, dar asta nu dovedește nimic.

Pentru mine nu era o victorie mică, era una cu adevărat uriașă.

— Ba da, domnule Lazăr, asta dovedește că ați făcut uz de fals atunci când, fraudulos, v-ați schimbat vârsta în actul de identitate și mai dovedește și faptul că nu sunteți un cunoscător al naturii umane atât de bun pe cât ar trebui să fiți.

— Nu mai spun nimic până nu vine avocatul, a spus încet.

— Îmi este indiferent, am decretat. Deja am toate probele, am venit să stăm de vorbă pentru că eram curioasă de ce anume ați făcut experimente pe oameni vii, de ce nu pe șoareci de laborator cum face toată lumea? Unii au înnebunit de-adevăratelea cu toate că, bieții oameni, poate aveau șanse de-a se face bine. E atât de important acest medicament?

— Ar putea revoluționa medicina, psihiatria în general. Ar putea revoluționa întreaga lume. Înțelegi?

Înțelegeam, dar nu eram de acord.

Când am ieșit din sală, Gibon mi-a întins rezultatul testelor ADN.

— Cu ADN-ul bunului doctor, pe care Ioana a fost atât de înzestrată să îl obțină, și cu cel al Ginei…, doar mi-a înmânat testul. Așa cum bănuiam, era compatibil.

Am ridicat anemic din umeri.

— Da, dar nu asta e surpriza, a intervenit Fieraru.

Jucau rolul misterioșilor în timp ce mie îmi venea să vomit. I-am făcut semn să spună.

— Se pare, totuși, că Simion nu e fiul lui. Maică-sa, probabil, l-a mințit pentru a-și ține copilul la adăpost.

— Ce să zic? Probabil că nu e nici el fabrică de făcut copii.

— Întrebarea e alta, a apărut și Mihai, de ce dracului Gina a recunoscut crima?

De data asta eram încuiată, pur și simplu, nu vedeam sensul întrebării.

A citit asta pe chipul meu și, cu o meclă morocănoasă, abia a silabisit:

— Traian Gros susține că el a comis-o.

La asta m-am așteptat de la început și, într-un fel, știam că Traian are dreptate, numai că el a tăinuit crima,

dar și asta se pedepsește prin lege.

— Gina a spus exact ce a făcut, am rostit apăsat și m-am îndreptat spre Ioana.

CRIMINALISTICA XII

Stăteau la capul ei ca la moaștele vreunei sfinte uitate. Fieraru și Mihai o studiau cu atenție. Gina părea a fi o făptură destul de fragilă, traumatizată de o mamă nebună, care, cel mai probabil, în copilărie își omorâse propria mamă. Asta era greu de dovedit. Crima se petrecuse cu mult timp în urmă și cumva Gina aflase. Cel puțin asta susținea Iolanda. S-a dus la ospiciu știind clar că directorul îi e tată biologic; cumva, atunci când era copilă, dăduse peste niște informații. La fel de probabil Gina aflase și despre relația lui Marian cu mama ei. Maria își plătea bine amanții, oricum asta susțineau doi dintre ei pe care Gibon îi găsise prin niște cătune. Așa că, după spusele Ginei, dacă Marian o iubea, poate că se folosea de banii Mariei ca să fugă cu fiica ei, ceea ce nu avea o logică prea firească ținând cont că avea nevastă și copil.

Iolanda, în felul ei, era idealistă, nu credea că Marian și-ar fi părăsit fetița, dar asta nu însemna că nu avea să se folosească de serviciile doamnelor bogate.

Gina a deschis ochii și le-a zâmbit. Fieraru i-a întors surâsul, dar Mihai a rămas ca o stâncă.

— Mă doare capul, s-a plâns ea.

— Este normal, a intervenit psihiatrul. Ai suferit un șoc. Încă puțin și intrai în hipotermie, iar explozia te-a zdruncinat puțin, dar ești mai bună de atât, poți trece peste toate șocurile vieții.

Ea a zâmbit cald. Mihai avea impresia că femeia aceea e în mediul ei acolo unde era. Poate că simțea ceva din gustul libertății. Era destul de ciudat cum unii oameni pot să se simtă liberi și atunci când sunt închiși sau pe un pat de spital.

Fieraru încerca să-i ridice moralul, dar Mihai nu prea mai avea nici timp de pierdut și nici răbdare cu acest caz. Era bucuros, pe de o parte, pentru că astfel îl putea închide pe Lazăr pentru o perioadă și îi putea lua dreptul de-a mai practica psihiatria, dar crima în sine nu îl bucura în totalitate. Chiar dacă Traian și Gina erau complici, mai exista și bunica Gros, iar pentru ea era greu să se facă dreptate atâta timp cât nu existau probe, nici măcar de natură indirectă. Maria susținea că mama ei a dispărut

într-o zi, i-a abandonat pe ea și pe tatăl ei care o crescuse cu grijă și dăruire, cum ajunseseră oasele femeii acolo era un mister, plus femurul care nu se potrivea niciuneia dintre victime. Dacă Gina nu putea elucida asta, misterul avea să rămână pentru totdeauna.

— Tatăl tău, adică Traian, a recunoscut crima.

O spusese abrupt, fără nicio introducere. Nu avea chef de joacă și Gina a înțeles asta imediat.

— De ce ar face asta? Nu el l-a ucis.

— Sigur că nu, Gina, tu ai făcut-o, așa cum ai spus de la bun început.

Nu a negat, doar l-a privit fix în ochi.

— Ai vrut să dai vina pe mama ta pentru asta. Știai că dacă vom găsi oasele lui Stănilă le vom găsi și pe ale bunicii tale.

— Oarecum, a spus ea. Dar nu părea nici tristă, nici îngrijorată.

Mihai l-a privit scurt pe Fieraru, acesta i-a permis, fără cuvinte, să continue cu teoria.

— Gina, l-ai ucis pentru că ai aflat că avea o relație cu mama ta?

A făcut o grimasă.

— În niciun caz. Știam de acea relație și chiar am fost de acord cu ea. El lua bani de la mama și mi-i dădea mie. Îi strângeam pentru a putea pleca de acolo.

— Voiați să fugiți împreună?

— Nu, nu, nicidecum. Nu și-ar fi părăsit fiica pentru nimic în lume, iar eu nu aveam de gând să fug cu un copil după mine, unul care nici măcar nu era al meu.

Mihai s-a încruntat. Până la urmă Iolanda era un psiholog mai bun decât s-ar fi așteptat el. În nebunia ei aparentă, era mai sănătoasă decât toți. Asta îl debusola. Oricum Iolanda o făcuse întotdeauna. De parcă avea mai multe personalități în capul acela mic pe care alții n-ar fi dat doi bani.

— Înțeleg. Atunci?

Gina s-a ridicat ușor pe pernă, ducându-și palma pe frunte pentru a sublinia clar durerea de cap.

— A fost, nu știu, a fost doar un accident. Era deja mort când m-am gândit să-l tai și să duc câteva oase lângă cele ale bunicii.

— Trebuie să avem o discuție și despre asta, a întrerupt-o Mihai. Nu înțeleg cum ai știut de bunica ta.

I-a făcut semn să aștepte puțin. Fieraru i-a luat pulsul cu degetele. Părea să fie bine.

— Ajung și acolo, domnule…

Abia atunci Mihai și-a dat seama că ea îl cunoștea sub o identitate falsă.

— Mihai Iordache, șef secție Criminalistică, îmi cer scuze, domnișoară, împrejurările…

— Bănuiesc că Diana, de fapt, nu e Diana.

Iordache a schițat pentru prima oară un zâmbet în colțul gurii.

— Nu, e colega mea.

— Joacă bine, a adăugat gânditoare.

— Domnișoară… a presat-o Fieraru.

Tânăra parcă s-a dezmeticit.

— Da, da. Marian. Ne-am certat în ziua aceea și a plecat să facă curat la cabana din pădure. Am rămas în casă toată ziua și am făcut ceea ce trebuia să fac pentru ca mama să fie mulțumită. Probabil din cauza nervilor, nici lucrurile nu mi-au ieșit cum trebuia, pentru că mama a tot avut reproșuri la adresa mea. A refăcut ea totul așa cum îi plăcea, apoi a plecat în grădină, singurul loc în care se relaxa și nu o mai interesa de ce se întâmplă în jur. Atunci am decis să merg după Marian, îmi părea rău că ne-am certat, mai ales că fusese un lucru prostesc.

A înghițit în sec și a cerut un pahar cu apă, Fieraru i-a dat imediat cana care stătea pe noptieră. A luat două guri de apă și a mers mai departe pe firul poveștii.

— Când am ajuns la cabană l-am văzut căzut. Nu părea să aibă vreo leziune. Am citit și eu câte ceva din cursurile de criminalistică. I-am luat pulsul și am încercat să-l trezesc. După aproape o oră mi-am dat seama că e mort. Cel mai probabil a suferit un atac de cord, altfel nu-mi explic. Nimic nu arăta că i s-ar fi întâmplat altceva. M-am adunat și mi-a venit ideea. M-am întors acasă și am intrat în garaj, am luat fierăstrăul, moment în care, cel mai probabil, tata m-a văzut și m-a urmărit. Am început să-l dezmembrez când tata a venit, șocat, și m-a întrebat ce fac. Probabil că i-am părut nebună, poate că și eram, nu știu, pentru că lucrurile o luaseră razna, iar eu, pur și simplu nu voiam să par slabă.

A oftat, de parcă ar fi fost încă acolo și ar fi retrăit totul clipă cu clipă.

— I-am explicat, iar el m-a înțeles. A spus că nu o să mă lase să fac lucrurile de una singură. Așa că am tăiat

cât am putut, iar restul trupului l-am lăsat mai departe, în pădure, pentru animale. Restul l-am pus acolo, lângă oasele bunicii, care fusese ucisă aproximativ la fel.

— Cum ai aflat asta? Și cum de ai știut că Lazăr este tatăl tău?

Obosise și se simțea asta din glasul ei.

— A fost o întâmplare, atâta tot. M-am ascuns într-o zi de mama în podul casei, acolo unde nu aveam voie sub nicio formă. Undeva, într-un colț, am văzut că o scândură nu era așezată drept, ceea ce era de neconceput pentru mama, la ea totul trebuie să fie perfect, la liniuță. M-am gândit că ar putea fi ceva și am avut dreptate. Am găsit corespondența dintre ea și doctorul Lazăr. Aveam șaisprezece ani când am aflat că mama a ucis-o pe bunica și că Lazăr e tatăl meu.

Mihai era de-a dreptul șocat.

— Și de ce a ascuns doar anumite oase în șopron?

— Nu aș putea să spun exact, probabil că i s-a părut a fi un fel de pedeapsă. Tot din scrisori am aflat că bunica o abuza… sexual. Nu mi-a fost milă de mama pentru că a pățit asta, până la urmă devenise un fel de monstru. Ar fi trebuit să vadă altfel lucrurile după viața care a avut-o, dar ea nu a făcut decât să devină și mai nebună.

Fieraru a mângâiat-o ușor pe creștet.

— Am scrisorile, a spus ea după o scurtă pauză. Mihai aproape că a avut un șoc.

IOLANDA XIII

Mihai și Fieraru mi-au povestit întreaga conversație avută cu Gina, nu puteam decât să mă bucur că în proporție de optzeci la sută am avut dreptate.

— Nu-i putem acuza de uciderea bunicii Gros, am spus. Pe lângă faptul că s-a prescris, erau copii. Dar, atâta timp cât avem corespondența lor putem să o decădem pe Maria din drepturile de mamă. Lazăr va intra oricum vreo douăzeci și cinci de ani la răcoare, iar Gina și Traian, am oftat, din păcate vor fi pedepsiți conform legii pentru vandalizarea cadavrului și complicitate. Atâta timp cât nu putem dovedi că Gina sau altcineva l-a omorât, nu prea avem cum să sudăm cazul.

— Nu țin neapărat să sudez prea bine acest caz, a comentat Mihai. Cinci ani. Vor primi cinci ani într-un penitenciar de minimă siguranță, asta dacă vor avea un avocat bun.

— Poate chiar doi într-o instituție de boli nervoase, a adăugat Fieraru.

Atât eu cât și Mihai l-am privit circumspecți.

— Adică?

— I-am observat și i-am evaluat. Acești oameni au fost terorizați psihic. Mă mir că au reușit să supraviețuiască în condițiile pe care Maria le-a impus.

Nu mă gândisem la asta. Oare de ce? Dar atunci mi-am dat seama de altceva.

— De ce, totuși, Lazăr ținea un dosar gol cu numele tău?

Fieraru a oftat.

— Probabil că era pe urmele mele.

— De asta mi-am dat și eu seama, dar de ce, doc?

Fieraru a roșit.

— Cred că în cele din urmă și-a dat seama că Simion nu e fiul lui și e al meu.

Cred că am căscat gura mai mult decât ar fi fost normal.

— Ce naiba, doc, te-ai culcat cu o pacientă?

— La dracu', nu, Laura nu mi-a fost pacientă, Laura a fost una dintre acele femei abuzate de Lazăr.

Am ridicat din sprânceană.

— Și nu ne-ai zis pentru că…?

— Vreau să o lăsați în pace. E pe moarte. Cancer de colon, ultima fază. Nu vreau să fie acesta ultimul lucru pe care-l face în viață, vom găsi și alte femei dispuse să depună mărturie împotriva lui.

— Dar poate Laura vrea s-o facă, te-ai gândit?

— Sigur că vrea să o facă, doar că eu nu vreau.

Serios? Adică chiar mi-a fost simpatic atâta timp și acum voia să mă scoată din minți?

— Ce ascunzi, doc?

S-a așezat în fotoliu cu pumnii strânși. Furie, el m-a învățat. Se apăra.

— Nu l-am recunoscut pe Radu pentru că ea nu a vrut. A dorit să-l șantajeze cu lucrurile astea pe Lazăr. Radu a fost șansa ei de-a scăpa. Îmi e teamă, îmi e teamă de reacția lui când va afla.

— Frica e un păcat, i-am spus și i-am întors spatele.

Mi-am aprins țigara. Stăteam rezemată de zid și priveam spre colegii mei care se agitau fără niciun sens de la un birou la celălalt. Gibon m-a salutat și s-a grăbit spre mine.

— Se pare că ai un caz. Uite, femurul acela e al unui bătrân, dar nu are legătură cu familia Gros.

— I-ați făcut ADN-ul și lui Traian?

Mi-a confirmat din privire.

— Atunci e un caz închis.

— Adică vestita Iolanda Știreanu nu o să lupte să afle ce și cum?

I-am privit din nou cicatricea, era mai sexy ca de obicei.

— Vestita Iolanda Știreanu trebuie să se recupereze fizic și psihic, înainte de-a reveni în poliție, așa că am decis să îmi iau un concediu până mă pun pe picioare. Dacă cineva vrea să intre mai mult în detalii…

I-am spus cu subînțeles, pentru că știam că Mihai avea de gând să-l cheme înapoi în rândurile noastre. Gibon se dovedise a fi un anchetator capabil, iar Mihai nu mai voia să ceară mereu favoruri de la Paul. Un om ca Marius l-ar fi ajutat.

— Dacă spui tu, a zâmbit el. Poate s-o găsi cineva să o facă, și a aruncat o privire peste colegii noștri, una

deloc încrezătoare.

Am râs.

— Eu cred că va fi cineva.

Dar, sigur, el nu avea cum să înțeleagă ceea ce îi transmiteam.

— Lăsând asta, nu ai vrea să ieșim, cândva, la o cafea?

L-am bătut ușor pe umăr și am stins țigara pe perete. Ador să distrug, asta face parte din mine, nu mă pot abține.

— Ca între colegi, oricând, dar ai grijă să nu te îndrăgostești de mine și să-ți vină să mă omori, că ție îți sucesc gâtul, nu o să-ți dau posibilitatea să stai într-o celulă.

— Colegi?

I-am zâmbit și am pornit spre Ioana, aveam nevoie de o cafea alături de cineva care să mă înțeleagă.

Am ajuns în fața ușii apartamentului meu imediat după ora douăzeci și trei. Paul mă aștepta rezemat de zid. Nu avea flori sau cadouri după el, ceea ce m-a dezamăgit din prima, în schimb avea o față care cerea un pumn între ochi.

L-am întrebat din privire ce caută. Cu toate că nu ar fi trebuit să fac asta, ținând cont că lucrurile nu fuseseră foarte clare din partea mea. Am descuiat și l-am invitat înăuntru. Carmen aștepta în fața televizorului, cu Fulg de Nea care-i stătea pe piept. Cum m-a zărit, pisoiul a sărit din brațele roșcatei și s-a repezit spre mine. L-am luat în brațe și i-am dat un sărut pe nas.

— Bună și ție!

— Nu mai primi pe toată lumea în casă, a spus Carmen îmbufnată și a dispărut în bucătărie.

Am zâmbit și l-am poftit pe Paul să ia loc. S-a conformat. Figura aia de câine bătut nu mă impresiona cu nimic.

— Deci? am spus după ce am trântit geanta într-un colț.

— M-ai părăsit, a spus el. A spus-o simplu de parcă ar fi fost ceva natural.

Eram în toane bune. Nu știam ce avea să se întâmple, dar de data asta chiar nu-mi păsa deloc.

— Da, am spus sec. Am făcut-o.
— De ce nu ai spus nimic?
Speram că nu auzisem bine.
— Am spus de mii de ori.
— Trebuia să insiști.
— Paul! am spus răstit.
A ridicat mâinile în aer în semn că se predă.
— Lala, te iubesc!
— Eu nu!
Era o realitate destul de crudă, dar preferam să știe asta, nu aveam de gând să-i dau apă la moară.
— Atunci… asta a fost?
— Asta a fost, am spus calmă.
S-a ridicat și a privit spre ușă.
— Sper măcar să ne mai vedem la o cafea din când în când.
I-am întins mâna în semn de aprobare.

GINA GROS

Îl omorâse cu mâna ei înainte ca Traian să-şi dea seama. Îi aruncase piatra direct în cap. Traian se simţea vinovat pentru că nu îi spusese adevărul, aşa că s-a simţit mai mult decât dator s-o ajute. El ştia că ea fusese furioasă în ziua aceea. Ştia că furia aceea se transformase în ură şi nebunie şi nu o mai putuse controla.

După atâţia ani de autocontrol, atunci pur şi simplu nu a reuşit să se stăpânească. El i-a spus că o s-o părăsească. Înnebunise. Era prea mult, dacă şi el o părăsea atunci avea să moară. Trebuia să moară. Nu-l lăsa să se întoarcă la silfida de nevastă-sa şi la mucoasa de fiică-sa. Îşi jucase bine rolul. A trebuit să mai reziste doar şase ani până să fugă la clinica tatălui natural şi să recunoască crima. Ştia că nu o vor crede, dar îi vor da un pat, poate vor cerceta puţin, poate nu…. Dar ea trebuia să facă tot posibilul să-i convingă. Era singura ei şansă de-a scăpa. Prefera să meargă la puşcărie, dar nu avea să se ducă singură, mama şi Lazăr aveau s-o urmeze.

Fieraru a intrat în salon. Era ultima ei zi acolo, se recuperase aproape complet. Până la proces, Radu Simion se oferise s-o găzduiască. Între ei se înfiripase ceva şi îi plăcea asta.

— Am venit să te conduc, a spus blând Fieraru.

Gina îl plăcea, era un om bun şi oarecum îi părea rău că l-a păcălit, dar nu voia să stea toată viaţa în închisoare, mai ales după ce aflase că mama nu o să păţească nimic, chiar dacă existau probe.

— Mă bucur, astăzi, pentru prima oară, mă simt ca un fluture.

Fieraru i-a luat mâna într-a sa.

— De ce, de ce l-ai ucis?

Gina a simţit cum i se strânge inima. Pulsul îi bătea în urechi. Interiorul corpului ei a luat-o razna. Fieraru a strâns-o tare de mână.

— Ştii de ce nu am spus nimic?

Ea nu a scos niciun sunet.

— Nu s-ar fi putut dovedi dacă nu declarai pe proprie răspundere că e adevărat şi, ţinând cont că ai fost internată la ospiciu, oricum ai fi avut şanse mari să scapi.

Viața ta ar fi fost disecată de vreun psihiatru și ai fi ieșit după șapte-opt ani…

— Ce vrei? a scrâșnit ea din dinți.

— Îți fac o propunere rezonabilă. Tu nu faci pușcărie, doar vreo doi ani la psihiatrie și nu-l mai vezi pe Radu niciodată. Nu te atingi de el, nu te îndrăgostești de el.

Gina l-a privit cu ură. Acum simțea din nou că lumea i se prăbușește, dar până la urmă nu avea nevoie de Radu, avea să găsească pe cineva care să aibă grijă de ea. Doar că nu-i plăcea că el știe și avea să știe până când va muri. Poate că mai știa și altcineva, așa că nu-și permitea să facă o prostie.

— Bine, bine, dar de ce? Nu o să-i…

— Atât! a spus ferm Fieraru.

IOLANDA XIV

— Ai știut de la început, i-am reproșat lui Fieraru.

El a rămas gânditor.

— Nu o să fac nimic. Ai dreptate, e nevoie de declarația ei și alte nebunii. Îmi este suficient că Paul e de acord să depună mărturie și că tu i-ai mărturisit adevărul lui Radu. Singura victimă, până la urmă, din toată nebunia asta, tot Traian rămâne.

— Mulțumesc, a rostit într-un târziu doctorul. Fata asta e periculoasă, dacă se va mai îndrăgosti vreodată și va fi părăsită, o va face din nou.

Știam asta, dar aveam să recomand un spital psihiatric de maximă siguranță, un loc în care să nu-i ardă de prostii. Și oricum nu aveam de gând să o scap din ochi, până la urmă tot avea să greșească.

— Mulțumesc că ai fost sincer cu mine, i-am spus.

El a dat ușor din cap.

— Nu mi-aș fi putut ierta niciodată dacă nu ți-aș fi spus adevărul.

— Știu.

Și chiar așa era, știam. Fieraru nu putea să mă mintă, nu era în firea lui.

Chipul i s-a mai descrețit.

— De săptămâna viitoare reîncepem terapia.

M-am bucurat să aud asta, aveam multe de lămurit eu în privința mea.

Mihai a intrat tocmai când voiam să deschid gura.

— O să avem ceva de lucrat cu juriștii pentru documentarea cazului, dar cel puțin i-am anulat licența de practică lui Lazăr, oricum ar fi trebuit să fie la pensie.

— Era administrator, am spus, putea să renunțe la pensie.

— Da, dar a păcălit sistemul.

— Nu până la final, a completat Fieraru.

L-am sărutat pe obraji pe Fieraru, apoi pe Mihai.

— O să plec spre casă. Am chef să stau singură un timp, poate să scriu.

— Aaa, făcu jovial doctorul, crima de la abator…

Am zâmbit în timp ce Mihai mă privea uimit.

— O să scrii?

— Da.

— Despre cazul ăla antic?

— Va avea legătură și cu asta.

— Nici nu vreau să mă gândesc, a mărturisit Mihai în timp ce-mi săruta fruntea. A, nu uita, în cel mult șase luni te aștept la muncă. Birou nou, coleg nou…

Am dat nepăsătoare din mână și am părăsit încăperea, de aici nu mai era treaba mea. Aveam șase luni să mă repun pe picioare și poate să continui, la un moment dat, această investigație. Am ieșit în fața sediului. Căldura de afară era copleșitoare, dar îmi plăcea totuși. Am simțit o palmă transpirată pe umăr. Nu m-am întors.

— Nu-ți pune norocul la încercare, aș putea să te ucid oricum.

— Și cum vei face asta? a râs Gibon. Cu forța ta fizică de invidiat?

L-am împuns ușor în coastă. Și-a retras mâna și a râs cu poftă. În stânga țineam un briceag pe care l-am desfăcut de îndată ce i-am auzit pașii, deja îi știam felul de-a călca.

M-am întors spre el.

— Te-am subestimat, Știreanu!

I-am dat un sărut pe buze.

— Și ai să o tot faci, Gibon.

M-am îndepărtat agale, dar el a strigat după mine.

— Mulțumesc, Lala. E mâna ta, nu? Și eu te plac, să știi.

Nu m-am întors, dar chipul îmi era tot un zâmbet. Nu voiam să-i dau omului senzația că nu ar fi fost mâna mea în întoarcerea lui la Criminalistică, deși nici nu mi-a trecut vreodată prin cap să pun o vorbă bună pentru el. Cu toate astea, îl preferam dator.

OANA STOICA-MUJEA
mascarada

„Știu ce am văzut. Știu ce am făcut. Eu l-am cărat. L-am aruncat dincolo de pădure. Cel mai probabil l-au mâncat vulpile sau, cine știe, încă putrezește sub un morman de pământ. Îl iubeam! Îl iubisem. Nu, încă îl iubeam. Am acea patimă în mine care mă doboară. (…)

Am venit de bunăvoie la ospiciu. Știam că îmi pot cere singură internarea, eram majoră și nebună. Dar nu sunt nebună. Sunt doar un om cu o traumă. Însă pot fi cât de nebună vreau aici, nimeni nu și-ar da seama. Sunt toți prea preocupați să mă convingă că nu există niciun mort. Niciun dispărut. Lasă-i să caute, lasă-i să mă chinuie. Lasă-i să înnebunească așa cum am făcut-o și eu. Să-i doară! Să implore! Să cerșească ceva ce nu va putea fi niciodată iertat.”

Oana Stoica-Mujea – *Mascarada*

„Ca autoare de *crime fiction,* Oana Stoica-Mujea rupe barierele unei societăți care, încă, așteaptă de la femei să fie modeste și pline de respect. Cărțile Oanei pun la îndoială dominația bărbaților în societate, ironizând și satirizând pretențiile (și corupția) colegilor ei. În același timp, Iolanda, eroina pe care a creat-o, este afectată psihologic de către propria-i familie și duce zilnic o luptă să se echilibreze și să mențină un contact normal cu lumea exterioară.”

Ramona Mitrica

„Dacă la primul său roman polițist, *Indicii anatomice,* Oana Stoica-Mujea a fost întâmpinată ca o speranță a thriller-ului românesc, astăzi, când îi apare *Mascarada*, a cincea carte cu eroina sa, Iolanda Știreanu, tânăra autoare poate fi considerată o certitudine a acestui gen literar.”

George Arion

OANA STOICA-MUJEA
mascarada

„Știu ce am văzut. Știu ce am făcut. Eu l-am cărat. L-am aruncat dincolo de pădure. Cel mai probabil l-au mâncat vulpile sau, cine știe, încă putrezește sub un morman de pământ. Îl iubeam! Îl iubisem. Nu, încă îl iubeam. Am acea patimă în mine care mă doboară. (. . .)
Am venit de bunăvoie la ospiciu. Știam că îmi pot cere singură internarea, eram majoră și nebună. Dar nu sunt nebună. Sunt doar un om cu o traumă. Însă pot fi cât de nebună vreau aici, nimeni nu și-ar da seama. Sunt toți prea preocupați să mă convingă că nu există niciun mort. Niciun dispărut. Lasă-i să caute, lasă-i să mă chinuie. Lasă-i să înnebunească așa cum am făcut-o și eu. Să-i doară! Să implore! Să cerșească ceva ce nu va putea fi niciodată iertat."

Oana Stoica-Mujea - *Mascarada*

„Ca autoare de *crime fiction*, Oana Stoica-Mujea rupe barierele unei societăți care, încă, așteaptă de la femei să fie modeste și pline de respect. Cărțile Oanei pun la îndoială dominația bărbaților în societate, ironizând și satirizând pretențiile (și corupția) colegilor ei.
În același timp, Iolanda, eroina pe care a creat-o, este afectată psihologic de către propria-i familie și duce zilnic o luptă să se echilibreze și să mențină un contact normal cu lumea exterioară."

Ramona Mitrică

„Dacă la primul său roman polițist, *Indicii anatomice*, Oana Stoica-Mujea a fost întâmpinată ca o speranță a thriller-ului românesc, astăzi, când îi apare *Mascarada*, a cincea carte cu eroina sa, Iolanda Știreanu, tânăra autoare poate fi considerată o certitudine a acestui gen literar."

George Arion

ISBN 978-606-94185-2-9

Volum apărut cu sprijinul

CRIME SCENE PRESS

Foto: Alvaro German Vilela/ Shutterstock

Table of Contents

Table of Contents